AESOPI PHRYGIS VITA ET FABELLAE,

cum latina interpretatione.

GABRIAE Græc
& quadragint
bis, præte
tetraſticl
interp
EX A
mētis
cis &
DE
ſ

IO. FROBENIVS LECTORI S. D.

QVAM in usu fuerint olim & nemini nõ famili
ares Aesopi Phrygis apologi quos Lydorũ regi
Crœso dicauit, ut autor est Suidas, uel græcũ illud
prouerbiũ, οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας, hoc est,
Ne Aesopũ quidẽ contriuisti, in indoctũ prorsus
[illegible] quidẽ salutasset usurpari
[illegible]c adeo sine ratiõe factũ
[illegible]m loco pueris prælege
[illegible] qd fabula cũ ea æta
[illegible] ileis animos influ
[illegible] scribit Hermoge
[illegible] quàm dici que
[illegible] sed & reliqua ætas
[illegible]ppa ferẽtẽ P. R.
[illegible] iratione
[illegible]des ab
[illegible]gistra
[illegible] argu
[illegible] Antis
[illegible]

Proinde credit Quintilianus nõ hos ab Aesopo sed Hesiodo proditos, aut ab aliquo diuinioris ingenij uiro. Nos certe quando GERMANIA nostra feliciter ubiq; græcatur, noluimus à studiosis Aesopicas fabulas diutius desyderari. Itaq; in enchiridij formã illas coegimus, ut facilius euolui gestariue possint. Aemulentur quicunq; græce docẽdi prouinciã susceperũt, Græcos natione præceptores, q hodieq; post elementorũ & breuẽ declinãdi cõiugãdiq; cognitionẽ, Aesopi fabulas pueris tradũt. Nã ex hijs nõ modo recti mores, sed & mira rerũ agẽdarũ prudẽtia, salutaresq; monitiões hauriũt. Quin hoc mihi satis cõstat nõ raro plus bonæ rei ĩ aliquo breui apologo latere, quàm in spinosis istis sophistarũ syllogismis, & magnificis aliquot hui⁹ æui subtiliũ philosophorũ theologorũq; decretis. Porrò qđ nostra qdã imitati præstant se duplo minoris exẽplaria uẽdituros, id nõ tã ridiculũ est, quàm oĩbus studijs & studiosis perniciosum. Nos castigamus nostra ꝑ uirili, chartis bonis utimur, doctos ære magno conducimus. Quid illi faciãt, aliorũ esto iudiciũ. Hoc unũ nõ tacebim⁹, si res impressoria negociatio pergat esse, ut quorundã arte cœpit questui modo studentiũ, nõ tã huius unq; inuẽtionẽ fuisse rectis studijs utilẽ, quã erit abusus exitiabilis. Bene uale, & Frobeniũ ama. Apud inclytã Germaniæ Basileã, Quarto Nonas Decemb. An. M D X V I I.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑΞΙΜΩι ΤΩι ΠΛΑΝΟΥΔΗι ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Πραγμάτων φύσιν τὴν ἐν ἀνθρώποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς παρέδωκαν φέροντες. αἴσωπος δὲ δοκεῖ μὴ πόρρω θειοτέρας ἐπιπνοίας τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἁψάμενος, πολλῷ γὰρ μεῖζον τοὺς πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι. καὶ γὰρ οὔτ' ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογιζόμενος, οὔτε μὴν ἐξ ἱστορίας, ἣν ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, τὴν νουθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτριβῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμένων ἀγρεύει ψυχὰς, ὡς αἰσχύνεσθαι τοὺς λογικοὺς ποιεῖν, ἢ φρονεῖν ἃ μήτ' ὄρνιθες μήτ' ἀλώπεκες. καὶ αὖ πάλιν μὴ προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν καιρῷ νουνεχῶς προσεσχηκότα μυθεύεται. ἐξ ὧν μὲν κινδύνους ἐπηρμένους αὐτοῖς διέδρα, ἃ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καιρίοις τῆς ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος τοίνυν ὁ τὸν καθ' αὐτὸν βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος ἐξ ἀμορίου τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δοῦλος. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῦ πλάτωνος ἐν γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι. ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν, ἥ, τε φύσις, καὶ ὁ νόμος. αἰσώπου γὰρ τὴν ψυχὴν, ἡ μὲν φύσις ἐλευθέραν ἀπέδωκεν· ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἴσχυσε μέντοι οὐδ' οὕτω τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι. ἀλλὰ καί

τοι, πρὸς

ÆSOPI FABVLATORIS VITA A MAXIMO PLANVDE COMPOSITA.

Erum humanarum naturam perſecuti ſunt & alij,& poſteris tradiderũt. Aeſopus uero uidetur non abſq; diuino afflatu cum moralem diſciplinam attigerit,magno interuallo multos eorum ſuperaſſe.& enim neq; definiendo,neq; ratiocinando, neq; ex hiſtoria,quam ante ipſius ætatem tulit tempus,admonendo,ſed fabulis penitus erudiendo,ſic audientium uenaẽ animos, ut pudeat ratiõe præditos facere, aut ſẽtire,quæ neq; aues,neq; uulpes.& rurſus nõ uacare illis,quibus pleraq; bruta tempore prudenter uacaſſe finguntẽ.ex quibus aliqua,pericula iminẽtia effugerũt,aliq̃ maximã utilitatẽ in opportunitatibus cõſecuta ſunt.Hic igiẽ,qui uitã ſuam philoſophicæ reip.imaginẽ propoſuerat,& operi b⁹magis,q̃ uerbis philoſophat⁹,gen⁹qdẽ traxit ex Ammorio oppido Phrygiæ,cognomẽto magnæ ſed fortuna fuit ſeru⁹.Quare &magnopere mihi uideẽ Platonis illud ĩ Gorgia pulchre ſimul & uere dictũ.plerũq; eñ hæc inquit cõtraria inter ſe ſunt, natura ſimul,ac lex.Nam Aeſopi animum natura liberum reddidit,ſed hominum lex corpus in ſeruitium tradidit.Potuit tamẽ ne ſic quidem animi libertatẽ corrumpere. Sed quã

τοι, πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκείνην ἕδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μεταστῆσαι. ἐτύγχανε δ' ὢν οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατα τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς ἦν. σιμὸς τὴν ῥῖνα. σιμὸς τὸν τράχηλον. πρόχειλος. μέλας. ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. (ταυτὸν γὰρ αἴσωπος τῷ αἰθίοπι.) προγάστωρ. βλαισός. καὶ κυφός. τάχα καὶ τὸν ὁμηρικὸν θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν αἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος, ἐξεγένετο τὰς τῶν δουλούντων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρί. τὴν δὲ ψυχήν, ἀγχινούστατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπηβολώτατος. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτόν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν. ὁ δ' ἀπελθὼν, προθύμως τοῦ ἔργου εἴχετο. ἀφικομένῳ δέ ποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρόν, ἐφ' ὧ τῶν ἔργων ἐπισκοπὴν θέσθαι, γεωργός τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος δῶρον ἤνεγκεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ τῆς ὀπώρας ἡσθεὶς ὡραίῳ, ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ, (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί,) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν παραθεῖναι. συμβὰν δ' οὕτω, καὶ τοῦ αἰσώπου κατὰ δή τινα χρείαν εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμενος, βουλὴν τοιάνδε τῶν συνδούλων τινὶ προτείνει. ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σύκων ὦ οὗτος. κἂν ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς

φω, ὡς

ſuis ad res uarias,& in diuerſa loca trāſferret corp⁹,
a propria tamen ſede illum traducere nō potuit.
Fuit autem non ſolum ſeruus, ſed & deformiſſi-
mus omnium ſuæ ætatis hominum. nam
acuto capite fuit. p̄ſſis narib⁹. depreſſo collo. p̄mi
nētib⁹ labris, niger, uñ & nomē adept⁹ eſt. Idē em̄
Aeſopus, qđ æthiops. uentroſus. ualgus. & in-
curuus. forte & homericū Therſiten turpitudine
formæ ſuperans. hoc uero omnium in eo peſſi-
mum erat, tardiloquentia, & uox obſcura ſimul,
& inarticulata. Quæ oīa etiā uidēt̄ ſeruitutē Ae-
ſopo paraſſe. Et enim mirum fuiſſet, ſi ſic
indecenti corpore, potuiſſet ſer-
uientiū retia effugere. Sed corpore ſane tali,
animo uero ſolertiſſimo natura extitit,
& ad om̄e cōmentū feliciſſimus. Poſſeſſor igitur
ipſius tanq̄ ad nullū domeſticum opus cōmodū,
ad fodiendū agrū emiſit. ille uero digreſſus alacri
ter operi incūbebat. p̄fecto uero aliquādo & he-
ro ad agros, ut opera ſpecularetur,
agricola qdā ficos egregias decerptas dono tulit.
ille uero fruct⁹ delectat⁹ pulchritudie Agathopo
di miniſtro (hoc em̄ erat nomē puero) ſeruare iuſ
ſit, ut ſibi poſt balneum apponeret. cum uero i-
ta eueniſſet, atq; Aeſopo ob quādā neceſſitatē
ingreſſo i domū, occaſiōe capta Agathop⁹ cōſiliū
huiuſmodi conſeruo cuidam offert. impleamur ſi
placet, ficibus heus tu, ac ſi herus noſter has
reqſierit, nos uero cōtra Aeſopū teſtificabimur a-

φω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ τὰ σῦκα λά-
θρα καταφαγόντος, καὶ ἐπ᾽ ἀληθεῖ θεμελίῳ τῇ πρὸς τὸν
οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν, καὶ
τῷ μηδὲν ἔσεσθαι ὅγε εἷς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦτα μὴ δ᾽ ἀντ-
ελέγχων διᾶραί ποτε τὴν γλῶτταν δύναμιν ἔχων. δό-
ξαντες δὴ τοῦτο πρὸς τοὔργον ἐχώρησαν. καὶ τῶν σύκων
ἐσθίοντες, ἔλεγον ἐφ᾽ ἑκάστῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύστηνε
αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, καὶ
τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἴσωπος αὐτὰ κα-
τεδήδοκε, τόν τε αἴσωπον σὺν ὀργῇ κελεύει κληθῆναι,
καὶ κληθέντι φησί. λέγε μοι ὦ κατάρατε, οὕτω μου κατα-
φρονήσας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἑτοιμα-
σθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι; ὁ δὲ, ἀκούων μὲν, καὶ συνι-
εὶς ἦν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ᾽ ὁπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωσσον,
μέλλων δὲ ἤδη τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων
ἐπικειμένων, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότου πόδας, ἀνα-
σχέσθαι μικρὸν ἐδεῖτο. δραμὼν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσ-
ενεγκὼν, τοῦτό τε πέπωκε, καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ
στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. οὔπω γὰρ
τροφῆς ἀψάμενος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τοῦτο
καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται, τίς ὁ
τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νόημον αὐτοῦ θαυ-
μάσας, οὕτω ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἳ δ᾽ ἐβου-
λεύσαντο πιεῖν μὲν τοῦ ὕδατος, μὴ μέντοι καθεῖναι κατὰ
τοῦ λαιμοῦ τοὺς δακτύλους, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνά-
θων αὐτοὺς παραφέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πιόντες, καὶ τὸ
χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρῆ-
μα ἐπενεγκὸν, αὐτομάτην παρέσχε τὴν ὀπώραν ἀναδοθῆ-
ναι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος, τοῦ τε κακούρ-
γήματος

bò,ꝙ in domum ingressus sit, & ficus clam comederit,& super uero fundamento uidelicet ĩ domũ ĩgressiõe, multa mẽdacia ĩædificabim⁹, & nihil unus ad duos fuerit,præsertim cum ne sine probationibus quidẽ diducere unꝗ̃ os queat.uiso uero hoc,ad opus accesserunt,& ficus deuorãtes,dicebãt ĩ singulis cũ risu, Væ tibi ĩfelix Aesope.cum igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset,& audiuisset ꝙ Aesopus eas comederit,& Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait. dic mihi o execrande,ita me contempsisti,ut in penu ingredereris,& paratas mihi fic⁹ comederis? ille audiebat qdẽ, & ĩtelligebat,sed loq poterat nullo mõ ob liguæ tarditatẽ cũ iã uerberãdus esset,& delatores uehemẽtiores instarent,procumbẽs ad heri pedes ut sustineret se parũ,orabat.cũ aũt accurrisset,&tepidã aquã attulisset,eam bibit,& digitis in os demissis,rursum humorẽ solũ reiecit. nõdũ eñ cibum attigerat.orabat igitur ut idem & accusantes facerent,quo manifestũ fieret,qs nã ficus dissipasset . herus autẽ ingeniũ hominis admiratus, sic facere & alios iussit.illi autem deliberauerant bibere quidẽ aquã,nõ tñ demittere in guttur digitos,sed per obliqua maxillarum eos circunferre.uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit,ut sponte fructus redderetur.Tunc igitur ante oculos posito & male-

γήματος τῶν οἰκετῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δε-
σπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίζεσθαι. οἱ δ'
ἐπέγνωσαν σαφῶς μετὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ' ἑτέρου
δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτο-
νῶν. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τοῦ μὲν δεσπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξαν-
τος, τοῦ δ' αἰσώπου σκάπτοντος ᾗ προσετάχθη, ἱερεῖς τῆς
ἀρτέμιδος εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέν-
τες, καὶ τῷ αἰσώπῳ περιτυχόντες, προὐτρέποντο πρὸς διὸς
ξενίου τὸν ἄνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδεῖξαι.
ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότερον,
καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡγησάμενος
αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐζήτουν ὁδὸν εἰσήνεγκεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτο
μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως
τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν,
καὶ εὐχῇ τὸν εὐεργέτην ἠμείψαντο. αἴσωπος δ' ὑποστρέ-
ψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν, ὑπό τε τοῦ συνεχοῦς πό-
νου καὶ καύματος, ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπιστᾶσαν αὐ-
τῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης καὶ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν
τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. εὐθὺς οὖν διυπνισθεὶς, φη-
σὶ, βαβαὶ πῶς ἡδέως κεκοίμημαι. ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνει-
ρον ἰδεῖν ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ βοῦς. ὄνος.
δίκελλα. νὴ τοὺς θεοὺς συνῆκα πόθεν μοι τἀγαθὸν προσ-
εγένετο. τοῦτο εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβα-
νομένου τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἆρ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖν ἀγα-
θῶν ἐστὶ πλῆρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἴσωπος ὑπερη-
σθεὶς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ' ἐφε-
στηκότος τῷ ἀγρῷ (ζηνᾶς ἦν αὐτῷ τοὔνομα) πρὸς
τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μι-
κρὸν ἐσφάλη τοῦ ἔργου, τῇ ῥάβδῳ πατάξαντος, αἴσωπος

παραχθῆμα

ficio ministrorum,& calumnia;he/
rus iussit eos nudos flagro uapulare.illi uero
cognouerũt manifeste dictum illud, qui in alterũ
dolos struit,sibi inscius malum fabri/
cat. sequenti uero die hero in urbem reue/
cto,Aesopo uero fodiẽte quẽadmodũ iussus fue/
rat, sacerdotes Dianæ, siue alij qpiã hoĩes uia errã
tes,& Aesopum nacti exhortabantur per Iouem
hospitalẽ hoĩem, ut quæ ĩ urbẽ duceret,uiã oñde
ret.ille cũ sub umbrã arboris uiros adduxisset pri⁹
& frugalẽ apposuisset cœnam,ide & dux factus
ipsis,in quã quærebant uiã induxit.illi autem tum
ob hospitalitatẽ,tũ ob ducatũ,mirum in modum
uiro deuincti & manus in cælum eleuarunt,
& p̃cib⁹bñfactorẽ remunerati sũt.Aesop⁹ uero re
uersus,& in somnum lapsus,& assiduo labo/
re,& æstu,uisus est uidere fortunã astantẽ si/
bi,& solutionẽ linguæ,& sermonis cursum,& eã,
quæ fabularũ est,doctrinã largiẽtẽ.statim igit̃ ex/
citat⁹ ait,papæ ut suauiter dormiui.sed & pulchrũ
somniũ uidere uisus sum.& ecce expedite loquor
Bos,Asin⁹, rastrũ. p deos intelligo uñ mihi bonũ
accesserit hoc.quia eñ pius fui in hospites,propi/
tium numẽ consecutus sum.Ergo benefacere bo/
na plenum est spe.sic igitur Aesopus læta/
tus facto,rursum cœpit fodere.Sed præ/
fecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad
operarios profecto,& horum unum, quoniã pa/
rũ errauerat in opere,uirga uerberante, Aesopus
statim

παραχρῆμα ἀνέκραγεν. ἄνθρωπε, τοῦ χάριν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκῆ πληγὰς ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. ζηνᾶς δὲ ταῦτα τοῦ αἰσώπου ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἴσωπος λαλεῖν ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμοὶ ὄφελος ἔσται. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δεσπότου, πρὶν αὐτὸς τοῦτ' αὐτὸ δράσῃ, καί με ὁ δεσπότης τῆς ἐπιτροπῆς παραλύσῃ. ταῦτ' εἰπὼν εὐθὺ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθὼν χαῖρέ φησι δέσποτα. ὁ δέ, τί τεθορυβημένος πάρει φησί, καὶ ὁ ζηνᾶς, χρῆμά τι τερατῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συνέβη. καὶ ὁ δεσπότης, ἦπου τι δένδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὅς, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἴσωπος ἄναυδος τὸ πρότερον ὤν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, οὕτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γένοιτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δέ, καὶ μάλα φησίν. ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ περιύβρισεν, ἑκὼν παρίημι δέσποτα, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τούτοις ὀργῇ ληφθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ ζηνᾷ φησιν. ἰδοὺ σοι παραδέδοται αἴσωπος. ἀπόδου. δώρησαι. ὃ βούλει ἐπ' αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ ζηνᾶ ἐπ' αὐτῷ γενομένου παραλαβόντος τὸν αἴσωπον, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ δεσποτείαν αὐτῷ ἀναγγείλαντος, ἐκεῖνος ὅ, τι δή ποτε βουλομένῳ σοί ἐστί φησιν ἔργασαι. κατὰ δὲ δή τινα τύχην ἀνδρός τινος κτήνη ζητοῦντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διϊόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸν ζηνᾶν ἐρομένου, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν, οὐκ ἔστι μοί φησιν ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν ὅπερ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεστι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος ὑποδειχθῆναι

αὐτῷ

statim exclamauit, homo cui⁹ gratia est q nulla iniuria afficit, sic uerberas? & oib⁹ temere plagas ingeris quotidie? omnino renuntiabo hæc hero. Zenas autē hæc ab Aesopo audiēs obstupuit, nō mediocriter, & secū ait, ꝙ Aesop⁹ loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit. præueniens igitur ipse accusabo eū coram domino, anteꝗ̃ ipse hoc idem faciat, & me herus procuratione priuet. his dictis, urbem uersus ad dominum uect⁹ est. cæterū turbat⁹ cū accessisset, salue īqt Here. Ille uero, qd pturbatus ades inquit? & Zenas, res quædā monstrosa in agro cōtigit. & her⁹, nūquid arbor præter tēpus fructū tulit? aut iumētū aliqd' præter naturā genuit? & ille, nō ita, sed Aesopus, qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. & herus, sic tibi nihil boni fiat hoc existimāti mōstrū esse. & ille, & sanè inquit, nā quæ ī me cōtumeliose dixit, spōte prætereo here, ī te aūt & deos intolerabiliter cōuiciatur. his ira percitus herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus est Aesopus. uende. dona. quod uis de eo fac.
Cum Zenas aūt in potestate sua accepisset Aesopū, & quod in eum haberet imperiū ei renuntiasset, ille, quodcunꝗ̃ uolenti tibi licet, inquit, effice. forte uero cū uir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrū illū, iter faceret, & Zenam rogaret, ille iumentum non licet mihi inqt uēdere, sed mancipiū masculū, qd' si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostendi

sibi

αὐτῷ δὲ σωμάτιον; καὶ τοῦ ζωνᾶ τὸν αἴσωπον μεταπεμ-
ψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πό-
θεν σοί φησι πρὸς τὸν ζωνᾶν ἥδε ἡ χύτρα; πότερον στέλε-
χός ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν,
οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν
πορείαν διέκοψας τουτουὶ τοῦ καθάρματος ἕνεκεν. ταῦ-
τ' εἰπὼν, ἀπῄει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ' αἴσωπος μεταδιώ-
ξας αὐτὸν, μεῖνον φησίν. ὁ δὲ, μεταστραφεὶς, ἄπιθί φη-
σιν ἀπ' ἐμοῦ ῥυπαρώτατε κύων. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰπέ
μοι τίνος ἕνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κά-
θαρμα, ἵνα, τι χρηστὸν πρίωμαι. σοῦ δὲ ἀχρήστου καὶ σα-
προῦ ὄντος, οὐ χρήζω. καὶ ὁ αἴσωπος, ὤνησαί με, καὶ εἴ
τίς ἐστι πίστις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμί. καὶ ὃς,
τί δ' ἂν σου ὀναίμην, στυγήματος ὄντος αὐτοχρήμα; καὶ
ὁ αἴσωπος, οὐ πάρεισί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ
κλαίοντα; τούτοις ἐπίστησόν με παιδαγωγὸν, καὶ πάν-
τως αὐτοῖς ἀντὶ μορμοῦς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τού-
τῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ ζωνᾷ. πόσου δὲ κακὸν τοῦτο πω-
λεῖς ἀγγεῖον; ὁ δὲ, τριῶν φησὶν ὀβολῶν. ὁ δ' ἔμπορος
αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβόλους κατεβάλλετο λέγων, οὐδὲν
κατεθέμην, καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ὁδὸν ἀνυσάντων τοιγαρ-
οῦν καὶ ἀφικομένων αὐτῶν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι
ὑπὸ μητρὶ τελοῦντα, τὸν αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέν-
τα, ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἴσωπος εὐθὺς τῷ ἐμπόρῳ φη-
σὶν, ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας,
εἰσελθὼν φησὶν, ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου. τὸν δὲ εἰσ-
ελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί ποτε ἄρα
κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι σωμά-
τιον αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βα-

σκανίου

sibi seruulum,& Zenas Aesopum accer/sisset,mercator uidens ipsum,& cachinnatus unde tibi inquit ad Zenam hæc olla? utrum truncus est arboris,an homo? hic nisi uocem haberet fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi iter interrupisti huiusce piaculi gratia? his dictis,abijt suam uiam. Aesopus uero insecutus ipsum,mane inquit.ille autē cōuersus,abi inquit à me sordidissime canis.& Aesopus,dic mihi cuius rei causa huc uenisti?& mercator, scelestе,ut aliquid boni emerē,tui, ꝙ inutilis & marcidus sis,non egeo.& Aesopus,eme me,& si qua est fides,multum te iuuare potis sum.& ille, qua in re à te iuuari possem,cū sis odiū penit⁹? & Aesop⁹ nōne adsūt tibi pueruli domi turbulēti,& flentes?his præfice me pædagogum,omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator,inquit Zenæ. Quanti malum hoc uendis uas?ille uero,tribus inquit obolis.mercator autem statim tres obolos soluit, dicens,nihil exposui,& nihil emi. Cum igitur iter fecissent, ac peruenissent in suā domū,pueruli duo, q adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerūt, & Aesopus statim mercatori inqt,habes meæ pollicitatiōis ꝑbatiōnē ille uero ridens ingressus inquit saluta conseruos tuos,intro gressum autē,ac salutantē uidentes illi,quod nam malum nostro hero inquiunt contigit? ut seruulum deformē adeo emerit?sed ut uideē pro fa-

scino

σκαυίου τοῦτο τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐτρεπισθῆναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε. μέλλειν γὰρ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δ' αἴσωπος ἐδεῖτο τοῦ κουφοτάτου τῶν φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτῳ, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ, τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἆραι βούληται συγγνώμην παρεχομένων, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον ἀσυντελῆ τυγχάνειν. τῶν δὲ ὅπερ ἂν ἆραι βούληται ἐπιτρεπόντων, δεῦρο, κἀκεῖσε περιβλεψάμενος, καὶ σκεύη ἀθροίσας διάφορα, σάκκους, καὶ στρώματα καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπληρωμένον, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῷ ἐπιτεθῆναι κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρότερον τοῦ χυδαίου τούτου καθάρματος φάμενοι, ὃς μικρῷ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κουφότατον ἐδεῖτο ἆραι τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον εἵλετο. χρῆναι μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες τὸν γύργαθον, ἐπιτιθέασι τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπηχθισμένος, δεῦρο κἀκεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν, αἴσωπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἤδη τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἐξέτισε. κτήνους γὰρ φόρτον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας οὔσης ἀρίστου κατέλυσαν, αἴσωπος κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι, ἡμιδεᾶ τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρου τοῦ φορτίου γεγονότος, προθυμότερον ὥδευε. καὶ δὴ καὶ ἑσπέρας οὗ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντάπασιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύργαθον, πρῶτος ἁπάν-

scino domus hunc emit.non multo uero post, & mercator ingressus apparari res ad iter ser/ uis iussit, quod postridie in Asiam pro/ fecturus esset.illi igitur statim uasa distribuebant.at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi con/ cedi tanquam nuper empto,& nondum ad hæc ministeria exercitato.his autē & si nihil tollere ue lit ueniam præbentibus,ille non oportere dixit omnibus laborantibus se solum inutilem esse. his quod attollere uellet permittentibus,huc & il luc cū circūspexisset,& uasa congregasset diuersa, saccos,&stramēta,&canistros,unū canistrū panis plenum,quem duo baiulare debebant,sibi im/ poni iubet.Illi autem ridentes,& nihil esse stul/ tius uili hoc scelesto inquientes,qui pau/ lo ante leuissimum rogabat tollere onus, nunc omniū grauissimum elegit.oportere ta/ men desyderium eius explere,sullatum cani/ strū imposuerūt Aesopo.ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur.
hūc uidēs mercator,admiratus est,& inquit,Aesopus cū ad laborandū promptus sit,iam suū pretiū per/ soluit.iumenti enim onus sustulit.cum uero hora prādij diuertissent,Aesopus iussus panes dispēsare, semiuacuū canistrū multis comedētibus fecit.unde etiam post prandium leuiore onere facto alacrius incedebat.uerū uespe quoque illic,quo diuer/ terant pane distributo, postera die uacuū omni/ no humeris sullato canistro,primus omni/

τῶν ἦν, ὡς καὶ τοῖς συνδούλοις προτρέχοντα τοῦτον ὁρῶσιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρὸς οὗτος Αἴσωπος, ἤ τις ἕτερος. καὶ καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι, θαυμάζειν, ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπιον, νουνεχέστερα πάντων ἔπραξε τοὺς ῥᾳδίως δαπανωμένους ἄρτους ἀράμενον, ἐκείνων τὰ στρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορτισαμένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὑτωσὶ δαπανᾶσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῇ Ἐφέσῳ γενόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο. ὑπελείφθη δ' αὐτῷ τρία, γραμματικός, ψάλτης, καὶ ὁ Αἴσωπος. τῶν δέ τις αὐτῷ συνήθων συμβουλεύσας εἰς Σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπολήσοντι τὰ σωμάτια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τῆς Σάμου, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καινὰς στολὰς ἀμφιέσας, ἵστησιν ἄμφω ἐπὶ τοῦ πρατηρίου. τὸν δ' Αἴσωπον, ἐπεὶ μηδαμόθεν εἶχε κοσμῆσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἁμάρτημα, ἐσθῆτα σάκκου τούτῳ περικαθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ βδέλυγμα, ὃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; Αἴσωπος δέ, καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἵστατο μέντοι τολμηρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων. Ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἷς τῶν ἐνοικούντων ὢν τηνικαῦτα τῇ Σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, καὶ θεασάμενος τοὺς μὲν δύο παῖδας σὺν εὐπρεπείᾳ παρισταμένους. μέσον δὲ τούτων τὸν Αἴσωπον, ἠγάσατο τὴν τοῦ ἐμπόρου ἐπίνοιαν. ὅπως τὸν αἰσχρὸν ἐν τῷ μεταξὺ τέταχεν, ὡς τῇ παραθέσει τοῦ δυσειδοῦς, καλλίους ἑαυτῶν τοὺς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρω δ' ἐπιστὰς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ὅς, Καππαδόκης. καὶ ὁ Ξάνθος. τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δέ, πάντα.

καὶ ἐπὶ

umibat, ut & conseruis præcurrentē hunc uidēti/
bus dubiū faceret, utrū putridus esset Aesopus,
an qs ali⁹. & cū cognouissent illū esse, admirarent̃,
quod denigratus homuncio solertius omni/
bus fecerit, quoniā, qui facile absumerent̃, sustu/
lit, cum illi stramenta, & reliquā supellectilem ba/
iularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic absumeret̃.
mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidem
mancipia cum lucro uendidit. remanserunt
autem ei tria, grāmaticus, cantor, & Aesopus.
cū uero qdā ex familiarib⁹ ei suasisset, i Samū ut na
uigaret, tanq̃ ibi cū maiore lucro diuendituro ser
uulos, psuadet. & mercator cū puenisset i Samū,
grāmaticū qdē & cātorē, utrūq; noua ueste idutū
statuit in foro, sed Aesopū quoniam necun/
de poterat ornare (totus eñ erat mendosus) ue/
ste ex sacco ei circūposita, mediū iter utrūq; cōsti/
tuit, ut & uidentes stuperent dicentes, unde hæc
abhominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus aūt
q̃uis à multis morderetur, stabat tamen auda/
cter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus
habitans tunc Sami, profectus in
forum, & uidens duos quidem pueros cum or
natu astantes, medium uero horum Aesopum,
admiratus est mercatoris cōmentū, quod turpē
in medio collocauerat, ut appositione deformis
pulchriores se ipsis adolescētuli apparerēt. ppi⁹ aūt
astās, pcōtatus est cantorē, cuias esset, & is, cappa/
dox. tum Xanthus, qd igit̃ scis facere? hic, omnia.

καὶ ἐπὶ τούτοις Αἴσωπος ἐξεγέλασε. τῶν δὲ σχολαστικῶν, οἳ τῷ Ξάνθῳ συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ παραφήναντα τοὺς ὀδόντας ἐξαίφνης, καί τι τέρας ὁρᾶν δοξάντων, καὶ τοῦ μὲν, ἢ που κήλη ὀξεῖν ὀδόντας ἔχουσα λέγοντος, τοῦ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοῦ δ' ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐῤῥίγωσε. πάντων δὲ βουλομένων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλως, εἷς τις αὐτῶν προσελθὼν τῷ Αἰσώπῳ φησὶν ὅτου χάριν ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει θαλάττιον πρόβατον. τούτου δὲ, ἀμηχανήσαντος τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, κἀκ τοῦ εὐθέως ἀναχωρήσαντος, ὁ Ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησί, πόσου τιμήματος ὁ ψάλτης; τοῦ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, πρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ὑπερβάλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. καὶ μέντοι καὶ τοῦτον ἐρομένου τοῦ φιλοσόφου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκούσαντος ὅτι Λυδὸς, καὶ ἐπανερομένου, τί σὺ οἶδας ποιεῖν; κἀκείνου φαμένου πάντα, πάλιν ἐγέλασεν Αἴσωπος. τῶν σχολαστικῶν δέ τινος ἀπορουμένου, τί δή ποτε οὗτος πρὸς πάντας γελᾷ; ἕτερος πρὸς αὐτὸν εἶπερ· εἰ βούλει καὶ σὺ θαλάττιος τράγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ Ξάνθος, καὶ αὖθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός. κἀκείνου τρισχιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τιμήματος. καὶ στραφεὶς ἀπῄει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναί φησιν. ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἑνὸς δὲ τούτων φαμένου, ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἵσταται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτος λειτουργίαν εἰσοίσει. καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα

τούτου

atq; ad hæc Aeſopus riſit. Sed diſcipu/
lis, qui cu Xantho unà erant, ut uiderũt ipſum riſiſ
ſe, & oſtendiſſe dentes ſtatim, & aliquod mon/
ſtrũ uidere arbitrãtibꝰ, & uno certe hernia eſt dẽ/
tes habẽs dicente, alio uero qd nã uidẽs, riſit? alio,
non riſiſſe, ſed riguiſſe, omnibus autẽ uolentibus
cognoſcere, cur riſiſſet, unus ipſorum accedens
Aeſopo inquit, cuius rei gratia riſiſti? & is ab/
ſcede marina ouis. illo uero confuſo fun/
ditus eo ſermone, repenteq; ſecedente,
Xanthus inquit mercatori, quanto pretio can/
tor? illo autem milli obolorum reſpondẽte, ad
alterum iuit, immenſo audito pretio. atqui
& hunc rogitante philoſopho, cuias nam foret, &
audito lydum eſſe, rurſuſq; rogãte, quid ergo ſcis
facere? & illo dicente, omnia, iterum riſit Ae/
ſopus. ex ſcholaſticis autẽ quodã dubitante, quid
nam hic ad omnes ridet? alius ei di/
xit, ſi uis & tu marinus hircus uocari, ro/
ga. Xãthꝰ aũt & rurſus rogauit mercatorẽ, quãto p̃
tio grãmaticus? & illo tribus millibus obo/
lorum reſpondente, ægre philoſophus tulit
immenſum pretium, & auerſus diſcedebat.
ſcholaſticis aũt petẽtibꝰ, an nõ placuerint ei ſeruu
li? næ inquit, ſed decretum eſt, non eme/
re mãcipiũ pretioſum. uno aũt ipſorũ dicẽte, ſed ſi
hæc ita ſe habent, igitur turpem hunc nulla lex
impedimento eſt, ne ematur. idem enim
& hic miniſterium afferet. & nos pretium

 huius

τούτου καταθησόμεθα, ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γύναιόν μου κατάξιον ὂν, οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὑπ' αἰσχροῦ σωματίου ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἡ γνώμη, ἣ μετὰ τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικί, ὁ φιλόσοφος εἶπε. λάβωμεν πρότερον πεῖραν, εἰ οἶδέ τι. μή ποτε καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρε φησί. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμην. καὶ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖνος κἀγώ σε. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἑτοίμῳ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπλαγείς, ἤρετο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ γεγένησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀνήγγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγεῳ, ἢ κατώγεῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ πράττειν ἐπίστασαι; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ δέ, ἐπειδήπερ οὗτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοιαν ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ εἷς ἐστιν ἄνθρωπος ὃς ἂν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα, δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὖθις οὖν ὁ ξάνθος φησί, βούλει πρίωμαί σε; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλου δέῃ; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μή, ποίει. οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν πρὸς βίαν ποιεῖ, τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεῖται γνώμῃ, κἂν μὲν βούλῃ, βαλαντίου θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ δέ, μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοῦ δὲ

ξάνθου

huius exponemus, Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse precium, me autem seruum emisse. alioq, & uxorcula mea mũditiæ studiosa nõ ferret à deformi seruulo seruiri sibi. at scholasticis rursus dicẽtibus; sed propè est sentẽtia, ne pareatur fœminæ, philosophus dixit, faciam⁹ prius periculũ, an sciat aliquid, ne & preciũ incassum pereat. adiens igitur Aesopum, gaude inquit. & ille, num nam tristabar? & Xanthus, saluto te. & ille, & ego te. & Xanthus unà cum aliis inexpectato, & prompto respõso stupefactus, rogauit, cuias es? ille, niger. & Xanthus, non hoc inquam, sed unde natus sis. & is, ex uentre matris meæ. non hoc dico, sed in quo loco natus sis. & ille, nõ renũciauit mihi mater mea, utrũ in sublimi loco, an ĩ humili. & philosoph⁹, qd uero facere nosti? & ille, nihil. & Xanthus, quo modo? quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autẽ reliquerunt nihil. atq; his scholastici uehemẽter admirati, p diuinã puidẽtiã dixerunt, ualde bene respondit. nullus eñ est homo, qui omnia norit. & propterea scilicet & risit. rursus igitur Xanthus inquit, uis emam te? & Aesopus, me hac in re consultore eges? utrum tibi uideẽ meli⁹, aut emere, aut nõ, fac. nullus eñ qdq̃ ui facit. hoc in tua positũ est uoluntate. & si uolueris, crumenæ ianuã aperiẽs, argẽtũ nũera. sin uero minime, ne cauillare. rursus igiẽ scholastici inter se dixerũt, per deos superauit præceptorem.

ξάνθου φήσαντος, ἐὰν πρίωμαί σε δραπετεῦσαι βού-λήσῃ, γελάσας ὁ αἴσωπος ἔφη, τοῦτο εἰ βουλήσομαι πρᾶξαι, οὐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὡς δὴ καὶ σὺ μικροῦ πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τοῦ ἐμπόρου προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσου τοῦτον πωλεῖς. καὶ ὃς, κερτομῆσαί μου πάρει τὴν ἐμπορίαν. ὅτι τοὺς ἀξίους σου παῖδας ἀφεὶς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἵλου. θάτερον τῶν λοιπῶν ὤνησαι. τοῦτον δὲ, προσδομα λάβε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμπορος, ἑξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ πρᾶγμα συνεισενεγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάνθος, ἐκτήσατο. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πρᾶσιν μεμαθηκότες, παρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπολήσας, τίς δ' ὁ πριάμενος. αἰσχυνομένων δ' ἀμφοτέρων ἑαυτοὺς ἀνειπεῖν διὰ τὸ πενιχρὸν τοῦ τιμήματος, ὁ αἴσωπος στὰς εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν, ὁ μὲν πραθεὶς, ἐγώ. ὁ πριάμενος δ' οὑτοσὶ, καὶ ὁ πωλήσας ἐκεινοσί. εἰ δ' αὐτοὶ σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντό τε τῷ ξάνθῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος, ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξάνθῳ. μεσημβρινοῦ δὲ καύματος ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ περιπατεῖν τὸν χιτῶνα ἀνασυράμενος, οὔρει. ὅπερ ἰδὼν αἴσωπος, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμενος ὄπισθεν, πρὸς ἑαυτὸν εἵλκυσε. καὶ φησὶ, τὴν ταχίστην με πώλησον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ ὁ ξάνθος, ἀνθ' ὅτου; ὅτι φησὶν οὐκ ἂν δυναίμην τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δεσπότῃ.

εἰ γὰρ

Xanthus uero cũ dixiſſet,ſi emero te, fugere uo/
les? ridens Aeſopus ait,hoc ſi uoluero
facere nullo modo utar te conſultore,ut &
tu paulo ante me.& Xanthus,bene di/
cis.ſed deformis es.& ille,mentem inſpicere
oportet o philoſophe,& non faciem. tunc merca
torem adiens Xanthus,inquit,quãti hũc uendis?
& ille,ut uituperes ades meas merces,quoniam
te dignos pueros demittẽs,deformẽ hũc eligis.al
terum horum eme.hunc autem auctarium acci/
pe.& Xanthus, non certe,ſed hunc.& merca/
tor ſexaginta obolis eme.& ſchola/
ſtici confeſtim collatos expoſuerunt.Xan/
thus autem poſſedit.Itaq; publicani uẽditione co
gnita,aderant indagantes, quis uendi/
derit,quis emerit.at cum puderet u/
trunq; ſe pronuntiare,propter uilitatem pre/
tij,Aeſopus ſtans in medio exclamauit,qui uen/
ditus eſt,ego ſum, qui emit,
hic,q̃ uẽdidit,ille.ſi uero ipſi tacuerint, ego igit̃ li/
ber ſum.publicani uero diffuſi gaudio,donato xã
tho uectigali,abierunt.Aeſopus igitur
ſequebatur in domum euntẽ Xanthum.cũ meri/
dianus autem æſtus eſſet,Xanthus inter deam/
bulandũ palliũ trahendo mingebat.qđ uidẽs Ae
ſopus, ueſtibus illius prenſis retro,
ad ſe ipſum traxit,atq; inq̃t,quã celerrime me uen
de,quoniã fugiã.& Xanthus,quamobrẽ? quoniã
inquit non poſſem tali ſeruire hero.

 ſi enim

εἰ γὰρ σὺ δεσπότης ὢν καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἄνεσιν οὐ παρέχεις τῇ φύσει, ἀλλὰ βαδίζων οὐρεῖς, εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμὲ πρός τινα σταλῆναι διακονίαν, κἂν τῷ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόνδε τι ἀπαιτῆσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶσα πετόμενόν με ἀποπατεῖν. καὶ ὁ ξάνθος, τοῦτό σε θορυβεῖ; τρία κακὰ βουλόμενος διαδρᾶναι, βαδίζων οὐρῶ. ὁ δ' ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἑστῶτί μοι, τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος, τοὺς δὲ πόδας, τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ἐν ἐκπεπυρωμένον. ἡ δὲ τοῦ οὔρου δριμύτης, τὴν ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἴσωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ ξάνθος παραγγείλας τῷ αἰσώπῳ μένειν πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάριον ὂν αὐτῷ τὸ γύναιον ᾔδει, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἐξαπίνης τοιοῦτον αἶσχος αὐτῇ φανῆναι, πρίν τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀστεΐσηται; αὐτὸς δ' εἰσελθὼν, λέγει. κυρία, οὐκέτι μετοὐντεῦθεν ὀνειδιεῖς τὴν θεραπείας, ἧς πρὸς τῶν θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἤδη γοῦν κἀγὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψει κάλλος οἷον οὔπω τεθέασαι, ὃς καὶ ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος ἕστηκε. κἀκεῖνος μὲν ταῦτα. αἱ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀγεννῶς ἠμφισβήτουν, περὶ τοῦ, τίνι τούτων νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. τῆς δὲ τοῦ ξάνθου γυναικὸς εἴσω κληθῆναι τὸν νεώνητον κελευσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀῤῥαβῶνα τὴν κλῆσιν ἁρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδραμοῦσα ἐκάλει. κἀκείνου φαμένου, ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι. ἐκπλαγεῖσα σύ φησιν εἶ; καὶ ὅς, ναί. κἀκείνη, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλλης

ἐξελθούσης

si enim tu,qui herus es,& neminem times,tamen relaxationẽ nõ pbes naturæ,sed eũdo migis, si ob tigerit seruũ me ad aliquod mitti ministeriũ,& in ter eundum tale quid exigat natu/
ra,necesse omnino fuerit uolando cacare.& Xanthus,hoc te turbat⁹tria mala uolens eui tare,eundo mingo.& ille,quæ?& hic,stanti mihi caput perussisset sol,
pedes uero terræ solum torridum. lo/
tij autẽ acrimonia olfactum offendisset.& Aeso pus,uadc.psuasisti mihi. Postq̃ aũt domi fuerũt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibu/ lum, qm̃ elegãtiusculã esse sibi muliercula sciebat, neq; oportere illico talem turpitudinẽ ei ostendi, anteq̃ aliquis ipsi urbana diceret.ipse autem in/ gressus dicit, domina nõ etiã posthac obijcies mi nisterium,quod mihi tuæ pedissequæ præstent. iã ẽm & ego puerũ tibi emi,ĩ quo uidebis pulchri tudinẽ,qualẽ nunq̃ uidisti, qui & iam ante uesti/ bulum stat.& ille quidem hæc.pedisse/
quæ aũt uera existimãtes,q̃ dicta fuerãt,iter se nõ mediocriter contendebant, cui nã ipsarũ sponsus nup emptus futur⁹ sit. Xanthi uero uxore itrouo cari nouitiũ iubente mancipium, una ex alijs ma/ gis accelerans,& ut arrabonem uocationem arri/ piens,nouitium seruũ egressa arcessebat,& illo di cente.ecce ego adsum,stupefacta tu inquit es? & hic, næ.& illa sine inuidia, ne ingrediaris in/ tro,& omnes fugiant,& tamen & alia

egressa

διελθούσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθείη σου φαμένης τὸ πρόσωπον, καὶ δεῦρο εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἀντικρὺ τῆς δεσποίνης. ἡ δὲ, τοῦτον θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν μοι τοῦτο τὸ τέρας ἤνεγκας; ἔκβαλε αὐτὸν τοῦ προσώπου μου. κἀκεῖνος ἅλις σοι κυρία. μὴ ὑποσκώπτε μου τὸν νεώνητον. ἡ δὲ, δῆλος εἶ ξάνθε μισήσας με, ἑτέραν ἀγαγέσθαι βουλόμενος, καὶ ἴσως αἰδούμενος φράσαι μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κυνοκέφαλον μοι τοῦτον κεκόμικας, ὡς ἂν τὴν αὐτοῦ δυσχεραίνουσα λατρείαν, φύγω. δὸς οὖν μοι τὴν προῖκά μου καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τοῦ ξάνθου μεμψαμένου τὸν αἴσωπον, ὡς ἤτοι μὲν τὴν ὁδὸν ἀστεῖά τινα φθεγξαμένου περὶ τῆς ἐν τῷ βαδίζειν οὐρήσεως, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα μηδὲν λέγοντος, αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸ βάραθρον. καὶ ὁ ξάνθος, παῦε κάθαρμα, ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ταύτην ὡς ἐμαυτὸν στέργω; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐρᾷς τῆς γυναικός; κἀκεῖνος, πάνυ μὲν οὖν δραπέτα. καὶ πρὸς τοῦτο αἴσωπος κροτήσας εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται. καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἔφη. σὺ ὦ δέσποινα, ἐβούλου τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι δοῦλον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει γυμνήν σε κἂν τῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καί σοι προσπαίζειν. τὰ εἰς αἰσχύνην τοῦ φιλοσόφου. εὐριπίδη, χρυσοῦν ἐγώ σου φημὶ τὸ στόμα, τοιαῦτα λέγον. Πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν. καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί. δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία. πλὴν οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακή. σὺ δ' ὦ δέ-

σποινα

egressa,ac ut uidit ipsum,cædatur tua dicen/
te facies,& huc ingredere,sed ne appro/
pinques mihi. ingressus stetit coram dña quæ cũ
eum uidisset,oculos auertit ad uirum,
inquiẽs unde mihi hoc monstrũ attulisti? abijce i/
psum à facie mea.& ille satis tibi dña.ne meũ sub/
morde nouitiũ seruũ.hæc aũt, uideris Xãthe osus
me, aliam inducere uelle,& forte dum pu/
det dicere mihi,ut tua domo abscedam, cani
cipitem mihi hunc apportasti, ut eius æ/
gre latura ministeriũ,fugiam. da igitur mihi dotẽ
meam,atq; ibo.ad hæc Xantho increpan/
te Aesopum tanquam in itinere urbana quædã locu/
tum de mictu inter eundum, nunc uero
mulieri nihil dicentem,Aesopus,ait,proijce i/
psam in barathrum,& Xanthus,tace scelus,an
nescis me hanc,ut me ipsum,amare? & Aeso/
pus amas mulierculã? & ille, admodũ qdẽ fugitiue,
& ad hoc Aesopus pulsato medio
pede,ualde exclamauit,Xãthus philosophus uxo
rius est.& uersus ad suam dominam ait,
tu o domina uelles philosophum emisse tibi
seruum iuuenem,bono habitu,uigentẽ,qui te nu
dam in balneo spectaret,& tecum lu/
deret in dedecus philosophi.O Euripides,aureũ
ego tuũ inquam os talia dicens,multi impe/
tus fluctuũ marinorum,multi fluminũ,& ignis
calidi flatus.dura res pauptas, dura & alia infinita,
tñ nihil æque durũ ut mulier mala.tu uero o do/

mina

δέσποινα φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλε. μήπως ὕβριν τῷ ἀνδρί σου προστρίψῃς. ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄνερ φησὶ τὸ κάλλος τοῦτο τεθήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται καὶ εὐτράπελος. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ αἴσωπος εἰρωνευσάμενος, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ πραῦναι γυναῖκα. καὶ ὁ ξάνθος, σιώπα τοὐντεῦθεν. ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ξάνθος ἕπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τῶν κηπωρῶν ἧκεν ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κηπωροῦ δέσμην λαχάνων θερίσαντος, ἀνείληφεν αἴσωπος. τοῦ δὲ ξάνθου μέλλοντος ἤδη τῷ κηπωρῷ καταβάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρός, ἔα κύριε φησίν, ἑνός προβλήματος πέρι σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχάνων, καίπερ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδεῖαν ὅμως ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις, καί τοι μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀξιουμένοις, τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καί τοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὔσης, μηδὲν ἕτερον συννοήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαί φησιν. ὁ δ' αἴσωπος (παρῆν γάρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον, γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ αἴσωπος, καταγελῶ φησιν, ἀλλ' οὐ σοῦ, τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἃ γὰρ ὑπὸ θείας προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. προβάλλου τοίνυν ἐμέ, κἀγὼ λύσω τὸ πρόβλημα.

ἐν τούτῳ

mina philosophi uxor à pulchris adulēscētulis ser
uiri tibi noli, ne quo pacto cōtumeliā uiro tuo in/
flixeris. illa hæc audiens, cum nihil contradi
cere posset, unde uir inquit, pulchritudinē hāc ue
natus es? sed & loquax putridus hic uidetur,
& facetus, reconciliabor igitur ei. tum Xan/
thus, Aesope reconciliata est tibi tua hera, &
Aesopus ironice loquens, magna res inquit,
placare mulierem. & Xanthus, tace posthac, e/
mi enim te ad seruiendum, nō ad cōtradicendū.
postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad
hortū quendam iuit empturus olera. cū uero o/
litor fasciculum olerum messuisset, accepit Aeso/
pus. Xantho autē soluturo iam hortulano
pecuniā, hortulanus dimitte domine inquit, unū
problema à te desydero. & Xanthus, quid nā? tū
ille, quid ita quæ à me plantantur o/
lera, quamuis diligenter & fodiantur, & irri/
gentur, tardū tn̄ suscipiūt incrementū, quib⁹ uero
spontanea è terra pululatio, & si nulla cu/
ra adhibetur, ijs tamen celerior germinatio?
Xanthus igit̃ licet philosophi q̃stio foret, cū nihil
aliud sciret dicere, à diuina puidētia & hoc inter
cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat
enim) risit. ad quem philosophus, ri/
des ne, an derides? & Aesopus, deri/
deo inq̃t, sed nō te, uerū q te docuit. q̃ em̄ à diuia
prouidētia fiūt, hæc à sapiētib⁹ uiris solutionē sor/
tiuntur, oppone itaq; me, & ego soluam pblema
interim

ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηπωρῷ. ἥκιστα πάντων εὐπρεπές ἐστιν ὦ τᾶν, ἐμὲ τὸν ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφίσματα. παῖς δέ μου οὑτοσὶ πολλῶν πεῖραν ἔχων ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος, τῆς λύσεως τεύξῃ τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπωρὸς, οὗτος ὁ αἰσχρὸς γράμματα εἶδεν, οἴμοι τῆς δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον ὦ λῷστε, εἰ τοῦ ζητουμένου τὴν διασάφησιν ἔγνωκας. ὁ δὲ αἴσωπος, ἡ γυνή φησιν ἐπειδὰν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἴπερ εὕροι καὶ τὸν ἄνδρα τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἃ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ᾽ εὗρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητρυιά. πολλὴν οὖν ἐν ἑκατέροις ἐνδείκνυται τὴν διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλοστόργως καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ᾽ ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων, μισεῖ, καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τὴν ἐκείνων τροφὴν περικόπτουσα, τοῖς ἑαυτῆς προστίθεται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον, τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ ἐστίν. ἃ δ᾽ αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρυιά. οὗ χάριν, καὶ μᾶλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευομένοις, οὐ τοσαύτην ὡς νόθοις τὴν τροφὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡσθεὶς ὁ κηπωρὸς, πιστεύσαις ἄν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, καὶ ἀδολεσχίας ἐκούφισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα. καὶ ὁσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. μεθ᾽ ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ

ξάνθου

interim itaq; Xanthus conuersus inquit oli/
tori,minime oim decens est o amice,me, q in tan
tis auditorijs disceptauerim,nunc in horto
soluere sophismata.puero aũt huic meo,qui
consequentia multorũ callet, si proposueris, so/
lutionem consequeris quæsiti. & olitor, hic turpis
literas nouit,o infelicitatem. sed narra o
optime, si quæsiti declarationem nosti,&
Aesopus,mulier inquit, cum ad secundas nu/
ptias iuerit,liberis ex priore uiro susceptis,si
uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore
genuisse,quos ipsa filios adduxit,ho
rũ mater est.quos inuenit penes uirũ,horũ est no
uerca.multam igitur in utrisq; ostendit diffe
rentiã. nam quos ex se genuit, amãter & accurate
nutrire perseuerat, alienos uero partus o/
dit,& inuidia utens,illorum cibum dimi/
nuens suis addit filijs.illos enim
natura q̃si ꝓprios amat,odio aũt hẽt,q̃ uiri sũt,q̃si
alienos.eodem modo & terra, eorum quæ ipsa
ex se genuit,mater est. quæ autem tu plan/
tas,horũ est nouerca,hui⁹ rei gratia, quæ sua sunt,
ut legitima magis nutrit,ac fouet,ã te autem
plantatis ut spurijs non tantum alimen/
ti tribuit.his delectatus olitor, credideris
mihi inqt,ꝙ me graui sollicitudie ac garrulitate le
uaris.abi gratis ferens olera,& quoties
tibi his op⁹ est,tanq̃ i ꝓpriũ hortũ uadẽs,accipe.
post dies aliquot rursus in balneum profecto

ξάνθου, καὶ τισὶν ἐντυχόντος ἐκεῖ τῶν φίλων, καὶ πρὸς τὸν αἴσωπον εἰρηκότος, εἴς τε τὴν οἰκίαν προσδέχα/μεῖν, καὶ φακῆν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἑψῆσαι, ἐκεῖνος ἀπελθὼν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἕψε βαλών. ὁ δὲ δὴ ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λουσάμε/νος, ἐκάλει τούτους συναριστήσοντας. προεῖπε μέντοι καὶ ὡς λιτῶς, ἐπὶ φακῇ γοῦν ἔσοιτο δεῖπνον. καὶ ὡς μὴ δεῖν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ εἰξάντων, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ ξάνθος φησί, δὸς ἡμῖν ἀπὸ λουτροῦ πιεῖν αἴσωπε. τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀποῤῥοίας τοῦ λου/τροῦ λαβόντος καὶ ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσω/δίας ἀναπλησθεὶς, φεῦ τί τοῦτό φησιν αἴσωπε. καὶ ὃς, ἀπὸ λουτροῦ ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῇ παρουσίᾳ τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντος, καὶ λεκάνην αὐτῷ παρα/τεθῆναι κελεύσαντος, αἴσωπος τὴν λεκάνην θεὶς ἵστα/το. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ νίπτεις; κἀκεῖνος. ἐντέταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου, καὶ θὲς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γὰρ δοῦλον ἐπριάμην, οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τοί/νυν αὐτῶν, καὶ τοῦ ξάνθου τὸν αἴσωπον ἐρωτήσαντος, εἰ ἕψηται ἡ φακῆ, δοίδυκι λαβὼν ἐκεῖνος τὸν τῆς φα/κῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθος λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἕνεκεν τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἑψήσεως τὴν φακῆν δέξα/σθαι, τοῖς δακτύλοις διαθρίψας ἔφη, καλῶς ἕψηται. κόμισον. τοῦ δὲ. μόνον δὲ ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθέντος, ὁ ξάνθος, ποῦ ἐστιν ἡ

φακῆ

Xantho,& quibuſdam ibi amicis inuentis,& ad
Aeſopum locuto,ut & in domum curre/
ret,& lentem in ollam iniectam coqueret,
ille abiens granum unum lentis in ollam
coquit iactum. Xanthus ergo unà cum amicis lo/
tus uocauit hos compranſuros,præfatus tamẽ &
ꝙ tenuis eſſet futura cœna,utpote ex lẽte,ꝙꝙ nõ
opteret uarietate ferculorũ amicos iudicare, ſed
probare uoluntatem. his uero profectis,& in
domum ingreſſis, Xanthus inquit,da nobis à
balneo bibere Aeſope. illo uero ex defluxu bal/
nei accipiente & tradente, Xanthus fœto/
re repletus,hem quid hoc inquit Aeſope?& ille
à balneo,ut iuſſiſti. Xantho autem præſentia
amicorũ iram compeſcente, & peluim ſibi ap/
poni iubente,Aeſopus pelui appoſita,ſta/
bat.& Xanthus,non lauas?tũ ille,iuſſum eſt mihi
ea facere,quæ iuſſeris,tu nunc non dixiſti,
iniice aquam in peluim,& laua pedes meos,
& pone ſoleas,& quæcunq; deinceps. ad hæc
igitur amicis Xanthus ait,num enim ſeruũ emi?
nullo modo,ſed magiſtrum. diſcumbentibus i/
taq; ipſis,& Xantho Aeſopum rogante,
an cocta ſit lens, cocleari acceptum ille len/
tis granum tradidit, Xanthus accipiens, ac ra/
tus gratia faciendi periculum coctionis lentẽ acce
piſſe,digitis conterens ait,bene cocta eſt,
affer. illo ſolum aquam uacuante in
ſcutellas, & apponente, Xanthus ubi eſt

φακῆ φησί. καὶ ὃς, ἔλαβες αὐτήν. καὶ ὁ ξάνθος, ἐναπόκοκκον ἕψησας; καὶ ὁ αἴσωπος, μάλιστα. φακὴν γὰρ ἑνικῶς εἴ πας, ἀλλ᾽ οὐ φακὰς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με περιτρέψει. εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν αἴσωπον, εἶπεν. ἀλλ᾽ ἵνα μὴ δόξω κακὲ δοῦλε τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤνησαι πόδας χοιρείους τέτταρας, καὶ διὰ ταχέων ἑψήσας παράθες, τοῦ δὲ σπουδῇ τοῦτο ποιήσαντος, καὶ τῶν ποδῶν ἑψομένων, ὁ ξάνθος εὐλόγως θέλων τύψαι τὸν αἴσωπον, αὐτοῦ περί τι τῶν εἰς χρείαν ἀσχολουμένου, ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἑώρακεν, συνῆκε ἐπιβουλήν αὐτῷ τινα γεγονυῖαν. καὶ δὴ καταδραμὼν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τοῦ σιτευομένου χοίρου τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ περιελὼν, καὶ τῶν τριχῶν ψιλώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, καὶ συνέψει τοῖς ἄλλοις. ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἴσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα τῶν ποδῶν οὐχ εὑρὼν ἀποδράσῃ, αὖθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. τοῦ δ᾽ αἰσώπου τοὺς πόδας εἰς τὸ τρύβλιον κενώσαντος, καὶ πέντε τούτων ἀναφανέντων, ὁ ξάνθος, τί τοῦτο φησιν αἴσωπε, πῶς πέντε; κἀκεῖνος, τῶ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; καὶ ὁ ξάνθος, ὀκτώ καὶ ὁ αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε καὶ ὁ σιτευόμενος χοῖρος νέμεται κάτω τρίπους. καὶ ὁ ξάνθος πάνυ βαρέως ἔχων, πρὸς τοὺς φίλους φησί. οὐχὶ μικρῷ πρόσθεν εἶπον ὡς τάχιστά με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ περιτρέψει; καὶ ὁ αἴσωπος, δέσποτα, οὐκ οἶσθ᾽ ὅτι τὸ ἐκ προσθέσεως

lens inquit. & is, accepisti ipsam. & Xanthus, unũ granũ coxisti? tum Aesopus, magnope. lentẽ eñ singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, uiri socij ait, hic ad insaniam me rediget. deinde conuersus ad Aesopum ait, sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. ab eo aũt festine hoc facto, ac dũ pedes coq̃rentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopũ, cũ esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum, ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinã pedes euacuante, ac quinq; his apparẽtib⁹ Xanthus quid hoc inqt Aesope? quomõ qnq;? & ille, duo porci quot habent pedes? & Xanthus, octo. tum Aesopus, sunt ergo hic quinq;, & saginat⁹ porc⁹ inferi⁹ tripes pascit. & Xanth⁹ admodũ moleste ferens, amicis inquit, nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? & æsop⁹, here nosti id, qd' ex additiõe, & sub

θέσεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸν τῶν λόγον ποσὸν συγκεφαλαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὑρηκὼς μαστιγῶσαι τὸν αἴσωπον, ἡσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελὲς εὐτρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς, καὶ τὸν ξάνθον κέκληκεν. εὐωχουμένων τοίνυν, ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ἐπιλέκτους, καὶ τῷ αἰσώπῳ ὄπισθεν ἐφεστῶτι δούς, τῇ εὐνοούσῃ μοι φησὶ πρὸς αὐτὸν ταῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὁ δ' ἀπιών, καθ' ἑαυτὸν ἐνενόει, νῦν καιρὸς τίσασθαί μου τὴν δέσποιναν, ἀνθ' ὧν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκωπτεν. ὄψεται τοίνυν εἰ τῷ δεσπότῃ μου εὐνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προδόμῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν σπυρίδα τῶν μερίδων ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε. καὶ φησί, δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν οὐ σοί, ἀλλὰ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ τὴν κύνα καλέσας, καὶ εἰπὼν ἐλθὲ λύκαινα, φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα προὔβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὸν δεσπότην πάλιν ἐλθών, καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ τῇ εὐνοούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα φησί. καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τοῦ δὲ ἐπανερομένου καὶ τί ποτε ἄρα ἐσθίουσα ἔλεγεν; ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν φησὶν οὐδοτιοῦν εἴρηκε. καθ' ἑαυτὴν δέ σοι χάριτας ᾔδει. ἡ μέντοι γυνὴ τοῦ ξάνθου συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιησαμένη, ἅτε δὴ δευτέρα τῆς κυνὸς ἐλεγχθεῖσα τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ, καὶ ἐπειποῦσα ἦ μὴν μηκέτι τοῦ λοιποῦ συνοικήσειν αὐτῷ, εἴσω παρελθοῦσα τοῦ κιτῶνος ἐθρήνει. τοῦ δὲ πότου προκόπτοντος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτεινομένων,

dictione in quantitatem secundũ rationalẽ sum/
mam colligitur, non esse errorem? Xan/
thus igitͬ nullã causam honestã inueniẽs uerberã/
di Aesopum, quieuit. Postridie autem ex scho/
lasticis quidã sumptuosam apparãs cœnã cũ alijs
discipulis, & Xanthum inuitauit. cœnantibus igi-
tur Xanthus partes ex appositis acce/
pit electas, & Aesopo ponè stanti dedit,
beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abi/
ens. ille uero decedẽs, secũ cogitabat, nũc occasio ẽ
ulcisci meã dominã, ꝓpterea ꝙ me cũ nouitius ue
ni, cauillata est. uidebit igitͬ an hero meo bene ue/
lit. profectus itaq; in domum, & sedens in
uestibulo, & hera accita sportu
lam partium coram ipsa posuit, ac inquit,
Hera hæc omnia herus misit, non tibi,
sed beneuolæ. & cane uocata, atq; dicto, ue/
ni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc ius
sit dari, particulatim cani omnia proiecit. At
post hoc ad herum regressus, & roga/
tus an beneuolæ dederit omnia. omnia inquit, &
corã me omnia comedit. illo uero iterũ rogãte, &
quid nam edens ait? & is mihi quidem ni/
hil quidꝙ̃ dixit, sed secum tibi gratias habebat.
uxor tñ Xanthi eã rẽ calamitosam esse arbitrata,
tanquam secunda cani redarguta erga ui/
rũ bñuolẽtia, ac subdẽs certe nõ ãpliꝰ ipsterũ co
habitaturã cum eo, ingressa cubiculum plorabat.
potu autem procedente, & quæstionibus alternis

προτεινομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος ἡνίκα ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχή, αἴσωπος ὄπισθεν ἑστὼς εἶπεν. ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ἐστὶν ὁ νεώνητος. ἑτέρου δὲ πάλιν προτεθέντος, ὅτου χάριν τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενον οὐ βοᾷ. ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κράζει, αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον καὶ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τοῦ πόκου βάρος ἀποτιθέμενον, σιγῇ ἕπεται. διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὁρῶν, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα τὰ συνήθη καὶ μόνα δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἅτε δὴ μήτ᾽ ἀμελγόμενος, μήτε κειρόμενος, μὴ δὲ συνειδὼς ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιούτων ἑλκόμενος, ἀλλ᾽ ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτοῦ μόνων ἐστὶ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων οὕτω ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῄνεσαν αὐτὸν, τραπέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένου μέντοι τοῦ πότου, καὶ τοῦ ξάνθου πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοστήσαντος, καὶ τῇ γυναικὶ συνήθως ὁρμίσαντος πρὸς λαλεῖν, ἐκείνη τοῦτον ἀποστραφεῖσα, φησὶ μή μου πλησίον γένῃ. δός μοι τὴν προῖκά μου, καὶ ἀπελεύσομαι. οὐδὲν γὰρ ἂν μείναιμι σὺν σοὶ τοὐντεῦθεν. σὺ δ᾽ ἀπελθὼν τὴν κύνα κολάκευε, ᾗ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ ὁ ξάνθος ἐκπλαγεὶς λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοί τι κακὸν πάλιν αἴσωπος. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκά φησι, κυρία, ἐμοῦ πεπωκότος σὺ μεθύεις; τίνι τὰς μερίδας πέπομφα, οὐχὶ σοί; μὰ δί᾽, ἐμοὶ μὲν οὔ φησιν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ ὁ ξάνθος τῷ δ᾽ αἰσώπῳ κληθέντι φησί, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνος τῇ εὐνοούσῃ σοί. καὶ πρὸς τὸν γυναῖ-

propositis,ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset igẽs iter hoies turbatio, Aesop⁹ ponẽ stans,ait,cũ resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint,& scholastici ridendo dixerũt,igeniosus est nouiti⁹ hic. alio uero rursus proponente,quam ob rem ouis ad cædem tracta,nõ exclamat,sus aũt ꝙ maxime uociferat̃.Aesopus rursus ait, quoniam ouis assueta mulgeri,aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur.ideo etiã pedibus arrepta, & ferrũ uidens,nihil graue suspicatur, sed illa familiaria,& sola uidetur passura.sed sus,ut qui neqꝫ mulgetur,neqꝫ tondetur, neqꝫ nouit ad horum aliquid trahi,sed carnes suas tantum usui esse,merito uociferat̃.his sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsum auersata,inquit,ne mihi propinquus fias,da mihi dotem meam,& abibo.non enim manserim tecum posthac.tu autẽ abiens cani adulare,cui misisti partes.& Xanthus stupefactus ait,nõ põt aliꝗ mõ ñ cõdiuisse mihi mali aliqd rursus Aesop⁹, & uxori inquit, domina num me poto, tu ebria es?cui partes misi, nonne tibi?nõ ꝑ Iouẽ,mihi qdẽ minĩe inqt illa, sed cani, & Xanthus Aesopo accito inquit,cui dedisti partes?& ille, beneuolæ tuæ,& uxo-

κα ὁ ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκείνη οὐδέν. καὶ ὁ αἴσωπος, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι φησὶν εὐνοεῖ. ἡ γὰρ γυνὴ κἂν εὐνοεῖν λέγηται, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μέντοι κύνα, τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχωρήσειεν ἄν, ἀλλ᾽ ἐπιλαθομένη πάντων αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι τὸν δεσπότην. ἔδεισε οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ ὁ ξάνθος, ὁρᾷς κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τοῦ κομίσαντος; ἀνάσχου τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι᾽ ἣν αὐτὸν μαστιγώσω. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησάσης, αἴσωπος εἶπεν, οὐκ ὀρθῶς εἶπον ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέ τινων παρωχηκυιῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ τοῦ ξάνθου τῶν προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτὴν, ὡς ἂν ὑποστρέψειεν οἴκαδε πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑπείκειν θελούσης, καὶ τοῦ ξάνθου δι᾽ αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος, αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνιῶ δέσποτα. ἐγώ τι αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐθαίρετον, καὶ ἀπαράλλακτον δράσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν. καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα τῶν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων τὰς οἰκίας περιενόστει. παρῄει τοίνυν καὶ τὴν τῶν τῆς αὐτοῦ δεσποίνης γεννητόρων οἰκίαν, μήτε ταύτην εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε μὴν ἐν αὐτῇ τὴν δέσποιναν μένουσαν. καὶ δή τινι τῶν τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχὼν

ἠρώτα

ri Xanthus, nihil accepisti? & illa, nihil. &
Aesopus, cui enim iussisti here partes
dari? & ille, beneuolæ meæ. & Aesopus
cāne uocata, hæc tibi inquit bñ uult, nã mulier & si
bñ uelle dicat, tñ minima q̃q; recula offensa cõtra
dicit, conuitiatur, abit. canem tamen uerberato,
expellito, non tamen discedet, sed oblita
omnium, statim benigne blanditur & cum
gratia hero. oportebat igitur dicere here,
uxori has partes ferto, & non beneuolæ. &
Xanthus, uides domina nõ meã esse culpam, sed
eius qui tulit? tolera itaq;, nec deerit mihi occasio,
qua eum uerberem. illa uero non credente,
uerum clam ad suos parentes regressa,
Aesopus inquit, non recte dixi o here, canem
tibi magis beneuelle, quàm meã herã? dieb⁹
autẽ aliquot præteritis, & uxore irreconciliata
manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam,
ut reuerteretur domũ mittente, illa uero cũ cedere
nollet, & inde Xanthus in mœrore esset,
Aesopus adiens ad eum, inquit, ne te afflictes here,
ego enim eam cras uenire sponte, & citissime
faciam ad te. & accepta pecunia in forum
iuit. ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs q̃busdã
ad conuiuium idoneis, ambulans, domos circuibat.
transibat igitur & ante domum parentum
heræ suæ, ignorare simulans
illorum esse, & in ea herã
manere. & cũ in quẽdã ex domo illa incidisset,
rogabat,

ἠρώτα εἴ τι τοῦ τῶν εἰς γάμους χρησίμων οἱ μετὰ τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. τοῦ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν πυθομένου, ξάνθος φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλλει συνάπτεσθαι. τοῦ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τοῦ ξάνθου ὡς ἤκουσεν ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα. καὶ αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης ὦ ξάνθε ἑτέρᾳ γυναικὶ δυνηθήσῃ συναρμοσθῆναι. καὶ οὕτως ἔμενεν ἐπὶ τῆς οἰκίας δι᾽ αἰσώπου, ὡς καὶ δι᾽ ἐκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δ᾽ ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολαστικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καθ᾽ ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑείους πριάμενος καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι, γλῶτταν ὀπτὴν ἑκάστῳ σὺν ὀξυγάρῳ παρέθηκε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἔδεσμα, διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἴσωπος ἑφθὰς γλώττας παρέθηκε. καὶ αὖθις αὖ βρώματος αἰτηθέντος ἄλλου καὶ ἄλλου, ὁ δ᾽ οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας προὐτίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς τροφῆς ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνος γλώττας εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι᾽ ἡμέρας γλώττας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, οὐδὲν σοι πάρεστιν ἕτερον αἴσωπε; καὶ ὃς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, οὔκουν ἐνετειλάμην σοι κατάρατον ἀνθρώπιον πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἄριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένῳ με φιλο-

σόφων

rogabat,an aliquid ad nuptias utile dome/
ſtici poſſent ſibi uendere, illo autē,& cui eſt
opus his rogitante,Xantho inqt philoſopho. cras
enim uxori copulandus eſt. eo uero aſcen/
dente,& uxori hæc Xanthi, ut audiuit,renun/
ciante, illa curſim, & propere ad Xan/
thū iuit ſtatim, & cōtra ipm clamabat dicēs inter
alia & hæc, non me uiuente o Xanthe alteri
uxori coniungi poteris, & ſic manſit
ī domo p Aeſopū, queadmodū ,ppter illū diſceſ/
ſerat. Poſt rurſus dies aliqt, iuitās Xāthus diſcipu
los ad prandium Aeſopo inquit,i,eme,
optimū quodq; & præſtantiſſimū.ille intereun/
dum ſecum dicebat,ego docebo herum non
ſtulta mandare. cū linguas igitur ſolū ſuillas emiſ/
ſet,& apparaſſet diſcūbētibus,linguā axatā ſingu/
lis cū ſalſamento appoſuit. diſcipulis laudan
tibus ut philoſophicū primum ferculum,propter
liguæ ad locutionē miniſteriū, rurſus elixas æſop⁹
linguas appoſuit,atq; iterū ēt ferculo alio,atq; alio
petito, ille nihil aliud quàm linguas
,pponebat.diſcipulis aūt eodē ſubide cibo repeti/
to indignatis,quouſq; linguas inquientibus,quip
pe nos per diem linguas edendo,noſtras do/
luimus, Xanthus inquit iratus, nihil aliud tibi eſt
Aeſope?& is,non certe.tum ille,nonne
mandaui tibi ſordidiſſime homule opti/
mū qđq;,& pſtātiſſimū obſonari?& Aeſop⁹, mul
tas habeo tibi gratias increpanti me philo/
ſophis

σόφων ἀνδρῶν προόντων. τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης κρεῖσ-
σόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία
καὶ φιλοσοφία, διὰ αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται.
διὰ αὐτῆς δόσεις. λήψεις. ἀγοραί, ἀσπασμοί. εὐφη-
μίαι. μοῦσα, πᾶσα. διὰ αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γά-
μοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι διασώζονται. καὶ
συνελόντι φάναι, διὰ αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέ-
στηκεν. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ
σχολαστικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι,
ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληλύθασιν ἕκα-
στος ἐπ' οἴκου. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτιωμένων αὖ-
τῶν τὸν ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπολογεῖτο μὴ κατὰ γνώμην
αὐτοῦ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τοῦ ἀχρείου δούλου τῇ κα-
κουργίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψει τὸ δεῖπνον. κἀγὼ δὲ πα-
ρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν,
πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει,
ὡς τῶν σχολαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ, μη-
δὲν διαταραχθείς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο. καὶ ἑτοιμά-
σας, ἀνακλινθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπε-
φώνουν, χοίρειαι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὖ-
θις γλώττας παρέθηκε. καὶ μάλα αὖθις καὶ αὖθις. τοῦ
ξάνθου δὲ δυσαναχετήσαντος, καὶ τί τοῦτο αἴσωπε εἰρη-
κότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοι πᾶν ὅ, τι κρεισ-
τότατόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι, οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυ-
λότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρόν ἐστι γλώτ-
της ὦ δέσποτα. οὐ πόλεις διὰ αὐτῆς καταπίπτουσιν;
οὐκ ἄνθρωποι διὰ αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ ψεύδη πάντα
καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπιορκίαι διὰ ταύτης περαίνονται; οὐ
γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι διὰ αὐτῆς ἀνατρέπονται;
οὐχ

sophis præsentibus. quid igitur fuerit lingua me/
lius & præstantius in uita? omnis enim doctrina,
& philosophia per ipsam monstratur ac traditur.
p ipsam datiões, acceptiões, fora, salutatiões, bñdi
centiæ, musa omnis. per ipsam celebrantur nu/
ptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur. &,
ut breuiter dicam, per ipsam tota uita nostra cõsi/
stit. nihil ergo lingua melius. ob hæc
discipuli Aesopum recte loqui dicentes,
aberrasse uero magistrum, abiere singu/
li in domum. Postridie rursus accusantibus i/
psis Xanthũ, ille respõdebat, nõ secundũ uolũtatẽ
suam hæc fuisse, sed inutilis serui ne/
quitia, hodie aũt permutabit cœnam, & ipse præ/
sentibus uobis cum eo colloquar, ac uocato eo,
uilissimum quodq;, & pessimum obsonari iubet,
quod discipuli secũ forent cœnaturi. ille autem ni
hil mutatus, rursus linguas emit, & appara/
tas discumbentibus apposuit. hi inter se sub/
murmurabãt, porcinæ rursus lĩguæ. & paulo post
iterum linguas apposuit. & ualde iterũ, atq; iterũ.
Xantho aũt iniquo aĩo ferẽte, & qd hoc æsope di
cente, num rursus mandaui tibi opti/
mũ qd'q;, & p̃stãtissimũ obsonari? ac nõ poti⁹ ui/
lissimũ qd'q;, & pessimũ? ille aũt, & qd unq̃ pei⁹ lĩ
gua o here? nonne urbes per ipsam corruunt?
nõ homines p ipsam iterficiunt? nõ mẽdacia oĩa,
& maledicta, & periuria p ipsam pficiunt? non
nuptiæ, & principat⁹, & regna p ipsam euertunt?
non, ut

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυ-
ρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰσώπου φα-
μένου, τῶν τις συνανακειμένων τῷ ξάνθῳ φησίν. οὗ-
τος εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη
μανίας ἀφορμή σοι γενέσθαι. οἵα γὰρ ἡ μορφή, τοιά-
δε καὶ ἡ ψυχή. ὁ δ' ὁ αἴσωπος πρὸς αὐτὸν σύ μοι δο-
κεῖς ἄνθρωπε κακεντρεχής τις καὶ περίεργος εἶναι, δε-
σπότην προξενῶν κατὰ οἰκέτου. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
τα, προφάσεως ἐφιέμενος μαστιγῶσαι τὸν ἄνθρωπον,
δραπέτα φησίν, ἐπεὶ περίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖ-
ξόν μοι ἀπερίεργον ἄνθρωπον ἀγαγών. ἐξελθὼν τοί-
νυν τῇ ἐπιούσῃ ἐπὶ τὴν λεωφόρον ὁ αἴσωπος, καὶ τοὺς
παριόντας περισκοπῶν, ὁρᾷ τινα ἐφ' ἑνὸς τόπου εἰκα-
νὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δοκιμάσας κατ' αὐτὸν
ἀπράγμονά τινα, καὶ ἁπλοῦν εἶναι, προσελθών φησιν,
ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἄγροι-
κος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μή τε τίς ὢν
ὑπὸ τίνος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ σὺν
αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὖσιν ἀνέπεσεν. ἐρομένου
δὲ τοῦ ξάνθου τίς οὗτος, αἴσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος
ἄνθρωπος. καὶ ὁ ξάνθος εἰς οὖς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυ-
ποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττῃ, ποι-
εῖν, ὡς ἂν εὐπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ ἐν-
τείνειεν. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων φησί, κυρία, ὕδωρ
ἐπὶ τῆς λεκάνης βαλοῦσα, τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψον.
διενοεῖτο γὰρ κατ' αὐτόν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος, εὐ-
λαβηθήσεται, ὁ δ' αἴσωπος ὡς ἐκείνου περιέργου φα-
νέντος, πληγὰς λήψεται. ἡ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ
εἰς τὴν λεκάνην, ἤει τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψουσα. ὁ δὲ

γνοὺς

nõ, ut summatim dicam, uita omnis ꝑ ipsam infi/
nitorum errorum referta est? hæc Aesopo di/
cente, quidã ex discũbẽtib⁹ unà, Xantho inqt, hic,
nisi ualde te ipsum munieris, non dubia erit
insaniæ causa tibi. qualis enim forma, talis
& anima. & Aesopus ad eum, tu mihi uide/
ris o homo prauus quidam, & curiosus esse, he/
rum irritans contra seruum. & Xanthus ad hæc,
causam capiens uerberandi hominem,
fugitiue inquit, qm̃ curiosum dixisti amicũ, osten/
de mihi incuriosum hoĩem adductũ. egressus igi
tur postridie in plateam Aesopus, & eos,
q pteribãt, circũspiciẽs, uidet q̃ndã in loco q̃dã di/
u sedentem, quem iudicans secum
ociosum & simplicem esse, accedens inquit,
herus te inuitat secum pransurum. & rusti/
cus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset
à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cũ
ipsis calceis ut erant uiles, discubuit. rogante
autem Xantho quis hic? Aesopus ait, incuriosus
homo. & Xanthus ĩ aurẽ fatus uxori, ut sibi obse/
queretur, & quod ipse iusserit, faceret,
ut honesta ratione plagas Aesopo in/
ferret, deinde corã om̃ibus inquit, domina, aquã
in peluim inijce, & pedes hospitis laua.
cogitabat enim secum omnino hospitem recu
saturum, Aesopum uero, quia ille curiosus esset,
uerberibus cæsum iri. illa igitur iacta aqua
in peluim, ibat pedes hospitis lotura. at ille

γνοὺς ταύτην οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεσπότιν, καθ᾽ ἑαυ-
τὸν εἶπε, τιμῆσαί με πάντως βούλεται. καὶ τούτου
δὲ χάριν αὐτοχειρίᾳ τοὺς πόδας μου βούλεται νίψαι.
ἐπεὶ θεραπαινίσιν εἶχεν ἂν τοῦτ᾽ ἐπιτάξαι. προτείνας
οὖν τοὺς πόδας, νίψον κυρία, φησί. καὶ νιψάμενος
ἀνεκλίνθη. τοῦ δὲ ξάνθου κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ
δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ᾽ αὑ-
τόν, ὡς αὐτοὺς μὲν τὸ πρότερον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δ᾽ οὕ-
τως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευ-
νᾶν. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστώντων δέ, καί τινος ἐδέ-
σματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, κἀκείνου ἡδέως ἐσθί-
οντος, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύ-
σαντι ἐνεκάλει. καὶ μέντοι καὶ ἀποδυθέντι πληγὰς
ἐνεφόρει. ὁ δ᾽ ἀγρότης καθ᾽ αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα
ἄριστα ἕψηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς
ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βούλεται τὸν αὐτοῦ δοῦ-
λον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τοῦ δὲ ξάν-
θου ἀχάλλοντος καὶ οὐχ ἡδέως διακειμένου, ἐπεὶ μη-
δὲν ὁ ξένος περιειργάζετο, τέλος πλακοῦντες ἠνέχθη-
σαν. ὁ δὲ ξένος ἅτε δὴ μήπω πλακοῦντος γευσά-
μενος, σωρεύων καὶ συνειλῶν αὐτοὺς ὡς ψωμοὺς ἤσθιε.
τοῦ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένου, καὶ τί δή-
ποτε ὦ κατάρατε φαμένου καὶ μέλιτος δίχα καὶ πε-
πέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐσκεύασας; ἐκεῖνος ἔφη,
εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὦ δέσποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ
δ᾽ οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασαι, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν
αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε
γυναικός, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πά-
λιν τῇ γυναικὶ νεύει αὐτῷ συνυποκριθῆναι δι᾽ αἴσω-

πον

cognoscens hanc esse domus dominam, secũ loquebat̃, honorare me omino uult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, cum ancillis queat hoc mandare. extensis igitur pedibus, laua inquit hera, ac lotus discubuit. Xantho autẽ iubente uinum hospiti dari bibere, rursus ille consyderabat secum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi hæc inquirere. & accipiens bibit. prandentibus uero, & ferculo quodã hospiti apposito, atq; illo suauiter comedente, Xanthus cocum, q̃ male hoc condiuisset, criminabatur; atq; etiã nudum uerberibus afficiebat. rusticus autẽ secũ dicebat, ferculũ quidẽ optime coctũ est, & nihil ei deest, quo min⁹ recte paratum sit, si autẽ absq; causa uult suum seruum flagellare pater familias, quid ad me? Xantho aũt ægrescente, neq; iucunde affecto, qm̃ nihil hospes curiose inquirebat, tandẽ placentæ allatæ sunt, hospes uero tanq̃ nunq̃ placentã gustasset, cõuoluẽs, & accipiens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autẽ pistorem accusante, & cur nam o execrande dicente, & absque melle, ac pipere placentas præparasti? ille inquit, si cruda est o here placenta, me uerbera. si uero nõ ut oportebat, p̃parata est, nõ me sed herã accusa. & Xanthus, si à mea hoc factum est uxore, uiuam ipsam nunc comburam. atq; iterũ uxori innuit, ut sibi obsequeret̃ ꝓpter Aeso-

τὸν. κελεύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε. καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς, ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφεῖναι. διέτριβε δέ πως καὶ περιεβλέπετο τὸν ἄγροικον, εἴπως ἀναστὰς τοῦ τοιοῦδε τολμήματος εἶρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειεν. ὁ δὲ, καθ' αὑτὸν αὖθις διεσκόπει, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δή ποτε οὕτως ὀργίζεται. εἶτά φησιν οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κέκρικας δεῖν γενέσθαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν μέχρις ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἀμφοτέρας κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσῃς. ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς ὁ ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γενναῖον θαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ἴδε ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπερίεργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἴσωπε. ἅλις ἔχει σοι τοῦ λοιποῦ. τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἐλευθερίας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ. τῆς δ' ἐπιούσης ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος. βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λούσασθαι. ἀπιόντι δὲ, ὁ στρατηγὸς συναντήσας, ἐπὶ τοῦ ξάνθου γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοιτο. τοῦ δὲ, οὐκ οἶδα φαμένου, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ παρ' οὐδὲν λογισθῆναι, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ αἴσωπος ἔκραξεν, ὁρᾷς ὦ στρατηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἃ γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ συνήντησά σοι, καὶ εἰς εἱρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τῆς ἀπολογίας ἑτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὸ τῆς εἰσόδου μεσαίτα-

τον

pum.iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyram succendit,& arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignem immittere.differebat ãt aliq̃ mõ,& circũspiciebat rusticum siquo modo assurgens à tali audacia ,phi/bere ipsum aggrederet̃.sed is secũ rursus cõsyde/rabat, cum nulla adsit causa, quid nam sic ira/scit̃? deiñ iq̃t,o pater familias,si hoc iudicas opte/re fieri,expecta me parump dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorem,ut ambas simul comburas.hæc à uiro Xanthus audiẽs,& huius syncerítatẽ,ac generositatẽ admiratus,Aesopo inquit,ecce uere homo incuri-osus.habes accepta p̃mia uictoriæ o æsope. satis ẽ tibi de cætero. dein uero libertatem tuam asse/queris.postridie autẽ Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba,uelle enim lauari. abe/unti aũt p̃tor occurrẽs,& xãthi ip̃m eẽ cognoscẽs interrogauit,quo nam iret. illo nescio di-cente, existimans prætor interrogationẽ suã floc/cipendi, in carcerem ipsum abduci iu/bet.iter abducẽdũ igit̃ Aesopus clamauit,uides o p̃tor queãdmodũ recte r̃nderim? q̃ eñ nõ expe/ctaui,& occurri tibi,& in carcerem iam tra/hor.tum prætor stupefactus respon/si promptitudine,siuit abire.Aesopus autẽ profe/ctus in balneas,& multitudinẽ in ipsis intu/itus turbæ,& lapidem uidet in medio ingressu

τὸν κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, τὸν πόδα προσέπταιε. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν ἐν φῶ λοῦσασθαι, ἄρας μετέθηκεν. ὑποστρέψας οὖν πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λοῦσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ τοῦ ξάνθου ἐλθόντος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν λουομένων ἰδόντος, καὶ τί τοῦτ' εἰπόντος αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης ἑωρακέναι; ὁ αἴσωπος, ναί φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῇ χειρὶ δείξας,) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὗρον, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπταιον. εἷς δέ τις πρὶν ἢ προσπταῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τῷ αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀπολογίαν. ἄλλοτέ ποτε τοῦ ξάνθου ἐξ ἀφέδρου ἐπανιόντος, καὶ πυθομένου τὸν αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπόπατον τὰ τῆς γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσιν, ἐκεῖνος ἔφη. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνήρ τις τῶν τρυφερώτερον ζώντων, πολὺν χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρίβων, ἀποπατῆσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθασιν. ἀλλά σοι δέσποτα, μὴ φοβοῦ. οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι συμποσίου συγκροτηθέντος, καὶ τοῦ ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινθέντος, καὶ τοῦ πότου ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ προβλήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδεῖτο. καὶ τοῦ ξάνθου ἀρξαμένου ταράττεσθαι, αἴσωπος παρεστὼς ἔφη, δέσποτα ὁ διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσεις. τὴν μὲν πρώτην

ἡδονῆς.

positum, in quē singuli ingredientes, & egredientes offendebant. hunc aūt unus quis ingrediēs ut lauaretur, sublatum transposuit. reuersus igitur ad herum, si uis inquit here lauari unum hominem in balneis uidi. & Xantho profecto, ac multitudinem lauantium uidente, & qd hoc dicēte o Aesope, nō ne unū hoiēm dixisti te uidisse? Aesopus certe inquit. nā lapidem illū (manu ostēdēs) aū ingressū positū reperi, in quē īgrediētes oēs, & exeūtes offendebāt. un⁹uero q dā anq̄ illideret eleuātū trāsposuit. illū igit̄ unū hominē dixi uidisse, pluris faciens q̄ alios. tum Xanthus, nihil apd' Aesopū tardū ē ad respōsionē. aliqn̄ aliàs Xantho ex latrina redeūte, & interrogāte Aesopum, quid ita homines post cacationem, uentris excrementa aspiciunt? ille ait, Antiquis temporibus uir quidam delicatius uiuens multo tēpore præ delitijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. ex illo tempore igit̄ timentes cæteri homines uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. sed tu here, ne time. nō em̄ sunt tibi p̄cordia. Die aūt quodam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & potu iam inualescente, crebræ quæstiones inter hos uersabantur, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet temperamenta, primum

ἡδονῆς. τὴν δὲ δευτέραν, μέθης. τὴν δὲ τρίτην, ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη καὶ ἡσθέντες, τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἤδη μεθύων φησὶ σιώπα. τοῖς ἐν ᾅδου συμβούλευε. καὶ ὁ αἴσωπος, οὐκοῦν καὶ εἰς ᾅδου κατασπασθήσῃ. τῶν δὲ σχολαστικῶν τις ὑποβεβρεγμένον ἤδη τῇ μέθῃ τὸν ξάνθον ἰδὼν, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰνοπλῆγα, καθηγητά φησι, δύναταί τις ἐκπιεῖν τὴν θάλατταν ἄνθρωπος; καὶ ὃς, πάνυ μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστικὸς, εἰ δ' οὐ δυνήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψω; καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν μου τίθημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλίους, τὰς συνθήκας ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωΐας διεγερθέντος τοῦ ξάνθου, καὶ τήν τε ὄψιν νιψαμένου, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰδόντος, καὶ τὸν αἴσωπον περὶ αὐτοῦ πυνθανομένου, ἐκεῖνος οὐκ οἶδά φησι τί ποτε γέγονεν. ἓν δ' οἶδα μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτοῦ ἀλλότριος γέγονας. καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί δή; καὶ ὁ αἴσωπος, ὅτι τῇ χθὲς μεθύων, συνέθου τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν. κἀπὶ ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ τὸν δακτύλιον. κἀκεῖνος, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μεῖζον πίστεως ἔργον δυνήσομαι. ἀλλά σου νῦν δέομαι, εἴ τις σύνεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαρίστασο καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς περιγενέσθαι, ἢ τάς γε συνθήκας λῦσαι. καὶ ὁ αἴσωπος, περιγενέσθαι μὲν οὐκ ἔνι, λυθῆναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὰν γὰρ αὖθις τήμερον εἰς ταυτὸ συνέλθητε, μηδ' ὁτιοῦν φανῇς δειλιάσας. ἀλλ' ἅπερ ὡμολόγησας παροινῶν, ταῦτα καὶ νήφων λέγε. κέλευσον μέντοι στρώματα καὶ τράπεζαν.

uoluptatis,secundum ebrietatis,tertium contu
meliæ.& uos igitur poti iam,& lætati,quæ reli/
qua sunt,obmittite.tum Xanthus iã ebrius,ait,ta/
ce,inferis consule.& Aesopus,igi/
tur & in infernũ distrahere. Ex discipulis aũt qdã
subebrium iam Xanthum uidens,&
ut in uniuersũ dicã,temulẽtũ, o pceptor inqt, põt
ne quis ebibere mare homo?& ille, admodum
quidem.ego enim ipse hoc ebibam.& disci/
pulus,at si nõ poteris, quã nam tibi multã irroga/
bo?tum Xanthus,domũ meã depono totã,atq;
interim depositis anulis pa/
cta firmauerunt.tum discesserunt.Postri/
die diluculo,excitato Xantho,ac faciem
lauante,& anulum inter lauandum non ui/
dente,& Aesopum de eo interrogante,ille
nescio inqt, qd nã factũ fuerit, sed unũ scio tantũ,
quod à domo decideris tua. tum Xanthus,
quamobrẽ?& Aesopus,quoniã heri ebrius pepi/
gisti mare ebibere,atq; in pactis deposui
isti & anulum.& is,tum quomodo ma-
ius fide opus potero?uerum te nunc rogo,si
qua cognitio,siqua prudentia,siq̃ experiẽtia, pſto
sis,ac opem porrige,ut uincam,aut pa/
cta dissoluã.& Aesopus,uincere qdẽ haud licet,
sed ut soluas pacta,efficiam.Cum hodie rur
sus in unum conueneritis, nullo modo uidearis
timere,uerum quæ pactus es ebrius, eadem
sobrius quoq; dic,iube itaq; stramenta,& men/
 sam in

ζαν παρὰ τὴν ἠιόνα τεθῆναι, καὶ παῖδας ἑτοίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέγειν σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπειδὰν δὲ σύμπαντα θεάσῃ τὸν ὄχλον συνδεδραμηκότα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν, κέλευσον ἐκ τῆς θαλάττης πληρωθῆναι τὸ ἔκπωμα. καὶ τοῦτο λαβὼν ἐν ἐπηκόῳ πάντων, εἰπὲ τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποιήκαμεν τὰς συνθήκας. καὶ ὃς ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὁμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν. στραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσον. ἄνδρες σάμιοι, ἴσται καὶ ὑμεῖς πάντως πλείστους ὅσους ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνην τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν, οὐ μὴν καὶ τοὺς ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς. οὕτως οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπελθὼν πρότερον, ἐπισχέτω τοὺς ποταμοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ δὲ ξάνθος τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπερήσθη. τοῦ δήμου τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συῤῥεύσαντος ἐπὶ θέαν τοῦ πραχθήσεσθαι μέλλοντος, καὶ τοῦ ξάνθου κατὰ τὰ διδαχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου δράσαντος καὶ εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ σχολαστικὸς προσπεσὼν τηνικαῦτα τῷ ξάνθῳ, νενικῆσθαί τε ὡμολόγει, καὶ τὰς συνθήκας ἐδεῖτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος δυσωποῦντος τοῦ δήμου. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἴσωπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησίν. ὁ πάντα σοι τὸν βίον χαρισάμενος, ἐγώ. οὔκουν ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων; μὴ γὰρ οὐ βουλομένῳ μοί ἦν

ſam in litore poni, & pueros paratos cum
poculis porrigere tibi marinam aquam. cum autē
omnem uideris turbam concurriſſe ad
ſpectaculum, ipſe diſcumbens iube ex ma-
ri impleri poculū, atq; hoc accepto oībus audien-
tibus, dic pactis præfecto, quæ nam apud uos
fœdera iniuimus? atq; is reſponde
bit tibi, quod pepigeris mare ebibere.
conuerſus igitur tu ad omnes, ſic dicito, Vi-
ri Samij, ſcitis & uos penitus q̄plurimos
fluuios prorumpere in mare, ego autem pe-
pigi mare ſolum ebibere, non etiam
exeuntia in ipſum flumina. hic itaq; ſcho-
laſticus eat prius contenturus flumi-
na omnia, deinde ſtatim mare ſolum
ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pa-
cti ſolutionē cognoſcēs, uehemēter lætatꝰ ē. popu
lo igitur ad litus confluente ad ſpectaculum
eius, quod faciendū erat. cumq; Xanthus quæ e-
doctus fuerat ab Aeſopo, feciſſet, ac di
xiſſet, Samij acclamarunt laudantes ipſum, &
admirātes. ſed ſcholaſticꝰ Xāthi pedibꝰ obuolutꝰ,
& uictum ſe confitebatur, & pa
cta rogabat diſſolui. quod & fecit Xanthus exo-
rante populo. Profectis autem ipſis in do
mum, Aeſopus adiens Xanthum, inquit, per o-
mnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus
ſum o here cōſequi libertatē? & Xāthꝰ obiurgādo
ipſum repulit dicens, an nolo ipſe
hoc facere

τοῦτο πρᾶξαι; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ σκέψαι. κἂν ἴδῃς δύο κορώνας, ἀνάγγειλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδῃς, τοῦτο πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἴσωπος, καὶ συμβὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπί τινος ἰδὼν δένδρου καθεζομένας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγειλεν. ἐξιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ, ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος θατέραν μόνην ἰδὼν, ἔφη, οὐκ εἶπάς μοι κατάρατε δύο ἑωρακέναι; καὶ ὃς, οὕτως. ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλευάζειν με. καὶ κελεύει αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτεσθαι. τοῦ δ' αἰσώπου μαστιγουμένου, προσελθών τις ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὸν ξάνθον. καὶ ὁ αἴσωπος ἔτι τυπτόμενος ἀνεβόησεν. οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδὼν, τύπτομαι. σὺ δὲ ὁ μίαν ἰδὼν μόνην, εἰς εὐωχίαν ἄπει. ἕωλος ἄρ' ἦν ἡ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὸ ἀγχίνουν αὐτοῦ θαυμάσας, παύσασθαι κελεύει τυπτόμενον. μετὰ δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τοῦ πυλῶνος στῆναι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους. τῇ δὲ ὥρᾳ τοῦ ἀρίστου κλείσας αἴσωπος τὸν πυλῶνα, ἐντὸς ἐκαθέσθη. τῶν κεκλημένων δέ τινος ἐλθόντος, καὶ τὴν θύραν κόπτοντος, αἴσωπος ἔνδοθεν ἔφη, τί σείει ὁ κύων; ὁ δὲ, νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἕκαστος ἀφικνούμενος, αὖθις ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζεσθαι, τοῦ αἰσώπου ταυτὰ πάντας ἔνδοθεν ἐρωτῶντος. ἑνὸς δ' αὐτῶν κόψαντος, καὶ τί σείει ὁ κύων ἀκούσαντος, καὶ τήν τε κέρκον, καὶ τὰ ὦτα ἀποκριθέντος,

αἴσωπος

hoc facere:sed exi ante uestibulum, & specu/
lare,& si uideris duas cornices,renũcia mihi.bonũ
enĩ auguriũ hoc.q̄ si unã uideas,hoc malum.ac/
cedẽs igitur Aesopus,atq̄ cũ forte duas ita corni/
ces sup quadã uidisset arbore sidentes,accedens
Xantho renunciauit. exeunte aũt Xantho, altera
harũ euolauit, & Xanthus alteram solam uidens
ait,nõne dixisti mihi execrãde duas uidisse te: &
is,ita,sed altera euolauit.tum Xanthus,deerat
tibi fugitiue deridere me.& iubet eum denu
datum uerberari.at dũ Aesopus uerberabat̃,pro/
fectus quidã inuitauit ad cœnã Xanthũ,ac Aeso/
pus inter uerbera exclamauit, hei mihi misero.
ego enĩ q duas uidi cornices,uerberor,tu uero, q
unam tantum,in conuiuium abis.uanũ itaq̄ fuit
augurium.tum Xanthus solertiam eius admi/
ratus,cessare iubet uerbera.nõ multis autem post
diebus philosophos,& rhetoras cũ inuitasset Xan
thus, iussit Aesopo ante uestibulum stare,
& nullum indoctum ingredi sinere, sed
doctos solos.hora aũt prãdij clauso uestibulo,Ae
sopus intus sedebat.ex inuitatis
autẽ quodam profecto,& ianuam pulsante,Aeso
pus intus ait,quid mouet canis? ille putans ca/
nis uocari,iratus discessit.sic ergo unusquisq̄
ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria af/
fici,Aesopo eadem omnes interrogan/
te.cũ aũt un⁹ipsorũ pulsasset,& q̄d mouet canis au
diuisset, & caudam,& aures respondente,
Aesopus

αἴσωπος· αὐτὴν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοίξας πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησὶν, οὐδεὶς τῶν φιλοσόφων συνεστιαθῆναί σοι ἦλθεν ὦ δέσποτα, πλὴν οὗτος μόνος, καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμησε, παραλελογίσθαι οἰηθεὶς ὑπὸ τῶν κληθέντων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ συνελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν διατριβὴν, ἐνεκάλουν τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς ἔοικας ὦ καθηγητὰ, ἐπεθύμεις μὴ αὐτὸς ἐξουδενῶσαι ἡμᾶς· αἰδούμενος δὲ, τὸν σαπρὸν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος ἔστησας αἴσωπον, ὡς προπηλακίσαι, καὶ κύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος, ὄναρ τοῦτ' ἐστὶν, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. καὶ δὴ τάχος μετακληθεὶς αἴσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τοῦ χάριν τοὺς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη. οὐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὴν συνελθεῖν εὐωχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ τίνες οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἴσωπος, οὐδεμιᾷ μηχανῇ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπτόντων τὴν θύραν, κἀμοῦ ἔνδοθεν ἐρωτῶντος, τί ποτε σείει ὁ κύων, οὐδ' ὅστις οὖν αὐτῶν συνῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τούτων εἰσήγαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τοῦτον ἀποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ αἰσώπου ἀπολελογημένου, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, ὁ ξάνθος ἑπομένου τοῦ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγένετο, καὶ ἃ ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπιγράμματα ἦν ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτερπε. τοῦ δ' αἰσώπου ἔν τινι τούτων ἐγκεχαραγμένα στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, ᾱ. β̄. δ̄. ο̄. ε̄. θ̄. χ̄, ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ,

καὶ

Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuiũ tuũ uenit o here, præter hunc solum. & Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xãthũ dicẽtes, ut uideris o pceptor, cupiebas qdẽ ipse contemnere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo cõstituisti Aesopũ, ut nos iiuria afficeret, & canes uocaret. & Xanthus, insomniũ ne id est, an uera res? tum illi, nisi stertimus, uera res. & celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cui⁹ rei gr̃a amicos ignominiose amolit⁹ eẽt, ait nõ tu mihi here mandasti, ne, quem uulgarium, ac indoctũ hoiem pmitterẽ in tuũ cõuenire cõuiuium, sed solos doctos? tum Xanthus, & quales hi, nonne docti? & Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuam, & me intus rogitãte, qd nã moueat canis, neq; q̃sqũ eorũ intellexit sermonẽ. ego igitur cũ indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc, qui docte respondit mihi. sic igitur cũ Aesopus respondisset, recte oẽs dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monimenta accessit, & quæ in arcis erant epigrammata legẽs, se ipsum delectabat. at Aesopo in quadam ex ipsis insculptas literas has uidente, α.β.δ.ο.ε.θ.χ. ostendenteq; Xantho,

καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη, ἐπιμελῶς ἐκεῖνος σκεψάμενος, οὐχ οἷός τε ἐγένετο τὴν τούτων εὑρεῖν διασάφησιν, καὶ ὡμολόγησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς στήλης ὦ δέσποτα, θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὃς θάρσει. λήψῃ γὰρ τὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ χρυσίου. τότε ὁ αἴσωπος ἀποχωρῶν τῆς στήλης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρόν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων, δός μοι τὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὗρες τὸν θησαυρόν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν στοιχείων μοι φράσῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολὺ τοῦ εὑρήματος ἐμοὶ τιμιώτερον. καὶ ὁ αἴσωπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα. ἃ καὶ φησὶν, α̅ ἀποβάς. β̅, βήματα. δ̅, τέσσαρα. ο̅, ὀρύξας. ε̅ εὑρήσεις. θ̅, θησαυρόν. χ̅, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδήπερ οὕτως ἐπήβολος εἶ καὶ πανοῦργος, οὐ λήψῃ σου τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀναγγελῶ δοθῆναι ὦ δέσποτα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ πεταμίευται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶδα. κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων. τοῦτο γάρ φησιν. α̅, ἀπόδος. β̅, βασιλεῖ. δ̅, διονυσίῳ. ο̅, ὃν εὗρες. θ̅, θησαυρόν. χ̅, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, οὐ σύ μοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας. καὶ ὅπως, ἄκουσον. τοῦτο γὰρ λέγει τὰ γράμματα. α̅, ἀνελόμενοι. β̅, βαδίσαντες. δ̅, διέλεσθε. ο̅, ὃν εὕρετε. θ̅, θησαυρόν. χ̅, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος δεῦρό φη-

σιν

atq; rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. tum Aesopus, si per hanc columnulam o here thesaurũ ostẽdã tibi, q̃ re me remunerabis? & is, cõfide. accipies enim libertatem tuam, atq; dimidium auri. tunc Aesopus, distans a cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. & Xanthus, non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. & Aesopus, qui thesaurum infodit hic, ut uir eruditus literas insculpsit has, quæ & inquiunt, α, recedens, β. passus, δ. quatuor, ο. fodiens, ε. inuenies, θ. thesaurum, χ. auri. & Xanthus, quia ita solers es, & astutus, non accipies tuã libertatẽ. & Aesopus, renũciabo dandum aurum o domine regi Byzantinorũ. illi enim recõditum est. & Xanthus, unde hoc nosti? & ille, ex literis. hoc enim inquiunt, α. redde, β. regi, δ. Dionysio, ο. quem ε. inuenisti, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanthus audiẽs regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. & ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. ac quemadmodum, audi. hoc enim dicũt literæ, α. acceptum, β. uadentes, δ. diuidite. ο. quem, ε. iuenistis, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanth⁹, uenias in

σιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν θησαυρὸν διέλωμε-
θα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν,
ὁ ξάνθος φοβούμενος δὲ τοῦ αἰσώπου λάλον, εἰς εἱρ-
κτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ αἴσωπος
ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησίν εἰσιν αἱ ὑποσχέσεις τῶν
φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω μου τὴν
ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βλη-
θῆναί με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆ-
ναι. καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φής. ἵν' ἐλευθερί-
ας τυχὼν, σφοδρότερός μου γένῃ κατήγορος. ὁ δὲ αἴ-
σωπος εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποί-
ει· πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. μετὰ δὲ τοὺς και-
ροὺς τούτους, συνέπεσέ τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ. πανδή-
μου ἑορτῆς ἀγομένης, αἴφνης ἀετὸς καταπτὰς, καὶ τὸν
δημόσιον ἁρπάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆ-
κεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείστην τοῦ-
δε τοῦ σημείου πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, μετὰ ταυτὸν ἀθροι-
σθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ ξάνθου, ἅτε πρώτου τῶν πολι-
τῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ ση-
μείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον
ᾔτησε. ἀφικόμενος οἴκαδε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ
τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνά-
μενος. ὁ δὲ αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συνοήσας τοῦ ξάνθου,
προσελθὼν, λέγει. τοῦ χάριν ὦ δέσποτα οὕτω διατελεῖς ἀ-
θυμῶν, ἐμοὶ προσανάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι.
αὔριον δὲ εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς
ἐγὼ μὲν οὔτε σημειολυτεῖν ἐπαιδεύθην, οὔτε οἰωνοσκοπεῖν.
παῖς δέ μοι πρόσεστι πολλῶν πεῖραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν
τὸ ζητούμενον λύσει. κἂν μὲν αὐτὸς ἐπιτύχω τῆς λύσεως
δέσποτα

quit in domum,ut & thesaurum diuida/
mus,& tu libertatem accipias. profectis ergo,
Xanthus timens Aesopi loquacitatem,in carce/
rem ipsum iussit inijci. & Aesopus
inter abducendũ,huiusmodi inquit sunt ꝓmissa
philosophorũ: non solum enĩ non accipio meam
libertatem,sed & in carcerem iubes inij/
ci me. Xanthus igitur iussit ipsum sol/
ui,& ait ei, nimirum recte inquis,ut parta liberta/
te,uehementior sis cõtra me accusator.tum Aeso
pus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac
malũ.omino uel inuitus liberabis me. Ea uero tẽ/
pestate huiusmodi res Sami obtigit, cum publi
ce festum celebrarẽt,repente aquila deuolans, &
publicum rapiens anulum,in serui sinum demi
sit.Itaq; Samij perterriti, & in plurimum ob
hoc prodigiũ cũ incidissent mœrorem,in unũ co/
acti,cœperunt rogare Xanthũ, quod primus ciui
um esset, & philosophus, ut sibi iudicium pro/
digij manifestaret, at ille omnino ambigẽs tẽpus
petijt,& profectus domũ, multum erat tristis, &
solicitudinibus imersus, ut qui nihil iudicare pos/
set.sed Aesopus mœrore Xanthi
cognito,adiẽs ait,qua causa o here sic ꝑseueras tri
stari: mihi cõmitte salute dicta mœrori.
cras in forum profectus dic Samijs,
ego neq; prodigia soluere didici, neq; augurari,
sed puer mihi est multarũ rerũ peritus. ipse uobis
quæsitũ soluet.& si ipse cõsecutus fuero solutionẽ

δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀποίσῃ τούτῳ χρώμενος δούλῳ. ἂν δ' ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐντεῦθεν προστριβήσεται ὕβρις. πεισθεὶς οὖν ὁ ξάνθος, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον, κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς συνελθοῦσιν. οἱ δ' εὐθέως ἠξίουν τὸν αἴσωπον κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφικομένου καὶ στάντος ἐπὶ τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσαντες, ἐπεχλευάζοντες, ἐφώνουν, αὕτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αἰσχροῦ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἴσωπος κατασείσας τῇ χειρὶ, καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, φησίν. ἄνδρες σάμιοι, τί μου τὴν ὄψιν σκώπτετε. οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν κεραμίων μορφὴν σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐντὸς γεῦσιν τοῦ οἴνου; ταῦτα τοῦ αἰσώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἴσωπε, εἴτι δύνασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὅς, μετὰ παῤῥησίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδήπερ ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ καὶ δούλῳ, κἂν μὲν ὁ δοῦλος ἥττων φανῇ τοῦ δεσπότου, διὰ μαστίγων ἐλεύσεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὕτω πληγαῖς ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐμῆς ἐλευθερίας παῤῥησίαν χαρίσοισθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξάνθον ἐβόων, ἐλευθέρωσον αἴσωπον. ὑπάκουσον σαμίοις. χάρισαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξάνθος, οὐκ ἐπένευε. καὶ ὁ πρύτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆς δε τῆς ὥρας

αἴσωπον

here, tu gloriam reportabis tali utens
seruo. sin minus fuero consecutus, mihi soli e-
rit dedecus. persuasus igitur Xanthus, & poste-
ro die in theatrum profectus, & astans in me-
dio secũdũ admonitiões Aesopi cõcionat⁹ ẽ ijs, q̃
cõuenerãt. illi uero statim rogabãt Aesopũ acciri,
qui cum uenisset, staretq; in medio, Samij
facie ipsius cõsyderata deridẽtes clamabant, hæc
facies prodigiũ soluet? ex deformi hoc quid unq̃
boni audiemus? atq; ridere cœperunt. & Aeso
pus extenta manu silentio peti-
to, inquit, uiri Samij, quid faciem meam cauil
lamini? non faciem, sed animum respicere
oportet. sæpe eñ in turpi forma bonum animum
natura iposuit. an uos exteriorẽ testarũ formã cõ-
syderatis, ac nõ potius interiorẽ uini gustũ? hæc
ab Aesopo cũ audissent omnes, dixerũt, Aesope,
si quid potes, dic ciuitati. & ille auda
cter ait, uiri Samij, qm̃ fortuna, q̃ cõtẽtiõis studio-
sa est, gloriæ certamen ꝓposuit dño & seruo, & si
seruus inferior uideat̃ dño, uerberibus cæsus abi-
bit. sin autẽ præstantior, nihilo minus & sic uerbe
ribus lacerabit̃, si uos per meam libertatem lo-
quẽdi mihi fiduciã idulseritis, ego nũc uobis ĩtre-
pide q̃sitũ narrabo. tũc popul⁹ uno ore clamabãt
ad Xanthum, libertate dona Aesopum, obtẽpera
Samijs, largire libertatem eius ciuitati. at
Xanthus non annuebat, & prætor ait, Xanthe si
tibi non placet auscultare populo, ego hac hora

αἴσωπον ἐλεύθερον ἂν ποιήσαιμι. καὶ τότε σοι ὁμότιμος ἔσαι. τηνικαῦτα τοίνυν ὁ ξάνθος ἀνάγκῃ τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλευθεροῖ σαμίοις τὸν αἴσωπον. κἂν τούτῳ πέρας ὁ τοῦ αἰσώπου λόγος εἰλήφει, φαμένου πρὸς τὸν ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσας με. αἴσωπος οὖν ἐλευθερίας τυχὼν, στὰς εἰς τὸ μέσον ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴστε, βασιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἐστίν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτος ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημειῶσαι βούλεται, ὅτι τῶν νῦν βασιλέων τις βούλεται ὑμῶν τὴν ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀκύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ᾽ οὐ πολὺν χρόνον καὶ γράμματα παρὰ κροίσου τοῦ λυδῶν βασιλέως ἧκε σαμίοις, κελεύοντα, τὸ ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῷ παρέχειν. εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἑτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι τῷ κροίσῳ. συνοῖσον μέντοι εἶναι καὶ αἴσωπον ἐρωτῆσαι. κἀκεῖνος ἐρωτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόντων ἡμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρου ἀπαγωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ᾽ ὥς, λόγον δὲ ἐρῶ ὑμῖν. εἴσεσθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἐνδείξεν ἐν τῷ βίῳ. θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὁμαλόν. θατέραν δὲ δουλείας. ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ εὐπετὴς τε καὶ βάσιμος, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἑκόντες οὐ γινόμεθα δοῦλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺν εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβουλεύσατο

Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqua/
lis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario
libertatē reddidit.& præco clamauit, Xanth⁹ phi/
losophus liberū Samijs largitur Aesopū.atq; inte/
rim finem sermo Aesopi accepit dicentis
Xantho,uel inuitus me libertate donabis.Aeso/
pus itaq; libertatē consecutus, stans in medio ait,
uiri Samij,aquila ut scitis,regina a/
uium est. quoniam aūt imperatoriū anulum hæc
raptum demisit in serui sinum,hoc significare
uult,quendā ex ijs,qui nūc sunt,regē, uelle uestrā
libertatē in seruitutē redigere,atq; sancitas leges ir
ritas facere.his auditis Samij mœ
rore repleti sunt. Sed nō multo post tempore, &
literæ à Crœso Lydorum rege uenerunt ad Sa/
mios,iubētes eis ab illo tpe ut tributa sibi pēderēt,
sin min⁹ obtēperauerit,ut ad pugnā se pararēt. cō
sultabant igitur uniuersi. Timuerunt em̄ subditi fi
eri Crœso, conducibile tamen esse & Aeso/
pum consulere.& ille consultus,ait, cum princi
pes uestri sententiam dixerint de tributo dando
obtēperādū esse regi,cōsiliū iā minie,sed narratio
nē uobis afferā.& scietis qd cōducat. fortūa duas
uias ostendit in uita,alterā libertatis,cuius prin
cipiū accessu difficile, sed finis plan⁹,alterā seruitu
tis,cui⁹ pricipiū facile,& accessibile,finis aūt labori
osus.his auditis, Samij exclamauerūt. nos cū sim⁹
liberi,serui esse gratis nolum⁹,& oratorē īfecta pa
ce remiserunt.his ergo cognitis,Crœsus de-

λεύσατο πόλεμον μετὰ Σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβευτὴς ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἂν δυνηθείη Σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, Αἰσώπου παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δύνῃ δὲ μᾶλλον εἶπεν ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποστείλας, ἐξαιτῆσαι παρ' αὐτῶν Αἴσωπον, ὑποσχόμενος αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσιν τῶν ἐπιταττομένων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν Κροῖσος μετὰ ταῦτα πρεσβευτὴν ἀποστείλας, ἔκδοτον ᾔτει τὸν Αἴσωπον. Σάμιοι δὲ τοῦτον ἐκδόσθαι γνώμης ἐγένοντο. Αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθὼν, ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἀγορᾶς ἔστη, καὶ φησὶν, ἄνδρες Σάμιοι, κἀγὼ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βασιλέως. ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες, ἔφασαν τοῖς προβάσιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τούς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾷστα διέφθειραν. οἱ Σάμιοι τοίνυν διὰ τοῦ μύθου βούλημα συννοήσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν Αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο. ἀλλὰ τῷ πρεσβευτῇ συναποπλεύσας, πρὸς Κροῖσον ἀπῄει. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς Λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθεν αὐτοῦ στάντα τὸν Αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδὼν μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτην. καὶ ὁ Αἴσωπος,

μέγιστε

creuit bellum in Samios mouere, sed legatus
retulit, non poteris Samios debella-
re, quandiu est apud eos Aesopus, & consilia sug
gerit. potes autem magis ait o rex, legatis
missis, petere ab ipsis Aesopum, pollici
tus eis & gratias alias relaturum, &
solutionem iussorū tributorū. & tunc forte pote-
ris eos superare. & Crœsus his persuasus,
legato misso dedi sibi petebat Aesopum.
Samij autem hunc tradere decreuerunt.
quo cognito, Aesop⁹ in media cōciōe stetit, ac iqt,
Viri Samij, & ego permulti facio ad
regis pedes proficisci. sed uolo uobis
fabulā dicere. quo tēpore aīalia inter se loqbant̃,
lupi bellū ouibus intulerūt, unà uero cū ouib⁹ cani
bus præliantibus, ac lupos ar
centibus, lupi legato misso di-
xerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nul-
lum suspicari bellum, ut canes sibi trade-
rent, ouibus ob stulticiam persuasis, & ca-
nibus traditis, lupi & canes dilacera
runt, & oues facillime occiderunt. Samij igi
tur fabulæ sensu cognito, decreuerunt
apud se detinere Aesopum. ille uero non tulit,
sed cum legato unà soluit, & ad Crœsum
se conferebat. profectus autē in Lydiam, Rex
ante se stantem Aesopum uidens
indignat⁹ est dicēs. uide q̃lis homūcio īpedimēto
mihi ad tantā insulā subigēdā fuit. tum Aesopus

μέγιστε βασιλεῦ; οὐ βίᾳ οὐδὲ ἀνάγκῃ πρός σε παρα-
γενόμενον, ἀλλ᾽ αὐθαίρετος πάρειμι. ἀνάσχου δέ μου μι-
κρὸν ἀκοῦσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀπο-
κτιννύς, εἷλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλε-
το κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ. ἄνθρωπε μή με μάτην ἀ-
νέλῃς. ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ᾽ ἄλλο τι τῶν
ἁπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων
ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὖν
παρ᾽ ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα
ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν σῶν
ποδῶν ἅπτομαι, μή με εἰκῇ φονεύσῃς. οὐδὲ γὰρ οἷός τ᾽
εἰμὶ ἀδικῆσαί τινα. ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματος γεν-
ναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅ-
μα καὶ οἰκτείρας αὐτόν, ἔφη. αἴσωπε, οὐκοῦν ἐγώ σοι
δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ᾽ ἡ μοῖρα. ὃ γοῦν θέλεις, αἴτει καὶ
λήψῃ. ὁ δ᾽ ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις.
τοῦ δὲ βασιλέως εἰπόντος διήλλαγμαι, πεσὼν ἐκεῖ-
νος ἐπὶ τὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγει, καὶ με-
τὰ τοῦτο τοὺς οἰκείους συγγραψάμενος μύθους, τοὺς μέ-
χρι καὶ νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε.
δεξάμενος δὲ παρ᾽ αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς
ἕνεκεν αἰσώπου τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλά,
πλεύσας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τοῦ-
τον ἰδόντες, στέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν. καὶ χο-
ροὺς ἐπ᾽ αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δ᾽ αὐτοῖς τά τε τοῦ βασι-
λέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τὴν εἰς αὐ-
τὸν γενομένην παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερίᾳ
πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς νήσου ἀπάρας,
περιῄει τὴν οἰκουμένην, τοῖς ἁπανταχοῦ τῶν φι-
λοσόφων

maxie rex, nõ ui, neq; necessitate coact⁹ ad te uẽ
ni, sed sponte adsum. patere autem me pa-
rumper audire. Vir quidã cũ locustas caperet, oc-
cideretq;, cepit & cicadam, cum & illam uel
let occidere, inquit cicada, o hõ ne me frustra occi
das. ego enim neq; spicam lædo, neq; alia in re
quapiã iniuria te afficio. motu uero, q̃ i me sũt mẽ
branularũ, suauiter cãto, delectãs uiatores. pter igi
tur uocem in me amplius nihil inuenies. & ille his
auditis, permisit abire. & ego itaq; o rex tuos
pedes attingo, ne me sine causa occidas. nõ enim
possum iiuria queq̃; afficere, sed i uili corpe gene
rosum loquor sermonem. rex autem miratus si-
mul & miseratus ipsum ait, Aesope, non ego tibi
largior uitam, sed fatum. ergo quod uis, pete, &
accipies. & ille, rogo te o rex reconciliare Samijs.
cumq; rex dixisset, recõciliatus sum, procidens il-
le in terram, gratiasq; ei agebat. Et post
hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc us-
que diem extantes apud regem reliquit.
acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quod
Aesopi gratia eis recõciliat⁹ fuerit, atq; munerib⁹
multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc
uidentes, coronasq; ei intulerunt, & tripu-
dia eius gratia constituerunt. ille autem & re
gis literas legit, & ostendit quod si-
bi donatam à populo libertatem, libertate
rursus remuneratus fuerit. post hæc uero ab isula
decedens circuibat orbem ubiq; cum phi-
losophis

λοσόφον διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδειξάμενος, μέγας παρὰ τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνους δὲ τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες, καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον. ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόντων, ἐλάμβανον. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἴσωπος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων λυκήρῳ συνιὼν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμεῖν ἐποίει τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ λυκήρου ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείστους εἰσέπραττεν. αἴσωπος δὲ μὴ παιδοποιήσάμενος, ἕνα τινὰ τῶν εὐγενῶν ἔννον τὴν κλῆσιν εἰσεποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκας, συνέστησε. μετὰ δ' οὖ πολὺν χρόνον τοῦ ἔννου τῇ τοῦ θεμένου παλλακῇ συμφθαρέντος, αἴσωπος τοῦτον γνοὺς, ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ, τῇ κατ' ἐκείνου ὀργῇ ληφθεὶς, ἐπιστολήν τε πλασάμενος παρ' αἰσώπου δῆθεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιζομένους λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοιμός ἐστι προστίθεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τῷ τοῦ αἰσώπου ταύτην σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ τε σφραγῖδι πεισθεὶς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀργῇ χρησάμενος, παραχρῆμα, τῷ ἑρμίππῳ κελεύει μηδὲν διετάσαντα, οἷα δὴ προδότην διαχειρίσασθαι αἴσωπον. ὁ δὲ ἕρμιππος, φίλος τε ἦν τῷ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἐπέδειξεν. ἔν τινι γὰρ τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότος κρύψας τὸν ἄνδρα, ἐν

ἀποῤῥήτοις

losophis disputando. profectus & in Ba/ bylonem,& suã ipsius doctrinã demõstrãdo ma/ gnus apud regem Lycerum euasit. Illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes, atq; delectatiõis gratia q̃stiões uicissim sophistarũ scribendo mittebant, quas qui solue rent, tributa pacta à mittentibus accipie bant, qui uero non, æqualia præbebant. Aeso/ pus igit̃ quæ mittebant̃ problemata Lycero itelli gens dissoluebat,& clarũ reddebat regem, & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remit/ tebat. quæ cum remanerẽt insoluta, tributa rex q̃ plurima exigebat. Aesopus aũt cũ nõ genuisset fi lios, nobilem quendam Ennum nomine ad/ optauit, atq; ut legitimum filium Regi allatum, cõmendauit. nõ multo autẽ post tẽpore Ennus cũ adoptãtis cõcubina rẽ habuit, hoc sciẽs Aesopus expulsurus erat domo Ennum, qui in illum ira correptus, epistolamq; fi/ ctam ab Aesopo scilicet ad eos, q sophismatis cũ Lycero certabãt, ꝙ ipsis parat⁹ esset adhærere ma gis, quàm Lycero, Regi dedit Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili i/ ra percitus, statim Hermippo iubet, ut nul la examinatione facta, ut proditorem occideret Aesopum. at Hermippus & amicus fuerat Aeso po, & tunc se amicum ostendit. in sepulchro eñ quodam nemine sciente occultauit hominem,

& secreto

ἀποῤῥήτοις ἔτρεφεν. ἔννος δέ, τοῦ βασιλέως κελεύσαντος, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπου παρέλαβε. μετὰ δέ τινα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπτίων πυθόμενος αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει λυκήρῳ παραχρῆμα ἐπιστολήν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποστεῖλαι κελεύουσαν, οἳ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανοῦ, μήτε γῆς ἁπτόμενον, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰσπράττειν. εἰ δὲ μή, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκήρῳ ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων δυναμένου, τὸ πρόβλημα τὸ περὶ τοῦ πύργου συνεῖναι. ὁ μέντοι βασιλεύς, καὶ κίονα τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπολωλεκέναι τὸν αἴσωπον. ἕρμιππος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως δι' αἴσωπον λύπην μαθών, προσῆλθέ τε τῷ βασιλεῖ. καὶ ζῶν ἐκεῖνον εὐηγγελίσατο, προσθεὶς αὐτοῦ δὴ χάριν αὐτὸν οὐκ ἀνεῖλεν, εἰδὼς ὡς μελήσῃ ποτὲ τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποφάσεως. τοῦ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ τούτοις ἡσθέντος, αἴσωπος ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν ὅλος προσηνέχθη, καὶ τοῦ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτόν, δακρύσαντος, λούσασθαί τε καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι κελεύσαντος, αἴσωπος μετὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκευάσατο. ἐφ' οἷς, καὶ τοῦ βασιλέως τὸν ἔννον ἀναιρεῖν μέλλοντος, αἴσωπος αὐτῷ συγγνώμην ᾐτήσατο. ἑπομένως δὲ τούτοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ αἰγυπτίου ἐπιστολὴν τῷ αἰσώπῳ ἐπέδωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τὴν λύσιν συνεὶς τοῦ προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφειν ἐκέλευσεν, ὡς ἐπειδὰν χειμὼν παρέλθῃ, πεμφθῆναι τούς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον

πρὸς

& secreto nutriuit. Ennus autem regis ius-
su omnē Aesopi administrationem suscepit. Sed
quodā post tpe Nectenabo rex Aegyptiorū au-
diens Aesopum occidisse, mittit Lycero sta
tim epistolam architectos sibi mittere iuben
tem, qui turrim ædificent, neq; cœlum, neq; terrā
attingentē, & respōsurū semp aliquē ad oia quæ-
cūq; rogauerint. quod si fecisset, tributa exigeret.
sin minus, solueret. his lectis
Lycer⁹ mœrore affect⁹ est, cū null⁹ ex amicis pos-
set quæstionem de turri intelligere. Rex
tamen & columnam sui regni dicebat in-
teriisse Aesopum. Hermippus autem dolore re
gis ob Aesopum cognito, adiit ad re
gem, & uiuere illū renunciauit, addiditq; ipsi⁹ cau
sa æsopū nō peremisse, sciēs φ pœniteret aliqn re-
gem sententiæ. Rege autem uehementer
his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus
adductus est. cumq; rex ut eum uidit, illachry
masset, atq; ut lauaretur, aliaq; cura afficeretur,
iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accu
satus fuerat, causas confutauit. ob quæ cum rex
Ennum esset occisurus, Aesopus ei
ueniam petiit. post hæc autem rex
Aegyptii epistolam Aesopo de-
dit legendam. at ille statim solutione cognita
quæstionis, risit, ac rescribere ius
sit, ut cum hyems præteriisset, missum iri & qui
turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquē
ad rogata.

πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰγυπτίους πρέσβεις ἀπέστελεν. αἰσώπῳ δὲ τὴν τῆς ἀρχῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἔκδοτον αὐτῷ παραδοὺς καὶ τὸν ἔννον. ὁ δὲ αἴσωπος παραλαβὼν τὸν ἔννον, οὐδὲν ἀηδὲς αὐτὸν ἔδρασεν. ἀλλ᾽ ὡς ἤθῳ πάλιν προσχὼν, ἄλλους τε καὶ τούτους ὑπετίθει τοὺς λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων, σέβου τὸν θεόν. τὸν βασιλέα δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου, δεινὸν σεαυτὸν παρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις πρᾶον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνουστέρους σοι μᾶλλον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν εὔχου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἵους τε εἶναι λυπεῖν σε. τοὺς δὲ φίλους κατὰ πάντα, εὖ πράττειν βούλου. ἀεὶ τῇ γυναικί σου χρηστῶς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πεῖραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ἐστι φῦλον. καὶ κολακευόμενον ἔλαττω φρονεῖ κακά. ὀξεῖαν μὴ πρὸς λόγον κτῆσαι τὴν ἀκοήν. τῆς δὲ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς εὖ πράττουσι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τῶν οἰκετῶν σου ἐπιμελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχύνου μανθάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέ ποτε πιστεύσῃς ἀπόρρητα. ἀεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σου κυριεύσει. καθ᾽ ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου. βέλτιον γὰρ πλουτοῦντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῶν φίλων ἐπιδεῖσθαι. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς συναντῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κυναρίῳ ἄρτον ἡ οὐρὰ προσπορίζει. ἀγαθὸς γενόμενος μὴ μετανόει. ψίθυρον ἄνδρα ἔκβαλε τῆς οἰκίας. τὰ γὰρ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα

καὶ

ad rogata. Rex igitur, Ae
gyptios legatos remisit. Aesopo autem pri/
stinam administrationẽ tradidit omnẽ, deditũ ei
tradens & Ennum. at Aesopus acceptum
Ennum nulla in re tristicia affecit, sed ut filio rur/
sus recepto alijsq́ꝫ, atqꝫ his admonuit uerbis.
FIli ante omnia cole deum. Re-
gem honora. Inimicis tuis terribilem te i/
psum præbe, ne te contemnant. ami
cis facilem, & cõmunicabilem, quo longe bene/
uolẽtiores tibi sint. itẽ inimicos male habere pcare.
& esse paupes, ne te possint offendere. at amicos
in omnibus bene ualere uelis. semper uxori tuæ
bene adhære, ne alterius uiri periculum face
re uelit. leue enim mulierum est genus, ac
adulatum minus malum cogitat. uelocem ad
sermonem ne posside auditum. linguæ cõtinens
esto. bene agẽtib⁹ ne inuide, sed cõgratulare. inui
dẽs eñ te ipm magis offendes. Domesticorũ tuo
rum satage, ut te nõ solũ ut dominũ timeant, sed
etiã ut benefactorem uenerentur. Ne pudeat di/
scere semper meliora. Mulieri nõ unquam credas
secreta. nã semp armat̃, quo modo tibi dominet̃.
Quotidie in diem crastinum reconde. meli
us eñ mortuũ inimicis relinquere, quàm uiuẽtẽ
amicorum indigere. Salutato facile, qui tibi occur
runt, sciens & catulo caudam panem com
parare. Bonum esse ne pœniteat. Susurronem ui/
rum eijce domo tua, nam quæ à te dicuntur,

f ac fiunt

καὶ πράττόμενα, ἑτέροις φέρων ἀναθήσει. πρᾶττε μὴ τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυποῦ. μήτε πονηρὰ βουλεύσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν μιμήσῃ. τούτοις τῷ αἰσώπου τὸν ἔννουν νουθετήσαντος, ἐκεῖνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ συνειδήσει οἷά τινι βέλει πληγεὶς τὴν ψυχὴν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετήλλαξεν. αἴσωπος δὲ τοὺς ἰξευτὰς πάντας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοττοὺς τέτταρας συλληφθῆναι κελεύει. συλληφθέντας οὖν οὕτως, ἔθρεψεν ὡς λέγεται καὶ ἐπαίδευσεν, ὅπερ οὐ πάνυ τί με πείθομενον ἔχει, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσηρτημένων βαστάζοντας εἰς ὕψος αἴρεσθαι. καὶ οὕτως ὑπηκόους τοῖς παισὶν εἶναι, ὡς ὅπουπερ ἂν ἐκεῖνοι βούλοιντο ἵπτασθαι ἄντε εἰς ὕψος, ἄν τε εἰς γῆν χαμᾶζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης, καὶ ἦρος διαγελάσαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευασάμενος αἴσωπος, καὶ τούς τε παῖδας λαβὼν καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆρεν εἰς αἴγυπτον, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐκεῖ κεχρημένος. νεκτεναβὼ δ' ἀκούσας παραγεγονέναι τὸν αἴσωπον, συνήδρευμαί φησι τοῖς φίλοις, μεμαθηκὼς αἴσωπον τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπιούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκὰς περιβαλέσθαι στολὰς, αὐτὸς ἐρέαν ἐνεδύσατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ καθεσθεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας, τίνι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶν αἴσωπε, καὶ τοὺς σὺν ἐμοί; καὶ ὃς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῷ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους, ὡραίοις στάχυσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, καὶ δώροις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέρᾳ πάλιν

ac fiunt, alijs communicabit. Fac,
quæ te non mœstificent. Contingentibus ne tri-
stare. Neq; praua cõsulas unq̃, neq; mores malo-
rum imiteris. His ab Aesopo Ennus admoni-
tus, tum sermone, tum sua conscientia,
ut sagitta quadã percussus animũ, paucis post die
bus è uita discessit. Aesopus autem aucupes om-
neis accersiuit, atq; aquilarũ pullos q̃tuor ut cape-
rent, iubet. sic itaq; captos nutriuit, ut di-
citur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem
adhibemus, ut pueros in sportis ipsis appen
sis gestando in altum uolarent, atq; ita obedi-
entes pueris essent, ut quocunq; illi uel
lent, uolarent siue in altũ, siue in terram in humũ.
præterito uero hyemali tempore, ac uere arri
dente, cum ad iter omnia paras-
set Aesopus, & pueros accepisset, &
aqlas, decessit in Aegyptũ multa imaginatiõe, &
opinione ad stupefactionẽ illorũ hoim usus. Sed
Nectenabo audito adesse Aesopũ, isidijs circũuẽ-
tus sum inqt amicis, qa itellexerã Aesopũ mortu-
um esse. postridie aũt iussit rex ut omnes magi-
stratus candidis circũdarent uestib⁹, ipse ereã*idu
it, & coronam, ac gemmatam Citarim. cumq; se-
dens in alto solio, Aesopum introduci
iussisset, cui me assimilas ingredieti inqt Aesope,
& eos q mecũ sũt? & ille, te qdẽ Soli uerno, q uero
te circunstant, maturis aristis. & rex admiratus
ipsum, & donis eum prosecut⁹ est. postero aũt die

πάλιν, ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνσκευασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν αἴσωπον, τὴν προτέραν αὖθις πεῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ αἴσωπος, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ. τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω περὶ ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία, δίκην ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυκήρῳ παραβληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀποδειχθῆναι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν ἐκπλαγεὶς, ἤνεγκας ἡμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν. καὶ ὃς, ἕτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ τοῦτο διεξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον, ἀγαγὼν τοίνυν αἴσωπος ἐπὶ τὰς ὑποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τέτταρας τοὺς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρτημένοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοὺς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπτῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν ἐφώνουν λίθους. δότε κονίαν. δότε ξύλα. καὶ τἄλλα τῶν πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτηδείων. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τοὺς παῖδας θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ πτηνοὶ ἄνθρωποι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀλλὰ λυκῆρος ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὢν ἰσοθέῳ ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβὼ, αἴσωπε, ἥττημαι. ἐρήσομαι δέ σε. σὺ δέ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησίν. εἰσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι, αἵπερ ἐπειδὰν ἀκούσωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵπ-

rurſus rex candidiſſimam indutus,
amicis purpureas iuſſis accipere, ingredientem
Aeſopum iterum rogauit.
& Aeſopus, te inquit comparo Soli, hos autem
q ſtāt circū, radijs ſolarib⁹. & Nectenabo, puto ni-
hil eſſe Lycerum præ meo regno. & Aeſopus
ſubridens, ne facile de illo ſic loquere o
rex. nam genti ueſtræ ueſtrum regnum col-
latum inſtar Solis lucet. at ſi Ly
cero cōparetur, nihil aberit quin ſplēdor hic, tene
bræ appareant. & Nectenabo appoſita uerborū
reſponſione ſtupefactus, attuliſti nobis ait, qui
turrim ædificent? & ille parati ſunt, ſi
modo oſtendes locum. poſtea egreſſus extra
urbem rex in planiciem, oſtendit dimen
ſum locum. adductis igitur Aeſopus ad
oſtenſos loci angulos quatuor, qua-
tuor aquilis unà cum pueris per ſacculos
appenſis, ac puerorum mani
bus fabrorū datis inſtrumētis, iuſſit euolare. illi ue
ro ſublimes, date nobis clamabāt lapides, date cal
cem, date ligna, & alia, quæ ad ædificationem a-
pta ſunt. ſed Nectenabo uiſis pueris ab
aquilis in altum ſullatis ait, unde mihi
uolucres homines? & Aeſopus, ſed Lycerus
hēt. tu aūt hō cū ſis, uis cū æq̄ dijs rege cōtēdere?
& Nectenabo, æſope uict⁹ ſū, pcōtabor aūt te, tu
reſponde. & ait, ſunt mihi fœminæ hic equæ,
quæ cū audiuerint eos, qui in Babylone ſunt, e-

πωμ χρεμετιζόντωμ εὐθὺς συλλαμβάνουσῖμ. εἴσοι πρὸς τοῦτο πάρεσι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀποκρινοῦμαί σοι αὔριομ βασιλεῦ. ἐλθὼμ δ᾽ οὖ κατάγετο, αἴλουρομ τοῖς παισὶμ ἐκέλευσε συλλαβεῖμ, καὶ συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγεσθαι μαστιζόμενομ. οἱ ἢ αἰγύπτιοι τὸ ζῶομ σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάσχομ αὐτὸ θεασάμενοι, συνέδραμομ. καὶ τὸμ αἴλουρομ ἐκ χειρὸς τῶν μαστιγούντωμ ἐκσπάσαντες, ἀναγγέλλουσιμ ὡς τάχος τῷ βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸμ αἴσωπομ, οὐκ ᾔδεις φησὶμ αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ᾽ ἡμῖμ ἐστὶμ αἴλουρος; ἵνα τί γοῦμ τοῦτο πεποίηκας. καὶ ὃς, λυκοῦργομ τὸμ βασιλέα, ἠδίκησεμ ὦ βασιλεῦ περὶ παρελθοῦσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἴλουρος. ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνευκε μάχιμομ καὶ γενναῖομ, προσέτι γε μὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ περὶ νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλουρος ἀπ᾽ αἰγύπτου ἦλθεμ εἰς βαβυλῶνα. κἀκεῖνος μειδιάσας φησίμ. καὶ πῶς ὁ βασιλεῦ ἐν βαβυλῶνι τῶν ἵππωμ χρεμετιζόντωμ, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσῖμ. ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα, ἀκούσας, τὴν φρόνησιμ αὐτοῦ ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα, μεταπεμψάμενος ἀφ᾽ ἡλίου πόλεως ἄνδρας ζητημάτωμ σοφιστικῶμ ἐπιστήμονας. καὶ περὶ τοῦ αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐτοῖς ἐκάλεσεμ ἅμα, τῷ αἰσώπῳ ἐπ᾽ εὐωχίαμ. ἀνακλινθέντωμ οὖν αὐτῶμ, τῶν ἡλίου πολιτῶμ τίς φησι πρὸς τὸμ αἴσωπομ. ἀπεστάλημ παρὰ τοῦ θεοῦ μου πεῦσίμ τινα πυθέσθαι σου, ὡς ἂμ αὐτὴμ ἐπιλύσῃς. καὶ ὁ αἴσωπος, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ παρὰ ἀνθρώπου οὐδὲμ δεῖται μαθεῖμ. σὺ δ᾽ οὐ μόνομ

σαυτοῦ

quos hinnientes,statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina,ostende.& Aesopus,respōdebo tibi cras o rex.profectus uero, ubi hospitabatur,felem iubet pueris comprehendi,& captum publice circunduci uerberando.
Aegyptij autē illud anial colētes, sic male tractari ipsum uidentes,cōcurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt,ac rē renūciant celeriter regi, qui uocato
Aesopo,nesciebas inqt Aesope tanq̄ deū à nobis coli felem? quare igitur hoc
fecisti? & ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex præterita nocte hic felis.
Gallum enim eius occidit pugnacem, & generosum,præterea & horas ei noctis
nunciantem.& rex, non pudet te mentiri Aesope? Quo nā modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? tū ille subridendo inquit. & quo modo o rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt?
Rex autē his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autē cū adeiuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de Aesopo cum eis disputasset,inuitauit unà cū Aesopo ad conuiuiū. discumbentibus igitur ipsis,quidam Heliopolita inquit Aeso po,missus sum à deo meo q̄stionē quandā rogare te,ut ipsam solueres. & Aesopus,mentiris. deo eñ ab hoie nihil opus est discere. tu autē nō solū

σαυτοῦ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ σου. ἕτερος πάλιν εἶπεν. ἔστι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ στύλος, δώδεκα πόλεις ἔχων. ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασαι. ταύτας δὲ περιίασι δύο γυναῖκες. καὶ ὁ αἴσωπος ἔφη. τοῦτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος. στύλος δ' ὁ ἐνιαυτός. αἱ δὲ πόλεις οἱ μῆνες. καὶ δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νὺξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἳ παραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ νεκτεναβὼ, φησί. διὰ τὸν αἴσωπον τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ. εἷς δέ τις αὐτῶν εἶπε. κελεύσομεν αὐτῷ προβλήματα φράσαι ἡμῖν. περὶ ὧν οὔτ' οἴδομεν, οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὃς, αὔριον ἐπὶ τούτου ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι. ἀπελθὼν οὖν καὶ συνταξάμενος γραμματεῖον, ἐν ᾧ περιείχετο νεκτεναβὼ, ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκήρῳ ὀφείλειν, πρωΐας ἐπανελθὼν, τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον. καὶ εἴδομεν τοῦτο καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα τῆς ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοὺς, εἶπεν. ἐμοῦ λυκήρῳ μηδὲν ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον. οὔτ' εἴδομεν οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἴσωπος, καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον. καὶ ὁ νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος. τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρους παραδοὺς τῷ αἰσώ-

te ipſum accuſas,ſed & Deum tuum. Alius rurſus ait,eſt templum ingẽs, & in eo columna duodeci urbes cõtinẽs,q̃rũ ſingulæ triginta trabib⁹ fulciunt,quas circuncurrunt duæ mulieres.tũ Aeſopus ait,hanc quæſtionem apud nos ſoluent & pueri.templum enim eſt hic mundus. columna,annus.urbes,menſes. & trabes horum dies. dies autem & nox,duæ mulieres,quæ uiciſſim ſibi ſuccedunt.Poſtridie conuocatis amicis omnibus,Nectenabo inquit, propter Aeſopũ hunc debebimus tributa regi Lycero. At ex his unus ait,Iubebimus ei quæſtiones dicere nobis ex ijs,quæ neq ſcimus, neq audiuimus. & ille,cras hac de re uobis reſpondebo.decedens igitur, & compoſito ſcripto,in quo cõtinebat̃,Nectenabo cõfitẽs mille talenta Lycero debere. mane reuerſus Regi ſcriptum reddidit. Regis aũt amici priuſq̃ aperiret̃ ſcriptũ omnes dixerunt,& ſcimus hoc,& audiuimus, & uere ſcimus.& Aeſopus,habeo uobis gratiam reſtitutionis cauſa.at Nectenabo confeſſione debiti lecta, ait, me nihil Lycero debente,omnes uos teſtificamini? & illi mutati dixerunt,neq ſcimus,neq audiuimus. & Aeſopus, & ſi hæc ita ſe habent,ſolutum eſt quæſitum. & Nectenabo ad hæc,felix eſt Lycerus talem doctrinam in regno ſuo poſſidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeſo-

 po, atq

πῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. αἴσωπος δ᾽ εἰς βαβυλῶνα παραγενόμενος, διεξῆλθέ τε λυκήρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆρος δ᾽ ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τῷ αἰσώπῳ ἀνατεθῆναι. μετὰ δ᾽ οὐ πολὺν χρόνον αἴσωπος εἰς ἑλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ συνταξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκον δοὺς αὐτῷ πρότερον, ἦ μὴν ἐπανήξειν εἰς βαβυλῶνα, κἀκεῖ τὸ λοιπὸν διαβιώσειν. περιιὼν δὲ τὰς ἑλληνίδας πόλεις, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς. οἱ δὲ δελφοὶ, διαλεγομένου μὲν ἠκροῶντο ἡδέως. τιμῆς δὲ καὶ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοτιοῦν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοὶ, ἐπεισί μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φερομένῳ, κἀκεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοῦ τινος ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπειδὰν δ᾽ ἐγγυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέστατον φαίνεται. κἀγὼ γοῦν πόῤῥωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὤν, ὥς τινας τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ᾽ ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων εὗρον ἀχρειοτέρους, οὕτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελφοὶ, καὶ δείσαντες μή πως αἴσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοὺς λέγῃ, βουλὴν ἐβουλεύσαντο δόλῳ τὸν ἄνθρωπον ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσῆν φιάλην ἐκ τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς ἱεροῦ τοῦ ἀπόλλωνος ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν στρώμασι. τοῦ δ᾽ αἰσώπου τὰ ὑπ᾽ αὐτῶν ἀγνοοῦντος σκαιωρηθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοὶ δ᾽ ἐπιδραμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον,

ὡς

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylonē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Nō multo autē post tēpore, Aesopus in Græciam decreuit nauigare. atq; cū rege compositione facta discessit, iuratus ei prius, proculdubio redditurū se ī Babylonē, atq; illic reliquū uitæ ui cturum. peragratis autē græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, peruenit & Delphos. uerum Delphi differentē quidē audiuerūt libēter, sed honore, & obseruātia eum affecerūt nulla. is autē ad eos suscipiens ait. Viri Delphi succurrit mihi ligno uos comparare, quod in mari fertur. illud etenim uidētes ex multa distantia dū fluctib9 agitatur magni precij esse existimam9, postq̄ aūt ꝓxime aduenerit, uilissimum apparet. & ego itaq; cū prpcul essem ab urbe uestra, ut eos, q existimatiōe digni sūt, uos admirabar. nūc aūt ad uos ꝓfectus oībus, ut ita dixerim, iueni inutiliores. sic decept9 sum. hæc cū audiuissent Delphi, & timerent ne aliquo modo Aesopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreuerunt dolo hominē occidere, atq; igitur auream phialam ex eo, qď apď se erat, sacello Apollinis accipiētes, clā in Aesopi absconderunt stratis. cum Aesopus uero ignoraret quæ ab ipis dolo facta fuerāt, egressus ibat in Phocidem. at Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur ut sacrilegū.

ὡς ἱεροσυληκότα. τοῦ δ' ἀρνουμένου μηδὲν πεπραχέναι τοιοῦτο, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ στρώματα ἀναπτύξαντες, τὴν χρυσῆν εὗρον φιάλην. ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος τὴν ἐκείνων συνοήσας ἐπιβουλὴν, ἐδεῖτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' οὐ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενοι. αἴσωπος δὲ μηδεμιᾷ μηχανῇ τῆς πονηρᾶς ταύτης τύχης σωθῆναι δυνάμενος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς ἐθρήνει καθήμενος. τῶν συνήθων δέ τις αὐτῷ δαμᾶς τοὔνομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν του πάθους ἤρετο. καὶ ὃς ἔφη. γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόῤῥω του μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικός. καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα. καὶ καθίσας, συνεθρήνει τῇ γυναικί. τῆς δὲ, πυθομένης τί δή ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται, ὅτι κἀγώ φησιν εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα. καὶ ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. ἡ δὲ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. κἀκεῖνος, εἰ τοίνυν τὴν αὐτὴν περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δή ποτε ἀλλήλοις μὴ σύνεσμεν. ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα εἴπεισε τὴν γυναῖκα. καὶ δὴ συνῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκὼς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ,

ut sacrilegum.illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi,illi ui stratis euolutis aurea m inuenerunt phialam,quã etiã acceptam omnibus ciuibus ostenderũt non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs,rogabat eos,ut solueretur. hi autẽ nõ solũ non soluerunt,sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt,morte eius suffragijs decreta. Aesopus autem cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset,se ipsum ĩ carcere lugebat sedens. ex familiarib⁹ aũt ipsius quidã, Damas nomine ad ipsum ingressus, & uidens eum sic lamentari,causam rei rogauit.& ille ait, mulier qdã cũ recẽter suũ uirũ sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum,plorabat. Arans autẽ quidã nõ procul à sepulchro,amore capt⁹ est mulieris,& derelictis bobus,iuit & ipse ad tumulum, ac sedens unà cum muliere plorabat.cũ illa rogaret, cur nam & ipse sic lugeret.qm̃ & ego inquit,decentem mulierẽ sepeliui.& postea q; plorauero,mœstitia leuor.illa autem,& mihi id ipsum accidit.& ille, si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cõiungimur? ego etenim amabo te,ut illam,& tu me rursus ut tuum uirum? his persuasit mulieri,& conuenerunt. interim autem fur profectus,& boues soluens,abegit. ille autem reuersus non inuentis bobus, & plangere & lugere uehemẽter ĩstituit.,pfecta igit̃ & mulier & lamen/

καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησί. πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νὴ εἶπεν ἐπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ γοῦν πολλοὺς διαδρὰς κινδύνους, νῦν τῷ ὄντι θρηνῶ, λύσιν τοῦ κακοῦ μηδαμόθεν εὑρίσκων. μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ οἱ δελφοί. καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν τῆς εἱρκτῆς εἷλκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλιωθείς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλουσίου, ἔνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, εὐωχοῦ φησι φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἑστίασιν, καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς φησὶ νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα περὶ ἐμαυτοῦ προσαρτήσω. καὶ τοῦτο πράξας, ἥλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτοῦ δὲ καταδύοντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν. ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος οὖν τοῦ μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπτὰς ἀετός, τοῦτον ἀφήρπασε. σὺν αὐτῷ δὲ προσηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ οὕτως ἄμφω, κατεθοινήσατο. κἀγὼ τοίνυν βίᾳ πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἕξω τὸν ἀμυνοῦντα. Βαβυλὼν γὰρ καὶ ἑλλὰς πᾶσα, τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνατον. οἱ μὲν οὖν δελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τοῦ αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. οἱ δέ, κἀκεῖθεν ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τὸν κρημνὸν αὖθις εἷλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλεγεν. ἀκούσατέ μου δελφοί, λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετόν,

μὴ

& lamentantẽ inueniẽs inquit, iterũ ploras? & ille nunc ait, uere ploro. & ego itaq; multis euitatis periculis, nunc uere fleo solutionem mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebãt in præcipitium. ille autem eis dicebat, quando colloqbãt aĩalia bruta, mus ranæ amic⁹ fact⁹ ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, ubi multa comestibilia erant, comede inqt amica rana. Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem. Sed ne defatigere inquit natando, filo tenuĩ tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto saltauit in paludem. ea autem urinata in profundũ, mus suffocabatur, & moriẽs ait, ego quidẽ per te morior, sed me uindicabit maior. supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unà etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos morior, habebo ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerunt Aesopo. Ille autẽ in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in pcipitiũ rursus traxerũt. Aesop⁹ cũ abduceret̃, dicebat, audite me Delphi, lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit rogans, ut ab eo seruaretur. scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διός, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ᾽ ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ, δεινὸν ποιησαμένου εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τούτων διέθηκεν. ὁ δ᾽ ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀναστὰς ἐφῶ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ, πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι. καὶ ὑμεῖς οὖν ὦ ἄνδρες δελφοὶ, μὴ ἀτιμάσητε τοῦτον δὴ τὸν θεὸν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικροῦ τετύχηκεν ἱεροῦ. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβὲς περιόψεται. οἱ δὲ δελφοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ἐπὶ τὸν θάνατον

ὁμοίως

ne occideret supplicē obtestādo ipsam p maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suam. Illa uero irata ala percutiens scarabeum, leporem raptum depasta est. scarabeus autem & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. illa aūt cū graue existimaret siqs hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus ijsdem hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouē, (i eius em̄ tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ouorum posuit, deo ipsa commēdans, & supplicās ut custodiret. sed scarabe⁹ è stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut fimum excuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, ꝙ hæc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouē ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. nolens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilæ reconciliaretur. cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarū partum, cū nō appareāt scarabei. Et uos igitur o uiri Delphi, ne despicite hunc deum, ad quem profugi, & si paruum fortitus est delubrum, neqꝫ em̄ impios negliget. Delphi uero hæc parum curantes, recta ad mortem

ὁμοίως ἦγον. αὐτὸς δὲ μηδενὶ τῷ ὑπ᾽ αὐτοῦ λεγομένων ὁρῶν καμπτομένους, πάλιν φησίν, ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ᾽ ἀγροῦ γεγηρακὼς, ἐπεὶ μηδέ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ἐπὶ τὴν ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁδεύοντι δὲ, χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὀνάρια τὴν ὁδοῦ πλανηθέντα, εἴς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ ζεῦ εἶπε. τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα, οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἵππων γενναίων, οὐδ᾽ ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ᾽ ὀναρίων εὐτελεστάτων. κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχεραίνω, ὅτι μὴ ὑπ᾽ ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἤδη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοιοῦτον εἴρηκε πάλιν μῦθον. ἀνήρ τις τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα. μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν, ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πάτερ εἶπεν ἀνόσια πράττεις, εὐχόμην μέντοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννήσαντος. τοῦτο τοίνυν καὶ ἐφ᾽ ὑμῶν ὦ παράνομοι δελφοὶ λέγω, ὡς ᾑρούμην σκύλλῃ καὶ χάρυβδει περιπεσεῖν, καὶ ταῖς ἐν ἀφρικῇ σύρτεσιν, ἢ παρ᾽ ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανεῖν. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατρίδι. καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἵ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν οὖν αὐτὸν οἱ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ καὶ ἀπέθανεν.

ftidem agebant. Aesopus nulla re à se di/
cta uidens eos flecti, rursus ait, uiri cru
deles, & iterfectores, audite. Agricola qdã ĩ agro
cõsenuit, cũ nunq̃ ingressus esset in urbem, preca
batur domesticos ut eã uideret, at illi iunctis asel
lis, atq; in curru eo imposito,
solum iusserũt agere. eunti autem procella
& turbine aerem occupantibus, & tenebris fa
ctis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitiũ
deduxerunt senem. at ille iam
præcipitãdus, o Iupiter ait, q̃ in re te iniuria affeci,
qm̃ sic inique occidor, præsertimq; neq;
ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab asel/
lis uilissimis. & ego itaq; eodem modo nunc tri
stor, quoniã nõ ab honoratis uiris, & elegãtibus,
uerum ab inutilibus, & pessimis interficior.
Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rur
sus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam,
rus misit uxorem, solam autem fi/
liam receptam uiolauit. illa autem pater ait
scelesta facis, optarem tamen à multis ui/
ris dedecore hoc affici, quàm à te, q genuisti. hoc
nunc & in uos o iniqui Delphi dico, quod
eligerẽ in Scyllã, & Charybdim potiꝰ incidere, ac
in Africæ syrteis, quàm per uos iniuste, atq; in/
digne mori. execror igitur uestram patri/
am, & deos testor, me præter omnem iustitiã in/
terire, qui me ulciscentur exauditum.
Præcipitẽ igitur ipsum dederunt de rupe, & mor

θανεῖν. οὐ πολλῷ δ᾽ ὕστερον λοιμῷ συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον ἐξιλάσκεσθαι τὸν αἰσώπου θάνατον. οἳ καὶ ὡς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ στήλην ἀνέστησαν. οἱ δ᾽ ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἴσωπον πεπραγμένα μαθόντες, εἴς τε δελφοὺς παρεγένοντο. καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τοῦ αἰσώπου θανάτῳ γεγόνασιν.

*

*ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩ

ΠΟΥ ΒΙΟΥ ΥΠΟ ΜΑ

ΞΙΜΟΥ ΤΟΥ

ΠΛΑΝΟΥΔΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΝΤΟΣ.*

*

tū⁹ eſt.nō multo poſt aūt peſtilētia laborātes,ora/culū acceperunt expiandā eſſe Aeſopi mortē. cui ꝙ & cōſcij ſibi eſſent iniuſte eū īterfeciſſe,etiā cip pū erexerūt.ſed primates græciæ,ac doctiſſimi q/ ꝗ cum & ipſi, quæ in Aeſopum facta fu/iſſent, intellexiſſent, & in Delphos profecti ſunt, & cum illis habita inquiſitione,ultores & ipſi Aeſopi mortis fuerunt.

*

*FINIS AESO

PI VITAE A MA/

XIMO

PLANV

DE

CONSCRIPTAE.*

*

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΊ ΑΛΩΠΗΞ.

Ετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν, οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο. ἡ δ' ἀλώπηξ, ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τὸν θάμνον, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ. χερσαία γὰρ οὖσα, πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν. διὸ καὶ πόρρωθεν στᾶσα, τοῦθ' ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον, αἶγά τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ ἀετὸς, μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἄπτηνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Επιμύθιον.

AESOPI FABVLAE.

AQVILA ET VVLPES.

Quila & uulpes inita amicitia prope habitare decreuerunt cõfirmationẽ amicitiæ faciendo cõsuetudinẽ. Aqla ſup alta arbore nidum affixit, uulpes uero ĩ ꝓximis arbuſtis filios peperit. ad pabulũ igitᷣ aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos unà cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & re cognita non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm uindictæ inopia. quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. non multo autẽ poſt caprã quibuſdã in agro ſacrificãtibus euolãs aqla partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidũ tulit. uento autẽ uehemẽti tunc ſtante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cũ eſſent, aſſati in terrã decidunt, uulpes uero accurrens in cõſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν διὰ ἀσθένειαν, ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

Ἀετὸς, καὶ κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι διὰ μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος μετὰ τοῦ ἀετοῦ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴτις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀνασὰς, ἐφῶ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος. ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ μὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε

Fabula significat eos,qui amicitiam uiolarit,licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiā, diuinum tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & Scarabeus.

LEpus aquila insectante in lustrum scarabei profūgit,rogans ut ab eo seruarctur. Scarabe⁹ aūt rogabat aqlā,ne occideret supplicē, obtestans ipsam p maximū Iouē,ne scilicet contēneret paruitatem suam.illa uero irata ala percussit scarabeum, & leporem arreptū deuorauit.at scarabeus & cum aquila uolauit,ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. illa indigne ferente,ꝙ qs hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo,& illic rursus scarabeus eisdem eam affecit.Aquila autē cōsilij inops penitus, ascendit ad Iouem, (huius em̄ sacra esse dicitur,) in eius genibus tertiū partū ouorum posuit,deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret.Scarabeus aūt ex fimo pilula facta, & ascendit,& in sinum Iouis eam demisit,sed Iupiter cum surrexisset,ut fimum excuteret,& oua proiecit oblitus,quæ & contriuit deiecta.cognito à scarabeo,quod hoc fecisset ut aquilam ulcisceret̄,nam nō modo scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aqlæ ait Iupiter, scarabeū esse q mœsticiæ causa fuerit,& certe iure fuisse. nolens igitur genus aquilarum rarescere, consuluit

περὶ κανθάρου διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τῷ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς, οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμύναι.

Ἀηδὼν, καὶ ἱέραξ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. ἱέραξ δὲ θεασάμενος καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς. ἡ δ᾽ ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τὸ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι. μὴ δὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακος γαστέρα πληρῶσαι. δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ᾽ ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγισοί εἰσιν, οἳ δι᾽ ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, τὰ ἐν χερσὶ προΐεμενοι.

Ἀλώπηξ, καὶ τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες, εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τὸ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει. χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὀρθωθεὶς, τοὺς ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν περὶ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων

ſcarabeo,ut aquilæ conciliaretur,ſed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum tranſmutauit partum, cũ ſcarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nullũ eſſe contemnendũ,cõſyderando non eſſe quenq̃ qui laceſſitus ſe ulciſci non queat.

Philomela, & Accipiter.

3 PHilomela ſuper arbore ſedens de more canebat,Accipiter autem uidens,ac cibi indigens uolando corripuit.quæ cũ occidēda foret, orabat accipitrem,ne deuoraretur.neq; enim ſatis eſſe ad accipitris uētrē īplendũ,ſed ꝓptere īpm cibo egentem ad maiores aues conuerti.at accipiter ſuſcipiens ait,ſed ego certe demēs eſſem,ſi q in manibꝰ paratꝰ eſt, cibo dimiſſo, quæ non uidentur, perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſq; hoĩes eodē mõ eſſe inconſultos,qui ſpe maiorũ incertorũ,q̃ in manibus habentur,amittant.

Vulpes, & Hircus.

4 VVlpes & Hircꝰ ſitiētes in puteũ deſcēderũt, ſed poſtq̃ biberunt, Hirco indagante aſcenſum,uulpes ait,confide, utile quid in utriuſq; etiam ſalutem excogitaui.ſi enim rectus ſteteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorē partem inclinaueris,cũ percurrerim ipſa ꝑ tuos humeros

& cornua

καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοπεῖν τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ, καὶ λέων.

Αλώπηξ μή πω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον. ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρσησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα, διαλεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια, καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι.

πάλιν

& cornua,& extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. ab hirco aũt ad hoc prompte officio præstito, illa cũ ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta, hircus autem ipsam accusabat, quod transgressa fuerit cõuentiones, illa aũt, sed si tot inquit mentes possideres, quot in barba pilos, non ante descendisses, quàm ascensum consyderasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines consyderare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & Leo.

VVlpes cum nunquam uidisset Leonem, cũ ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde cum secundo uidisset, timuit certe, nõ tamẽ ut prius. tertio autem cum ipsum uidisset, sic cõtra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat conuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Feles & Gallus.

FEles comprehenso Gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. cæterum accusabat ipsum, dicendo molestũ esse hominibus nocte clamantem, neque permittentẽ somno frui. eo uerò respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur,

rursus

πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τοῦ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ᾠῶν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν, ἀλλ᾽ εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ᾽ εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ᾽ αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τοῦτ᾽ αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος. καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον. ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ᾽ εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐ δι᾽ εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ, καὶ βάτος.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου.

rurſus feles cauſam afferebat, quod impius eſſet erga naturam cum matre, ac ſororibus coeundo. eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipſis hinc oua pariantur, feles præfatus, ſed ſi tu multis abundas euidentibus reſponſionibus, ego tamen ieiunus non perſtabo, ipſum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauam naturam peccare uolentem, ſi non uериſimili cum prætextu facere id poſſit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

7 VVlpes laqueo capta, cum abſciſſa cauda euaſiſſet, non uiuendam præ pudore exiſtimabat uitam. decreuit itaq; & alijs uulpibus hoc idem perſuadere, ut communi malo ſuum cœlaret dedecus. & iam omnibus collectis ſuadet caudas abſcindere, quod non indecens ſolum hoc membrum ſit, ſed & ſupuacuum onus appenſum. reſpondens autem ex ipſis quædam ait, heus tu, niſi tibi hoc conduceret, nobis non conſuleres.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauos homines non beneuolentia in propinquos conſulere, ſed ſuo commodo.

Vulpes, & Rubus.

8 VVlpes ſepe conſcenſa, cum lapſa caſura foret, apprendit in adiutorium

rubum

βάτου. καὶ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱ-
μάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι.
καταφυγοῦσαν με γὰρ ἐπὶ σὲ ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖ-
ρον διέθηκας. ἀλλ' ἐσφάλης ὦ αὕτη φησὶν ἡ βάτος,
ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥ τις πάντων ἐπιλαμ-
βάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

Ἀλώπηξ, καὶ κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ, καὶ κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν εἶπεν, ἀλλὰ κἂν μὴ σὺ λέγης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν, ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

Ἀλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ, τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

rubũ. Quare cum pedibus suis illius aculeis lace-
ratis doleret, ad eam dixit, hei mihi,
confũgi enim ad te tanq̃ ad auxiliatorẽ, sed tu pe
ius me tractasti. sed errasti, heus tu inquit rubus,
quæ me apprendere uoluisti, quæ omnes appren
dere soleo. Affabulatio.
Fabula significat, sic homines quoq; esse stul
tos, qui ad eos auxilij gratia accurrũt, quib⁹ magis
iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes, & Crocodilus.

9 VVlpes & Crocodilus cõtendebant de no-
bilitate. cũ multa autẽ Crocodilus superba
de progenitorum narrasset splendore, quod
exercitationũ pricipes fuerit, Vulpes suscipiẽs o
amicissime ait, sed si ipse nihil dicas, tamẽ ex cute
uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros
res ipsas arguere.

Galli, & Perdix.

10 GAllos quidam habens domi, emptam
& perdicem cum illis pasci dimisit, qui
cum ipsam uerberarent, ac expellerent, illa trista
batur ualde, existimans ut alienigenã hæc se pati
à gallis. Cum uero paulo post & illos ui
deret pugnare, & se ipsos cædere, mœrore
soluta, ait, sed ego posthac non tri-
stabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

h. Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι, ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη. ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ἀνθρακεὺς, καὶ κναφεύς.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ κναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι. δέδια γὰρ, μή πως ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς εἷλκον σαγήνην. βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῆς ᾐόνος ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τἀναντία προὐπειλήφασιν. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ

ἐστιν

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; a suis abstinere.

Vulpes.

11 VVlpes in domũ mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus, ait, o quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius, & fullo.

12 CArbonari⁹ in q̃dã habitãs domo, rogabat ut & fullo accederet, & secum cohabitaret, sed fullo respondendo ait, sed non hoc possem ego facere. timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile esse insociabile.

Piscatores.

13 PIscatores trahebãt uerriculũ, q̃d' cũ graue foret, gaudebãt, & exultabãt, multũ inesse p̃dæ existimantes. sed cum in litus ipsum traxissent, pisces q; paucos quidẽ, sed lapidem in eo permagnũ inuenissent, tristari & mœrere cœperũt nõ tã pisciũ paucitate, q̃ quod & cõtraria antea aĩo præsumpserãt. qdã aũt inter eos natu grãdior dixit, ne tristemur o socij, nam uoluptati ut uidetur, soror

ἐστιν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπαστής.

Ἀνήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ᾽ αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη. ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ᾽ ἐστὶν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων. ἰδοὺ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσαιεν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ ποῦ σοι ταῦτα ἦν ὑγιάνῃς, ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν᾽ οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ πλέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἧκεν Ἀπόλλωνα,

eſt triſtitia,& nos igit̃ oportebat tantũ ante læta/tos,omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat non oportere triſtari fruſtra/ta ſpe.

Iactator.

14 VIr quidam peregrinatus, deinde in ſuam patriam reuerſus, aliáq; multa in di/uerſis uiriliter geſſiſſe locis iactabat, atq; etiam Rhodi ſaltaſſe ſaltum, quem nullus eius lo/ci potuerit ſaltare, ad hoc & te/ſtes,q ibi iterfuerũt,dicebat habere.qdã aũt ex ijs qui aderant,ſuſcipiens ait,heus tu, ſi uerũ hoc eſt, non eſt tibi opus teſtibus.En Rhodus, en ſal/tus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, niſi prompta rei demõſtratio ſit,oẽm ſermonẽ uanũ eſſe & ſupua cuum.

Impoſſibilia promittens.

15 VIr pauper ægrotans,& male affectus, cum à medicis deſperatus eſſet,deos rogabat,pollicens ſi ſanitatem ſibi rurſus reſtitu/iſſent, centum boues ipſis oblaturum eſſe in ſacrificium.uxore autem eius audiente,& ubi tibi hæc,ſi conualueris?ille ait,putas enim ſurgere me hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,multos facile polliceri, quæ re comprobare non ſperent.

Malignus.

16 VIr malign⁹ ad cũ, q i Delphis eſt,iuit Apol/

 linem

λωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενος. καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τῷ τρίποδος ἔγγισα. καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέγων, ἀπόλλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω πότερον ἔμπνουν ἐστὶν, ἢ ἄπνουν, βουλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον. εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν, εἶπεν. ὁπότερον ὦ οὗτος βούλει ποιῆσαι, ποίησον. παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤτοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. εὐθὺς δὲ θύννος ὑπό τινος μεγίστου διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

Ανὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ πειράσαι τοῦτον βουλόμενοι, τῷ πάθους ἀπήλλαξαν. ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τῷ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ

βουλόμενοι

pollinem tentaturus ipſum. Atq; ideo cõprehẽſo paſſerculo manu, & eo ueſte contecto, ſtetitq; proxime tripodem, ac rogauit Deũ dicendo. o Apollo, quod manibus fero, utrum, uiuum ne eſt, an mortuum? nam ſi mortuum diceret, uiuũ oſ̃ſurus erat paſſerculũ, ſin uiuũ, ſtatĩ ſuffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipſius cognita mente, ait, utrum uis heus tu facere facito, penes te eñ eſt iſtud facere, ſiue uiuũ qđ cõtines, ſiue mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, numẽ neq; decipi poſſe, neq; qc ꝙ latere.

17 Piſcatores.

PIſcatores egreſſi ad uenationẽ, cũ multo tempore defatigati, nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant. ſed ſtatim Thunnus maximo quodam inſectante piſce, in nauigium ipſorum inſiluit, quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars non præbuit, ea donaſſe fortunam.

18 Deceptor.

VIr pauper ægrotãs, orabat deos, ſi euaderet, boues centũ in ſacrificiũ oblaturũ. ſed dei tẽtaturi à morbo liberarunt. at ille ſurgẽs, qm̃ bob⁹ carebat, ex adipe boues cẽtũ à ſe formatos, in ara poſitos ſacrificauit. Sed dei

βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ εἶπον. ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ γὰρ ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διυπνισθείς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχών, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. ἁλοὺς δὲ ἤδη, ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος. ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψεύδεσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἅτερος, θατέρῳ φησί. συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δέ, ὑπολαβὼν εἶπεν. ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπαχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκώς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπι-

θῇς

ipſum ulturi,in ſomnijs adfuerunt ei, dicentes,
abi ad litus ad eum locũ, illic enim Atti/
cas mille drachmas iuenies.illc aũt excitatꝰ,lætꝰ&
alacer ad demonſtratum locum perrexit au
rum diſquirens. ſed illic in piratas incidit, & ab
ipſis cõprehẽſus eſt.captꝰ ergo,ut dimitteret̃ pira
tas orabat,mille auri talenta daturum ipſis
promittens. ſed cum non crederetur, abactus ab
ipſis diuenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat mendacijs hominum
inimicum eſſe deum.

Ranæ.

19 RAnæ duæ in palude paſcebant̃.æſtate aũt ſic
cata palude,illa derelicta, quære-
bant aliã. cæterũ profundũ inuenerũt puteũ, quo
uiſo, altera alteri inquit, deſcendamus heus tu
in hunc puteum. illa reſpondendo ait, ſi igitur &
hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconſyderate
res aggredi.

Senex,& Mors.

20 SEnex q̃ndã inciſis i mõte lignis, ac ĩ humeros
eleuatis,ubi multam uiam oneratus
iuit, defeſſus & depoſuit ligna, &
mortem ut ueniret inuocabat. at morte illico ad-
ſtante & cauſam rogante,qua ſe uo/
caſſet,ſenex ait,ut onus hoc ſullatum im/

ϑῆς μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ. καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος, ὁσημέραι ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν γραῦς, τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα, καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτὴν θεραπευθεῖσαν μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν εἶπεν ἐκείνη τανῦν οὐδοτιοῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῂς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Γεωργὸς, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

poneres mihi. Affabulatio.
Fabula significat oēm hoiem uitæ studiosū eē,& licet īfinitis pīculis imersus, uideat̄ mortē appetere tamen uiuere multo magis,ꝙ̄ mori eligere.

Anus,& Medicus.

21 MVlier anus dolens oculos, conduxit medicū quēdā mercede,cōuētiōe facta: si se curaret,pactam mercedē ei daturā,sin aūt minīe,nihil daturā. aggressus est igitur medicus curam. Quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquā uidere posset ea horā ob unctionem,ipse uas aliquod ex domo auferens, quotidie discedebat. Anus igit̄ suā supellectilē uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante quasi pure iam uidente, & testes adducente,magis certe ait illa nunc nihil uideo.nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autē cū me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.
Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant,ignaros cōtra se ipsos argumentum afferre.

Agricola,& filij ipsius.

Agricola

Γεωργὸς τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη· παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι. ὑμεῖς δ' ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον. ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης, καὶ κύνες.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀποληφθεὶς, πρῶτα μὲν, τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας. τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐθοινήσατο. οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵ τινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ, καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τικτεῖν ἠδύνατο.

Επιμύθιον.

22 AGricola quidam uita exceſſurus, ac uo/
lens ſuos filios periculum facere
de agricultura,uocatis ipſis,ait,filij
mei,ego iam è uita diſcedo,uos autem ſi quæ in
uinea à me occultata ſunt,quæſieritis, iuenietis o/
mnia.illi igitur rati theſaurum illic defoſ/
ſum eſſe, omnem uineæ terram poſt interi/
tum patris defoderunt,ac theſaurum non inue/
nerunt, ſed uinea pulchre foſſa multi/
plicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat laborem theſaurum eſſe homi/
nibus.

Herus,& Canes.

23 VIr quidam à tempeſtate in ſuo ſuburbio
deprehenſus, primum oues co/
medit,hinc capras. tempeſtate autem inualeſcen/
te,& oparios boues iugulatos comedit.canes ue/
ro his uiſis,dixerunt inter ſe,
ſed fugiamus nos hinc.ſi enim operariorum
boũ her⁹ noſter nõ abſtinet, quo mõ noſtrũ abſti
nebit?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,eos maxime fugere, & caue/
re oportere,qui neq; ſuorum abſtinent.

Mulier, & Gallina.

24 MVlier q̃dã uidua gallinã hẽbat ſingul' dieb⁹
ouum ſibi parientem, rata uero ſi plus gal/
linæ ordei proijceret,bis parituram die,hoc
fecit. ſed gallina pinguefacta ne ſemel quidem
die parere potuit.

Affabulatio.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιῄει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ ὦ οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δάκνοντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τὶ τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον. ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὃ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπίορκούμενον θεὸν οὔκουν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos,qui ob auaritiam plurium ſunt appetentes, & quæ adſunt, amittere.

Morſus à cane.

25 MOrſus à cane quidam medicaturum circuibat quærẽs,cũ aũt occurriſſet qdã ei,& cognoſceret,qđ q̃rebat,heus tu ait, ſi ſanari uis, accipe panẽ,atq; eo ſanguinẽ uulneris ſicca,& ei q mo mordit cani ad edendum præbe. & is ridẽdo ait, ſed ſi hoc fecero, oportebit me ab om̃ibus qui in urbe ſunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauos etiã homĩes beneficio affectos,magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adoleſcentuli.

26 DVo adoleſcentuli apud cocũ aſſidebant, & coco in aliquo domeſtico opere occupato, alter horum,partem quandam carnium ſubreptam in alterius demiſit ſinum.conuerſo autem coco,& carnem quærente, qui abſtulerat,iurabat nõ habere,q ãt hẽbat,nõ abſtuliſſe. cocus uero cognita malitia ipſorum,ait,ſed & ſi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,quod licet homĩes peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

Duo

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νηὸς ἔπλεον. ὧν ὁ μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοι γε οὐκ ἔστι λυπηρὸν εἴπερ ὁ θάνατος, εἴ γε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

Αἴλουρος, καὶ μύες.

Εν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα. καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. οἱ δὲ, καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπό πασσάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ. ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Αλώπηξ.

DVo quidam inter se inimici, in eadem naui nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utra pars nauigij prius obruenda esset. cumq; ille prora dixisset, sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem. Affabulatio. Fabula significat, multos homines nihil suum nocumētum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis, & Mures.

IN domo quadã cũ multi essēt mures, felis hoc cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. at illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se, ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. sed felis nõ amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. cæterũ conscenso pessulo quodã, de eo se suspēdit, & mortuũ simulabat. ex murib⁹ aũt quidã acclinatus, uisoq; eo inquit, heus tu, & si saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorũ prauitatē expti fuerit, nõ ampli⁹ eorũ falli simulationibus.

Ἀλώπηξ, καὶ πίθηκος.

Ἐν συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὀρχησάμενος πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὐξέπεμπε αὐτὸν ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

Θύννος, καὶ δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν. ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν· οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

Ἰαβός,

Vulpes, & Simius.

29 IN concilio quondã irrationaliũ aĩaliũ saltauit Simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uidit, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret, atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. at ille inconsyderate profectus, & captus à casse, quod decepisset, accusabat uulpem. illa autem ei, o Simie talem tu habẽs dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos q actiones aliquas incõsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

30 THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. cum capiendus foret, inscius ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. ab eodẽ uero impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus aũt cõuersus, cum agentem animam Delphinum uidisset, ait, nõ amplius mihi mors molesta ẽ, cũ eũ uideã, q mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines, si eos, qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ἰατρὸς, καὶ νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις ἔφη. βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν. ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

Ἰξευτὴς, καὶ ἔχις.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε. δύστηνος ἐγὼ. ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

Κάστωρ.

Ὁ κάστωρ, ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον. οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Medicus,& ægrotans.

71 MEdicus ægrotũ curabat, ægroto autẽ mor/ tuo, ille efferentibus dicebat, homo hic ſi uini abſtinuiſſet, & clyſteribus uſus fuiſſet, nõ interijſſet. qdã aũt ex ijs q aderãt reſpõdẽdo ait, optie, nõ optebat te hæc nũc dicere, cum nulla utilitas eſt, ſed tunc admonere, cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat oportere amicos tẽpore neceſſi/ tatis præbere auxilia.

Auceps,& Vipera.

72 AVceps uiſco accepto, & arũdinibꝰ, aucupa/ tũ egreſſus ẽ. uiſo aũt turdo ſup alta arbore ſedente, & arundinibus inter ſe in lõgitudinẽ con iunctis, ſurſum eum cõprehenſurus, ſuſpiciebat. cæterũ ignarus uiperã dormientem conculcauit. hæc uero irata momordit ipſum. ille iam a/ gens animam dicebat, me miſerũ, aliũ enim capta turus, ipſe ab alio captus ſum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat eos, qui proximis inſidiantur, ignaros ſæpe ab alijs id ipſum pati.

De Fibro.

73 FIber animal eſt quadrupes, in ſtagnis ple/ rũq; degẽs, cuiꝰ pudẽda dicũt uſui eſſe medi/ cis. hic igitur cum ab hominibus perſequen/ tibus iam capiendus ſit, cognito cuius gratia pe/ tatur, abſciſſa ſua pudenda proijcit perſequentibus, & ſic ſalutem conſequitur.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων, καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπου περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Κύων, καὶ λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γάρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους. κἀγὼ τηνικαῦτα, πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι. καὶ σοὶ ἥδιστον βρῶμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα. καὶ στὰς κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ τἀποτοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum agere respectum pecuniarum.

Canis, & Cocus.

CAnis irrumpens in culinam,& Coco occupato,corde arrepto fugit.at cocus conuersus ut uidit ipsum fugientem,ait,heus tu scito ubi ubi tu fueris,me te obseruaturum.non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat,sæpe mala hominibus documenta esse.

Canis,& Lupus.

CAnis añ stabulũ quoddã dormiebat,cũ lup⁹ irrupisset, & deuoraturus eum esset,rogabat, ne tunc se mactaret. nunc eñ inqt tenuis sum,& macilẽtus, si aũt parumper expectaueris,mei domini facturi sunt nuptias,& ego tunc multa depastus, pinguior ero,& tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus,abiuit. post aliquot dies reuersus, inuenit superius sup domicilio canẽ dormientem,& stans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis. & Canis, o lupe,si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

Κύων, καὶ ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβάς. ὁ δὲ κύων, πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου. ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῷον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς, ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων, καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῷον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

Λέων, καὶ ὄνος, ἀλώπηξ.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι,

Fabula ſignificat prudentes homines,cum aliqua in re periclitati,ſalui facti fuerint,ca uere ab ea quandiu uixerint.

Canis,& Gallus.

76 CAnis, & gallus inita ſocietate iter faci/ ebant,ueſpera autē ſuperueniente Gallus conſcenſa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatæ. cum Gallus, ut aſſolet,noctu cantaſſet,uulpes,ut audiuit,ac/ currit,& ſtans inferius,ut ad ſe deſcende/ ret,rogabat,ꝙ cuperet cōmēdabile adeo cātu aial complecti.cum autē is dixiſſet,ut ianitorē prius excitaret ad radicem dormientē, ut cū ille aperu- iſſet,deſcenderet. & illa quærēte, ut ipm̄ uocaret, canis ſtatim proſiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines inimicos inſultantes, ad fortiores a/ ſtu mittere.

Leo, & Rana.

77 LEo audita aliqn̄ Rana ualde clamante, uer/ tit ſe ad uocem, ratus magnum aliquod ani/ mal eſſe,parūper aūt expectādo,ut uidit ſtagno e greſſam,accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat non oportere ante ꝙ̄ uideas, uoce ſola perturbari.

Leo,& Aſinus, & Vulpes.

78 LEo,& Aſinus, & Vulpes,inita ſocieta/

σάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὦ βελτίστη διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν. ἡ δ' εἶπεν, ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

Λέων, καὶ ἄρκτος.

Λέων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βουνεύρῳ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιϊοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούνευρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας,

καὶ

te egreſſi ſunt ad uenandũ.multa igĩt præda ca/
pta,iuſſit Leo Aſino,ut diuideret ſi/
bi. At ille tribus partibus factis æqua/
liter,ut eligerent,eos hortabatur. & Leo
iratus,Aſinum deuorauit.Inde Vulpi,
ut diuideret,iuſſit. illa uero in unã partẽ oĩbus cõ
geſtis,ſibi minimum quiddam reliquit. tum Leo
ipſi,quis te o optima diuidere ſic docuit?
ea inquit,Aſini calamitas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, caſtigamenta ho
minibus eſſe aliorum infortunia.

Leo,& Vrſus.

39 LEo & Vrſus ſimul magnum nacti hinnu
lum,de eo pugnabant. grauiter igitur à ſe ip
ſis affecti,ut ex multa pugna etiam uer/
tigine corriperent̃,defatigati iacebãt. Vulpes aũt
circũcirca eundo,ubi proſtratos eos uidit, & hin/
nulum in medio iacentem,hunc per u/
troſq; percurrendo,rapuit,fugiensq; abi/
uit.at illi uidebant quidẽ ipſam,ſed quia nõ pote/
rant ſurgere,nos miſeros dicebãt,quia uulpi labo
rauimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,alijs laborantibus,alios lu
crari.

Vates.

40 VAtes in foro ſedens diſſerebat,cũ aũt ſupue
niſſet quidam derepẽte,& nunciaſſet,quod
domus ipſius & feneſtræ apertæ omnes eſſent,&
quæ intus, ablata omnia, exiluit ſuſpirando,
& currendo

καὶ δρομαῖος ἦει, τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ, καὶ περιστερά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν. ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξευτὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς, ἐπὶ τῷ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἦει. τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ, ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια, ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον. ἡ δὲ βάτος, ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν. ἡ δὲ αἴθυια τρίτη, χαλκόν. καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα. ἡ δὲ

νυκτερὶς

&currendo ibat. at cum quidam ui/
disset ipm currentē, heus tu inqt, q alienas res pſci
re profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum ſuam uitam praue gu
bernant, quæ nihil ad ſe attinent, præ/
ſcire conantur.

Formica, & Columba.

41 FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tra/
cta à fluxu, ſuffocabatur. Columba
uero hoc uiſo, ramum arboris acceptum in
fontem proiecit, ſuper quo ſedendo formica, e/
uaſit. auceps autē quidam poſt hoc calamis cōpo
ſitis ad colūbā cōprehēdēdū ibat. hoc aūt uiſo, for
mica aucupis pedem momordit, qui do/
lens & calamos proiecit, & columba
fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere bñfactoribus gratiā re
ferre.

Veſpertilio, & Rubus, & Mergus.

42 VEſpertilio, & rubus, & mergus inita ſocieta/
te mercatoriā decreuerunt uitam agere. I/
taqꝫ Veſpertilio argentum mutuata proiecit in
medium, rubus ueſtem ſecum accepit,
Mergus tertius, æs. & nauigauerunt. tempe/
ſtate autem uehementi oborta, & naui euerſa,
omnibus perditis, ipſi in terram euaſerunt.
ex illo igitur mergus litoribus ſemper aſſi/
det, num quopiam æs eijciat mare.

Veſpertilio

νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, διὰ μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ἡ δὲ βάτος, τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐσύστερον περιπίπτομεν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχει, φρίκῃ συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου αὖθις ὅπως διεγένετο. εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος ὅπως ἔχεις, ἐγὼ εἶπεν ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν,

Ξυλευόμενος, καὶ ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρά τινι ποταμῷ, τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν. καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ, μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ, μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς ἐκεῖνον

Veſpertilio uero creditores timens, interdiu
non apparet, noctu ad pabulum exit. Ru/
bus prætereuntium ueſti inhæret,
ſicubi ſuam cognoſcat quærendo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in ea, quibus incumbimus,
in poſterum recidere.

Aegrotus, & Medicus.

43 AEgrotus quidã à medico rogatꝰ, quomodo
ualuiſſet, plus ait quàm oporteret ſudaſſe.
ille autẽ bonũ ait hoc eſſe. ſecũdo uero ab ipſo ite
rũ rogatꝰ, quõ habuiſſet, horrore correptũ ait ual/
de concuſſum fuiſſe. ille & hoc bonum eſſe ait.
Tertio rogatꝰ quomõ ualuiſſet, ait in intercutẽ in/
cidiſſe. ille & hoc rurſus bonum ait eſ/
ſe. inde ex domeſticis quodam ipſum rogante, ut
habes, ego ait heus tu ex bonis occi
dor.

Affabulatio.

Fabula ſignificat maxime ex hominibꝰ odio habe
ri, qui in gratiam ſemper loqui ſtudent.

Lignator, & Mercurius.

44 LIgnator quidam apud fluuium ſuam
amiſit ſecurim, inops igitur conſilij iuxta
ripã ſedẽdo plorabat. Mercuriꝰ aũt itellecta cauſa
& miſeratus hominem, urinatus in fluui/
um, auream ſuſtulit ſecurim. & an hæc eſſet, quã
perdiderat, rogauit. illo non eam eſſe dicente, ite/
rum urinatus, argenteam ſuſtulit. illo neq; hanc
eſſe ſuam dicente, tertio urinatus, illam

ipſam

τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τῷ δὲ, τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάσας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ, παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν. καὶ ἤρετο εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ, σὺν ἡδονῇ, ναὶ ἀληθῶς ἥδ' ἐστὶ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

Ὄνος, καὶ κηπωρός.

Ὄνος ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ διῒ ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμπποληθῆναι δεσπότῃ. τοῦ δὲ διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον, ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. οὗτος γὰρ ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

ipſam ſuſtulit,illo hanc uere eſſe deper
ditam dicente, Mercurius probata ipſius
æquitate,omnes ei donauit. ille profe/
ctus omnia ſocijs, quæ acciderant,nar
rauit. Quorum unus eadem facere decreuit,
& ad fluuium profectus, & ſuam ſecurim
cōſulto demiſit in ꝓfluentē, & plorās ſedebat.ap/
paruit igitur Mercurius & illi,& cauſa intellecta
ploratus, urinatus ſimiliter aureā ſecurim extulit,
& rogauit an hanc amiſiſſet.illo lætabundo,& ue/
re hæc eſt dicente, peroſus deus tan
tam impudentiā,nō ſolum illam detinuit,ſed ne
propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quantum iuſtis deus auxilia/
tur,tantum iniuſtis eſſe contrarium.

Aſinus,& Hortulanus.

45 ASinus ſeruiens olitori, quoniam parum
comedebat,plurimū laborabat,precatꝰ ē Io
uem,ut ab olitore liberatus,alteri uenderetur do/
mino.cum Iupiter exoratus,iuſſiſſet
ipſum figulo uēdi,iterū iniquiore aīo ꝑferebat,q̃
prius,onera,& cœnum, & te
gulas ferre.Rurſus igitur,ut mutaret dominū ro/
gauit,& coriario uenundatus eſt. peiorem itaq;
prioribus herum nactus, uidens quæ ab
eo fierent, ſuſpirando ait,hei mihi mi/
ſero,melius erat mihi apud priores he/
ros manere. hic enim ut uideo, & pellem meā o/

πεγάσεται.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας. κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόῤῥωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τοῦ δὲ, πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν. ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις τοὺς ἐνοικοῦντας.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τί, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ Ἑρμῇ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ Ἑρμῆ τὴν εὐχήν. τοῦ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανένεμημαι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

Παῖς, καὶ μήτηρ.

Παῖς

perabitur. Affabulatio.
Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculum fecerint.

Auceps, & Cassita.

AVceps auib⁹ struxerat laqueos, alauda uero hunc procul uidēs rogauit, quid nā oparet, eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, Galerita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem, & capta est. at aucupe accurrente, illa dixit, heus tu, si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.
Fabula significat, tūc maxīe domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

VIator multa confecta uia, orauit, siquid inuenerit, dimidiū Mercurio dedicaturū. nactus igitur peram cariotarum, & amygdalarū plenam, atq; ea accepta, eas comedit. sed cariotarū ossa, & amygdalarū cortices sup altari q̄dam imposuit, locutus, habes o Mercuri, uotum. nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.
Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer, & Mater.

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί. τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπαυτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τὸν δημίων ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὰ οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ σώματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφεῖλε το. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν. αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ᾽ ἀρχὰς κολαζομένων, ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν, καὶ θάλασσα.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ᾽ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα, τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε. φοινίκων αὖθις ὡς ἔοικεν

48 PVer ex literario ludo condiſcipuli librum furatus, tulit matri, cum ea uero non corripuiſſet, ſed potius amplexata fuiſſet, prouectus ætate cœpit & maiora furari. in ipſo autem furto aliquãdo deprehenſus, ducebat̃ recta ad mortẽ. at ſequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. quæ cum illico ori filij ſe admouiſſet, ille aurẽ dentibus demorſam abſcidit. matre autem & alijs accuſantibus, quia non ſolum furatus ſit, ſed & in matrem impius eſſet, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit cauſa. ſi enim cum librum furatus fui, me corripuiſſet, non ad hæc uſq; procedendo, nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorũ quæ nõ in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Paſtor, & Mare.

77. PAſtor in maritimo loco armentum paſcens uiſo tranquillo mari, deſyderauit nauigare ad mercaturam. uenditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, ſoluit. tempeſtate uero uehementi facta, & naui in periculo ut ſubmergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua naui euaſit incolumis. poſt uero dies non paucos tranſeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirãte, ſuſcepto ſermone, hic ait, cariotas iterũ, ut

 uidetur,

ἔοικεν ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Ῥοιὰ, καὶ μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. πολλῶν δὲ ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα, φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν ὦ φίλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

Ἀσπάλαξ.

Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκαμινέαν μήτηρ ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι. κᾀκτρίτου πάλιν, χαλκῆς φησι ψηφῖδος κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα, εἶπεν. ὦ τέκνον. ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται. καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες, καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν. οἱ μὲν πέρδικες, σκάψειν τὰς ἀμπέλους.

οἱ δὲ

uidetur, deſyderat, & propterea uidet̃ quietum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat calamitates hominibus documento eſſe.

Punica, & Malus.

50 PVnica & malus de pulchritudine cõtẽdebãt. multis cõtentionib⁹ interim factis, rubus ex proxima ſepe audiens, deſinamus a/it o amice aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat in præſtantiorum ſeditionibus, uiliſſimos quoq; conari eſſe aliquos.

Talpa.

51 TAlpa cæcũ animal eſt. dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. deinde rurſus a/it, thuris odore plena ſum. & tertio iterum, ærei inquit lapilli fragorem audio. Mater uero reſpondendo ait, o filia ut iam perci/pio, non ſolum uiſu priuata es, ſed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nõnullos iactabũdos impoſſibi/lia promittere, & in minimis re/dargui.

Veſpæ, & Perdices.

52 VEſpæ & perdices ſitibundæ ad a/gricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, p/mittentes pro aqua hanc gratiam reddi/turum, perdices fodere uineas,

οἱ δὲ σφῆκες κύκλῳ περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἀλλ᾽ ἐμοί γε εἰσι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐκείνοις δοῦναι, ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς, καὶ κολοιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ κάλλος χειροτονεῖν. αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ᾽ εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς, καὶ ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δ᾽ ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ. εἰ γάρ με κίνδυνος περιστάιη, οὐκοῦν με τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾷν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν. οἴμοι τοῦ ταλαιπώρου, καὶ δυστήνου πτηνοῦ. οὐ χρυ-

σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arce/
re fures.at agricola ait,sed mihi sunt
duo boues,qui nihil promittendo, omnia faci/
unt,melius igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui pro-
mittunt quidem iuuare, lædunt autem admodũ.

Pauo, & Monedula.

53 AVibus creaturis regem,Pauo
orabat ut se ob pulchritudinẽ eligerẽt. eligẽ
tibus aũt eũ oĩb⁹, monedula suscepto sermõe ait,
sed si te regnãte aquila nos psequi aggressa fuerit,
quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat,pricipes nõ mõ ꝑpter pulchritu
dinẽ,sed & fortitudinẽ & prudẽtiã eligi oportere.

Singularis animal,& Vulpes.

54 SIngularis agrestis sup quadã sidens arbore dẽ
tes acuebat. uulpe rogante cau/
sam, quare nulla præposita necessitate den
tes acueret,ait,non ab re hoc facio. nam si me pe/
riculũ inuaserit,minime aũt me tunc acuẽdis den
tibus occupatum esse oportebit,sed potius pa/
ratis uti. Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa/
ratum esse oportere.

Cassita.

55 CAssita laqueo capta plorans dicebat, hei
mihi miseræ,& infelici uolucri.Non au/

τὸν ἐνοσφισάμην τινός. οὐκ ἄργυρον. οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων. κόκκος ἢ σίτου μικρός, τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισαμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε. πάτερ, σὺ καὶ μείζων τε ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. τε κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. τί δήποτ᾽ οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φὴς τέκνον, ἓν δ᾽ οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς, οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

Λαγωοί, καὶ βάτραχοι.

Οἱ λαγωοί ποτε συνελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη τε δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ᾽ ἀνθρώπων, τε κυνῶν καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. στῆτε ἑταῖροι. μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη ὡς ὁρᾶτε καὶ ἡμῶν ἕτεροι

δει

rum ſurripui cuiuſq̃, nõ argentũ, nõ aliud quicq̃
p̃cioſum. Granũ aũt tritici paruũ, mortis mihi cau
ſa fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum ſubei
unt periculum.

Hinnulus.

56 HInnulus aliquando ceruo ait, Pater tu
& maior, & celerior canibus, &
cornua præterea ingentia geſtas ad uindictam,
cur nam igitur ſic eos times? & ille ridens
ait, uera quidem hæc inquis fili, unum uero ſcio,
quod cum canis latratum audiuero, ſtatim ad fu/
gam neſcio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, natura timidos nulla
admonitione fortificari.

Lepores, & Ranæ.

57 LEpores aliquando in unum profecti, ſuã ip/
ſorũ deplorabãt uitã, ꝙ foret picul' obnoxia,
& timoris plena, quod & ab hominib', & canib',
& aquilis, & alijs multis conſumantur. meli/
us itaq; eẽ mori ſemel, q̃ toto uitæ tpe timere. hoc
igitur firmato, impetum fecerunt ſimul in paludẽ,
quaſi in eam inſulturi, & ſuffocandi.
ſed cum ranæ, quæ circum paludem ſedebant,
curſus ſtrepitu percepto, illico in hanc in/
ſiluiſſent, ex leporibus quidam prudentior eſſe ui
ſus alijs, ait, ſiſtite o ſocij, nulla re graui uos
ipſos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia

ſunt

ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται.

Ὄνος, καὶ ἵππος.

Ὄνος ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύρων ἅλις ἔχων. καὶ ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν ἵππον πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο, ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν καθ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν. καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δ' ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθών, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδών, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδών, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως εἶπεν ὦ οὗτος ἀθύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές. καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα.

ſunt animalia timidiora. Affabulatio.
Fabula ſignificat, miſeros grauioribus aliorum conſolari calamitatibus.

Aſinus,& equus.

ASinus equũ beatũ putabat, ꝙ abũdãter nu triret,& accurate,cũ ipſe neq; palearũ ſatis haberet,præſertimq; defatigatus.cum autem tem pus inſtitit belli, & miles armatum aſcendit equũ,huc illuc ipſũ ĩpellẽdo, cæterũ & in medios hoſtes inſiluit,& equus uulneratus iace/ bat. his uiſis aſinus equum mutata ſenten tia miſerum exiſtimabat. Affabulatio.
Fabula ſignificat,non oportere principes,& diui/ tes imitari,ſed in illos inuidia,& pericu lo conſyderatis,paupertatem amare.

Auarus.

AVarus quidam cum omnia ſua bona uendi diſſet,& auream glebam feciſſet, in loco quodam infodit,unà defoſſo illic & animo ſuo,& mente.atq; quotidie eundo,ipſam uidebat.id ãt ex opis q̃dã obſeruãdo cognouit,& refoſſam glebam abſtulit.
poſt hæc & ille profectus,& uacuum locum uidens,lugere cœpit,& capillos euellere.hũc cũ q̃ dam uidiſſet ſic plorantem,& cauſam audiuiſ ſet,ne ſic ait o tu triſtare. neq; enim habens aurũ,habebas.lapidẽ igit̃ ꝓ auro acceptũ recõde, & puta tibi aurum eſſe,eundem enim tibi u/ ſum præſtabit.nã,ut uideo, neq; cũ aurũ erat,ute/ bare,

ᾔσθα τοῦ κτήματος.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

Χῆνες, καὶ γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταὐτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν. οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

Χελώνη, καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ, παραινοῦντος πόῤῥω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ᾽ ἀφῆκεν. ἡ δὲ, κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ, τὸν ἡρακλέα ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ, ἐκεῖθεν αὖθις ἀφελομένης, στενάξας εἶπεν. ὦ ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσι ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θεοῦ δεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ἔλαφος.

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionẽ, nisi usus ad fuerit.

Anseres, & Grues.

ANseres, & Grues in eodem prato pasce/bantur. uenatoribus autem uisis, grues, q͂ essẽt leues, stati euolauerũt, anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Testudo, & Aquila.

TEstudo orabat aquilã, ut se uolare doceret. ea aũt admonẽte procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. accepit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, q͂ in cõtentiõib⁹ prudẽtioribus non audiuerint, se ipsos læsisse.

Pulex.

PVlex aliquando saltans, uiri pedi inhæsit, hic aũt Herculem in auxiliũ inuocabat. at hic cũ illinc rursus saltasset, suspirando ait, o Hercules, si cõtra pulicẽ nõ auxiliat⁹ es, quõ cõtra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat nõ oportere in minimis Deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua,

Ἔλαφος.

Ἔλαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ᾽ ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν, πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τούτου στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ᾽ ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ᾽ ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ᾽ οὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ᾽ ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ἔλαφος, καὶ λέων.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. λέοντι δ᾽ ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ᾽ αὐτοῦ συνελήφθη. θνήσκουσα δ᾽ ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ἔλαφος, καὶ ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ᾽ ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ᾽ ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος πλέον ὡς ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθὲς νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ᾽ ἔλεγε. δίκαια πέπονθα. οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Cerua.

63 CErua altero obcæcata oculo, in littore pascebatur,sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare,unde nihil suspicabat̃.præternauigantes autẽ quidã,& hoc cõiectantes, ipsam sagittarunt.hæc autẽ seipsam lugebat,ꝙ unde timuerat,nihil passa foret. quod nõ putabat malũ illaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur,utilia fieri.quæ uero utilia,noxia.

Cerua,& Leo.

64 CErua uenatores fugiẽs i speluncã ingressa ẽ, in leonẽ aũt ibi cũ icidisset,ab eo cõphẽsa ẽ. moriẽs autẽ dicebat, hei mihi quod hoĩes fugiẽs, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat,multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua, & Vitis.

65 CErua uenatores fugiens, sub uite delituit. cum præterijssent aũt parũper illi,cerua prorsus iam latere arbitrata,uitis folia pasci incepit.illis uero agitatis, uenatores conuersi,& quod erat uerũ arbitrati, animal aliquod sub folijs occultari,sagittis confecerunt ceruam. hæc aũt moriens talia dicebat, iusta passa sum, nõ enim offendere oportebat,quæ me seruarat.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

Ὄνος, καὶ λέων.

ΟΝῳ ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. λέοντος δὲ ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι, ἔφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόῤῥω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐξικνεῖτο φωνὴ, στραφεὶς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ, θνήσκων ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν γὰρ, μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται. καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς, καὶ κύων.

ΚΗπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. ὁ δὲ, μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, δίκαιά φησι πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

ΣΥς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. καὶ ἡ μὲν σῦς, ὤμνυε κατὰ τῆς ἀφροδίτης ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν

ἀναῤῥήξειν

Affabulatio.

Fabula ſignificat,qui iniuria benefactores afficiũt, à Deo puniri.

Aſinus,& Leo.

64 CVm Aſino gallus aliqñ paſcebat.Leone aũt aggreſſo aſinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocem timere) fugit. at aſinus ratus propter ſe fugere,aggreſſus eſt ſtatim leonem. ut uero procul hunc pſecutus eſt, quo nõ amplius galli peruenie bat uox,conuerſus leo deuorauit. hic uero moriẽs clamabat,me miſerũ,& dementẽ. ex pugnaci bus eñ nõ natus parentib⁹, cui⁹ gr̃a in aciẽ irrui?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,pleroſq; homines, inimicos,q ſe de induſtria humiliarunt,aggredi,atq; ita ab illis occidi.

Olitor,& Canis.

65 OLitoris canis in puteum decidit,olitor autẽ ipſum illinc extracturus, deſcendit & ipſe ĩ puteũ.rat⁹ aũt canis acceſſiſſe ut ſe ĩferius magis obrueret,olitorẽ ucrſus momordit.hic aũt cũ dolore reuerſus,ita inqt patior. nã cur unq̃ ſui ĩterfectorẽ ſeruare ſtudui?

Affabulatio.

Fabula in iniuſtos,& ingratos.

Sus,& Canis.

66 SVs & canis mutuo conuitiabantur.& ſus iurabat per Venerem,proculdubio dentibus

ἀναῤῥήξειν τὴν κώαν. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε. καλῶς κατὰ τῆς ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

Υς, καὶ κύων.

Υσ, καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Οφις, καὶ καρκίνος.

Οφις καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ, οὐδ' ὁτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν. οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐ δὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν

discissurũ canem.canis uero ad hæc dissimulanter dixit,bene per Venerem nobis iuras.significas em̃ ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. & sus propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me.nam occidentem,aut alio quouis modo lædentem omnino auersat̃.tu tamen male oles & uiua, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat,prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus,& Canis.

69 SVs & Canis de fœcũditate certabãt,dixit aũt canis fœcũda esse maxime pedestriũ omniũ. & sus occurrens ad hæc inquit, sed cum hæc dicis,scito & cæcos tuos te catulos parere. Affabulatio.

Fabula significat non in celeritate res, sed in pfectione iudicari.

Serpens,& Cancer.

70 SErpens unà cum cancro uiuebat,inita cum eo societate.Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam.hic autem minime obediebat. cũ obseruasset igit̃ cancer ipm̃ dormientẽ,& p uiribus cõpressisset, occidit. at serpente post mortẽ extenso,ille ait, sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. neq; enim hanc

δίκην ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν, καὶ λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴποτε λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο. ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ, χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Λέων, καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ. καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν

pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor, & Lupus.

71 PAstor nup natū lupi catulū reperit, ac sustulit, unáq; cū canib⁹ nutriuit. at cū adoleuisset, siquando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse psequebat̃. cū canes uero aliqn̄ nō possent assequi lupum, atq; ideo reuerterentur, ille sequebatur, ut cū ipsum assecutus esset, ut lupus particeps foret uenationis. inde redibat. sin autē lupus extra nō rapuisset ouem, ipse clam occidēs, unà cū canib⁹ comedebat, donec pastor cum coniectasset, & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire

Leo, & Lupus.

72 LEo cum consenuisset, ægrotabat iacens in antro, accesserant autem uisitatura regem præter uulpem, cætera animalia. lupus igitur capta occasione accusabat apud leonem uulpem quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neq; ad uisitationem profectam. interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba.

Leo igitur contra eam infremuit, sed defensionis tēpore petito, & qs inquit corū, q cōuenerūt, tātū

ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα. τοῦ δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ λύκου κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστου μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. ἐκείνου δὲ φήσαντος τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων, ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν ἀλλὰ πιεῖν ὦ βέλτιστε μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ, τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ φησίν. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἀνὴρ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ

τὸ

profuit,quantũ ego,quæ in oẽm partẽ circuiui,& medicamentum pro te à medico quæſiui,& didi/ci?cũ autẽ leo ſtatim ut medicameutũ diceret,im/peraſſet,illa inquit,ſi lupo uiuente excoriato, ipſius calidam pellem indueris.& lupo iacente, uulpes ridens ait,ſic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere,ſed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eum qui quotidie machinatur, in ſeipſum laqueum uertere.

Mulier.

73 MVlier q̃dã uirũ ebriũ hẽbat. ip̃m aũt à mor bo liberatura,tale quid commenta eſt. ag/grauatũ enim ipſum ab ebrietate cũ obſeruaſſet, & mortui inſtar inſenſatũ, in humeros eleuatũ, in ſepulchretum allatum depoſuit, & abiuit. cũ uero ipſum iam ſobriũ eſſe cõiectata eſt, profe cta ianuam pulſauit ſepulchreti,ille autẽ cum dice ret,quis eſt,qui pulſat ianuam? uxor reſpondit, mortuis cibaria ferens ego adſum. & ille, non mihi comeſſe, ſed bibere o optime potius af/fer,triſtificas enim me,cum cibi, non potus me-miniſti.hæc autẽ pectus plangẽdo,hei mihi miſe/ræ inquit,nam neq; aſtu profui.tu enim uir nõ ſolũ nõ emẽdatus es, ſed peior quoq; te ip ſo euaſiſti. in habitum tibi deductus eſt morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nõ oportere in malis actibus im morari. nam & nolentem quandoq; hominem

τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

Κύκνος.

Ἀνὴρ εὐπορῶν, χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι. τὸν μὲν ᾠδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν. καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν. τὴν δὲ τελευτὴν, διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ, τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν, ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε. νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

Χελιδὼν, καὶ κορώνη.

Χελιδὼν, καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

conſuetudo inuadit.

Cycnus.

74 VIr diues anſeremq; ſimul & cycnum nutri-
cbat,non ad eadem tamen.ſed alterum
cantus,alterũ mẽſæ gratia.cũ aũt oporteret anſerẽ
pati ea,quorũ cauſa nutriebãt,nox erat, ac diſcer-
nere tempus non permiſit utrũq;.cycnus aũt pro
anſere abductus,cantat cantũ quẽdã,mortis exor
dium,& cantu ſignificat naturam,mortem uero
effũgit ſuauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ſæpe Muſicen
differre mortem.

Aethiops.

75 AEthiopem quidam emit, talem ei colorem
ineſſe ratus negligẽtia eius,qui pri⁹ habuit.
ac aſſumpto in domum, omnes ei adhibuit
abſterſiones.omnibus lauacris tentauit munda-
re,& colorẽ quidẽ trãſmutare nõ potuit,ſed mor-
bum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, manere naturas, ut à prin-
cipio prouenerunt.

Hirundo,& Cornix.

76 HIrũdo & cornix de pulchritudie cõtẽdebãt
Reſpondens autem cornix ei dixit,
ſed tua pulchritudo uerno tempore floret,
meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. ἡ δὲ, μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν. ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος. ἀλλὰ πρὶν, ἢ συλληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

Γυνὴ, καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις, χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δέσποτις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν ἐννυχώτερον

ταύτας

Fabula significat durationem corporis, decore meliorem esse.

Butalis.

77 BVtalis à fenestra quadã pẽdebat, uespertilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. cum autem id ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & ꝓpterea ex illo prudẽs euasit, uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet, cũ nulla utilitas, sed ante quàm capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

Cocleæ.

78 RVstici filiꝰ assabat cocleas. cũ aũt audiret eas stridẽtes, ait o pessimæ aiantes domibꝰ ũris incensis uos canitis?

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue factum, uituperabile.

Mulier, & Ancillæ.

79 MVlier uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera ad gallorũ cantus. hæ uero assidue defatigatæ labore uisum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. euenit autem ipsis hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. nam hera ignorans gallorum horam, temporius

eas exci

ταύτας ἀνῄει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις, τὰ βουλεύματα, κακῶν αἴτια γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, εἷλον. καὶ καταδικασθεῖσαν, ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα, πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ, ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων, χρυσίῳ περιέτυχε. καθ᾽ ἑκάστην οὖν, τὴν γῆν ὡς ὑπ᾽ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔστεφε. τῇ δὲ, ἡ τύχη ἐπιστᾶσα, φησίν. ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι

ctas excitabat. Affabulatio.
Fabula significat plerisq; hominibus con/
silia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

80 MVlier uenefica diuinarũ irarũ ꝓpulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerũt eam impietatis, & cõuicerũt, & damnatã ducebãt ad mortem. uidens autẽ quidam eam duci, ait, tu quæ deorũ iras auertere promittebas, quomõ neq; hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

81 MVstela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentẽ circũlambebat limã. rasa igitᷣ lingua, sanguis multus ferebatᷣ. hæc aũt lætabatᷣ, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio,

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

82 AGricola quidã fodiendo aurũ reperit. quoti die igitᷣ terrã ut ab ea bñficio affectꝰ coronabat. huic aũt Fortũa adstãs inqt, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur,

καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τηνικαῦτά με τὴν τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ ταυτὸν ὡδοιπόρουν. καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δέ, ὁ μὲν εἷς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ. ὁ δὲ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας. ἕως οὗ συνέβη ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

& in alias manus hoc tuum aurum eat,ſcio te tunc me Fortunam accuſaturum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactorẽ cognoſcere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

17 DVo quidã unà itinerabantur, & cum alter ſecuri repiſſet,alter,q nõ iuenit,admonebat ipm,ne diceret iueni,ſed iuenimꝰ. ſed paulo poſt cum aggrederẽtur ipſos,qui ſecurim perdiderãt, habẽs ipſam,pſequẽtibꝰ illis,ad eũ,qui unà itinerabatur,dicebat,perijmus. hic autem ait,perij dic, non perijmus. etenim & tunc,cum ſecurim inueniſti,inueni dixiſti,non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui non fuerunt participes felicitatũ, neq; in calamitatibus firmos eſſe amicos.

Ranæ.

27 DVæ ranæ uicinæ ſibi erant. paſcebantur aũt altera in profundo, & procul à uia ſtagno, altera in uia parum aquæ habens. uerũ, cũ quæ in ſtagno,alteram admoneret, ut ad ſe migraret, ut tutiore cibo frueretur,illa non paruit, dicens firmiſſima teneri huiuſce loci cõſuetudine,quouſq; obtigit currũ prætereũtẽ ipſam confringere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quàm mutentur in melius.

Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖον τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν, τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δὲ, ἐπανελθοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε. δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Ἁλιεὺς

Apiarius.

85 IN mellarium ingreſſus quidam domino ab
ſente fauum abſtulit. hic autem reuerſus,
ut alueolos uidit inanes, ſtando quod in his
erat, perſcrutabatur. Apes autem è paſtu re-
deuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis per-
cutiebãt, peſſiméq; tractabant. hic autem ad eas,
o peſsimæ animãtes, furatũ ueſtros fauos illæſum
dimiſiſtis, me uero ſatagentem ueſtri percutitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic hominum quoſdam ob
ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem
ut inſidiatores repellere.

Alcedo.

86 ALcedo auis eſt ſolitaria, ſemper in mari ui-
tam degens. hanc dicitur, hominum
uenationes cauentem, in ſcopulis maritimis
nidificare. cæterum aliquando paritura, pullos
fecit. egreſſa autem ea ad pabulum, e-
uenit mare à uehementi concitatum uen-
to, eleuari ſupra nidum. atq; hoc ſub-
merſo, pullos perdere. hæc uero reuer-
ſa, re cognita, ait, me miſeram,
quæ terram ut inſidiatricem cauens, ad hoc
confûgi, quod mihi longe eſt inſidius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat homines etiam quoſdam ab i-
nimicis cauendo, ignaros in multo grauio-
res inimicis amicos incidere.

Ἀλιεύς.

Ἀλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν. ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τὶς θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς, ἀπεκρίνατο. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ, τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

Πίθηκος, καὶ δελφίς.

Ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τὶς, εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. τοῦ δὲ, εἰπόντος καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ

συνήθη

Piſcator.

17 PIſcator in fluuio quodã piſcabat̃.extenſis aũt retibus,& fluxu comprehenſo utrinq;, funi alligato lapide,aquam uerberabat,ut piſces fugientes incaute in retia in/ciderẽt.cũ quidã uero ex ijs,qui circa locũ habita/bant,id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret,& claram aquam non ſineret bibere. & is reſpondit, ſed niſi ſic fluuius per/turbetur,me oportebit eſurientem mori.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ciuitatum etiam recto/res tunc maxime operari,cum patrias in ſeditionem induxerint.

Simius, & Delphis.

18 MOris cũ eẽt nauigãtib⁹ melitẽſes catulos & ſimios adducere in ſolamen nauigationis. quidam habebat ſecum & ſimium.cum autem perueniſſent ad Suniũ Atticæ promontoriũ,tem/peſtatem uehementẽ fieri contigit. naui aũt euer ſa, & omnibus natantibus, natabat & ſimius.Delphis quis ipſum conſpicatus, & hominem eſſe ratus,digreſſus leuabat ad ter ram perferens.ut uero in Piræo fuit Athenienſium nauali,rogauit ſimium, an genere eſſet Atheniẽſis.cũ aũt hic diceret & claris hic eſſe parentibus, rogauit, an & Pi/ræum ſciret. ratus autem ſimius de homine eum dicere,ait, & ualde amicum eſſe ei,&

συνήθη. καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτή-
σας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Μυῖαι.

Ἔν τινι ταμιείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία, πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ἑρμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ. καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα πόσου τίς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. τοῦ δὲ εἰπόντος δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη. εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῷος, πολλὴν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾶς παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῆς.

Ἑρμῆς, καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής

familiarem. & Delphis tanto mendacio indigna-
tus ſubmergens ipſum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes,
exiſtimant ſe decipere.

Muſcæ.

89 IN cella quadam melle effuſo, muſcæ ad-
uolantes comedebāt. implicitis aūt earū pedibꝰ
euolare nō poterāt. cū uero ſuffocarent̃, dicebāt,
Miſeræ nos, quia ob modicum cibum peri-
mus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multis gulam multorum ma-
lorum eſſe cauſam.

Mercurius, & Statuarius.

90 MErcurius ſcire uolens quanti apud homi-
nes eſſet, iuit in Statuarij̃, tranſforma-
tus in hominem, & uiſa ſtatua Iouis,
rogabat, quāti qs ipſā emere poſſet. hic aūt cū di-
xiſſet, drachma, riſit. & quanti Iunonis ait,
cum dixiſſet, pluris. uiſa & ſua ipſius ſtatua,
ac opinatus cum nuncius ſit deorum, & lucroſus,
maximā de ſe apud homīes haberi ratiōnē, roga-
uit de ſe. ſtatuarius uero ait, ſi haſce
emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum glorioſum, qui nullius apud a-
lios eſt precij.

Mercurius, & Tireſias.

91 MErcurius uolens Tireſiæ uaticiniū an uerū

ὅτι γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς δὴ ἀγροικίας, ἤκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄσυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ. καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. περὶ δὲ τῆς βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης περὶ τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος. καὶ τούτῳ παρήνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δ' ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν δὴ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ, φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν καὶ περὶ μάντει φράζει. καὶ ὃς, ὑποτυχὼν εἶπεν. ἀλλ' αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυταί τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλης, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

τούτῳ περὶ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις, πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κύνες.

Ἔχων τὶς δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ περὶ θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴγε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι.

eſſet,cognoſcere,furatus ipſius boues,ex rure ue/
nit ad ĩpm in urbẽ,ſimilis factus homini, & ad ip
ſum diuertit.boum autem amiſſione renunci/
ata Tireſiæ,ille aſſumpto Mercurio exi/
uit,augurium aliquod de fure conſyderaturus, &
huic iubet dicere ſibi,quam nam auim
uiderit. Mercurius autem primum uidiſſe aqui/
lam à ſiniſtris ad dextra uolantem dixit,
hic non ad ſe id eſſe cum dixiſſet,ſe/
cundo cornicẽ ſup arbore quadã ſedentẽ uidit,&
modo ſuperius aſpicientem, modo ad terram de/
clinatam,& uati refert.& is re cogni/
ta ait, ſed hæc cornix iurat &
cœlum,& terram,ſi tu uelis,meas
me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc ſermone uti qſpiã poterit aduerſus uirũ fura
cem.

Canes.

HAbens quidã duos canes,alterũ uenari do/
cuit,alterum domũ ſeruare. Cæterũ ſiquan/
do uenatic⁹ capet aliqd,& domitu⁹ particeps unà
cum eo erat cœnæ.ægre ferente autẽ uenatico,
& illi obijciente, quod ipſe quotidie labo/
raret, ille nihil faciens ſuis nutriretur labo/
ribus,reſpondens ipſe ait,non me, ſed he/
rũ rephẽde, q nõ laborare me docuit,ſed labores
alienos comeſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat adoleſcentes, qui nihil ſci/

μενοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Ανὴρ, καὶ γυνή.

Ε'χων τὶς γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαμένης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη. ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾷν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Εριφος, καὶ λύκος.

Ε'ριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῇ ἐρίφῳ φησί. δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν

ἀμελοῦντες,

tint,haud esse reprehendendos, cũ eos parentes sic educauerint.

Maritus, & Vxor.

HAbens quidã uxorẽ,quæ domesticis omnibus inimica erat,uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeret, quapropter cũ rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem.paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quõ aduersus illos habuisset.hæc uero cũ dixisset, bubulci & pastores me suspectabant,ad eam ait,sed o uxor, si eos odisti,qui mane greges agunt,sero autem redeũt,quid sperare oportet in ijs, quibus cũ tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat,sic sæpe ex paruis magna.& ex manifestis incerta cognosci.

Hedus,& Lupus.

HEdus derelictus à grege, persequente lupo,conuersus ad eũ dixit,o lupe, quoniã credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar,cane tibia primum,ut saltem. lupo autem canente tibia,atq; hedo saltante, canes cũ audiuissent,lupũ psecuti sunt.hic cõuersus hedo inqt,merito hæc mihi fiunt,optebat eñ me cocus cum sim,tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligũt

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

Καρκῖνος, καὶ ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη. ἀλλ᾽ ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾤηθη σφόδρα, εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δὲ ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν διώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα. καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ᾽ αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι. λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν,

neglígũt, q̃ uero alíorũ sunt, exercere conãt̃, in in/
fortunia incidere.

Cancer, & Vulpes. 95

CAncer è marí cũ ascendisset, in loco quo/
dam pascebatur. Vulpes exuriens ut ui/
dit, accessit, ac eum rapuit. ille deuo/
randus ait, sed ego condigna patior,
quí marinus cum sim, terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs de/
relictis exercitijs, ea quæ nihil conueni/
unt, aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharœdus. 96

CItharœd⁹ rudis ĩ domo calce icrustata famili
ariter, ut solebat, canẽs, & cõtra resonãte ĩ se
uoce existimabat ualde canor⁹ esse. uerũ elat⁹ sup
hoc, cogitauit & in theatro sese cõmittere optere.
ꝓfect⁹ uero ad se oñdẽdũ, cũ male admodũ cane
ret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdã, qui in
scholis putant esse aliqui, cum ad res/
pub. se conferunt, nullius precij esse.

Fures. 97

FVres in domũ q̃ndã ingressi, nihil inuenerũt
nisi gallum, atq; hoc capto, abie/
runt. hic ab eis occidendus rogabat, ut se
dimitterent, dicens, utilem esse homi/
nibus noctu eos ad opera excitãdo, hi uero dixe/
runt, sed

σαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν. ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

Κορώνη, καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι᾿ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον. καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη. ἀπίωμεν ὦ οὗτοι. κορώνη γάρ ἐστι, ἥτις κέκραγε. καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων. οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη, καὶ κύων.

Κορώνη ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις. ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κἀκ τῶν συνήθων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

Κόραξ, καὶ ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ ὄφιν

rũt,ſed ꝑpter hoc te tãto magis occidim⁹.illos eñ excitando,furari nos non ſinis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ea maxime prauis eſſe aduerſa,quæ bonis ſunt beneficio.

Cornix, & Coruus. 98

CОrnix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq; crederetur uti futura ꝑdicẽs,cõſpicata uiatores quoſdã prætereuntes,iuit ſuper arborẽ quandam,ſtanſq; ualde crocitauit. illis uero ad uocem conuerſis,& admiratis, re cognita, quidam inquit, abeamus heus uos,cornix eñ eſt quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,eodem modo & homines præſtãtiorib⁹certãtes,præter ꝙ ꝙ nõ ad æqua perueniunt, riſum quoq; debere.

Cornix, & Canis. 99

COrnix Mineruæ ſacrificans,canẽ iuitauit ad epulas,ille uero ad eã dixit,qd fruſtra ſacrificia abſumis? dea enim adeo te odit, ut ex peculiarib⁹ quoq; tibi augurijs fidẽ ſubtulerit.cui cornix, ob id magis ei ſacrifico,ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,pleroſq; ob lucrũ nõ uereri inimicos beneficijs proſequi.

Coruus,& Serpens. 100

COru⁹cibi idigẽs,ut ſerpẽtẽ i aprico ꝗdã loco dormientem

ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίας κινδυνεύσαντα.

Κολοιὸς, καὶ περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουσαι. καὶ ὃς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ᾽ αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν. ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ᾽ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς

ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. hic cũ se uertiſſet, atq; momordiſſet ip̃m, coruꝰ moriturus dixit, me miſerum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirũ, q ob theſaurorũ inuentionẽ de ſalute periclitatur.

Monedula, & Columbæ. 101

MOnedula in colũbario q̃dã colũbis uiſis bñ nutritis dealbauit ſeſe, iuitq;, ut & ipſa eodem cibo impertiretur. hæ uero, donec tacebat, ratæ eam eſſe columbam, admiſerunt. ſed cũ aliquando oblita uocẽ emiſiſſet, tũc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eáq; priuata eo cibo rediịt ad monedulas rurſũ. & illæ ob colorẽ, cũ ipſã nõ noſſent, à ſuo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere & nos noſtris contentos eſſe, cõſyderantes auariciã, p̃terq̃ quod nihil iuuat, auferre ſæpe & quæ adſunt bona.

Monedula. 102

MOnedulam cum quis cepiſſet, & pedẽ alligaſſet filo, ſuo tradidit filio. hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parum per libertatem nacta eſt, fugit, in ſuumq; nidum ſe contulit. circũuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura eſſet, ſe

ἔφη. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν καὶ ζωῆς στερήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μείζων κινδύνων ἐὰν τοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἑρμῇ προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχέειν. ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ. κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε. μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ, τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ. ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

cum loquebaē̃,me miſerã.quæ apud hoïes nõ fe/rendo ſeruitutem,incaute mea me uita priuaui.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nõnũq̃ q̃ſdã,dũ ſe à mediocrib⁹ ſtudent periculis liberare,in maiora incidere.

Mercurius. 103

IVpiter Mercurio iuſſit,ut artificib⁹ oĩbus mendacij medicamentum miſceret.hic eo trito,& ad mẽſurã facto,æq̃biliter ſingulis miſcet.cũ uerò ſolo relicto ſutore, multum ſupereſſet medicamenti,totum acceptũ mortariũ ei miſcuit. atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime uero omnium ſutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter. 104

IVpiter formatis hominibus,omneis illis affectus indidit,ſolum indere pudorẽ oblit⁹ eſt. quapropter nõ habẽs, unde nã ipſum introduceret,per turbam ingredi eum iuſſit.hic uero primũ cõtradicebat,quod indigna ferret.uehementius uero eo inſtante,ait,Sed ego ſanè his ingredior pactis, ſi amor non ingrediatur.ſin ingrediatur,ipſe exibo quamprimum.ex hoc ſanè euenit, omnia ſcorta inuerecunda eſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,captos amore inuerecundos eſſe.

Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος, καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοι φησὶ δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ, ὑποτυχὸν, ἔφη. ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ, ἔφασαν. ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

Μύρμηξ.

Iupiter. 105

IVpiter nuptias celebrãs,oĩa aĩalia accipiebat,ſo la uero teſtudine tarde profecta,admirans cauſam tarditatis, rogauit eam quamob/ rem ipſa ad cœnam nõ acceſſerat. cũ hæc dixiſſet, domus cara,domus optima, iratus ip/ ſi, damnauit ut domum baiulans circunferret.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,pleroſq; homines elige/ re,parce potius apud ſe uiuere, quàm apud alios laute.

Lupus, & Ouis. 106

LVpus à canibus morſus,& male affectus, abiectus iacebat. cibi uero indigens, uiſa oue,rogabat ut potũ ex præterfluẽte flumine ſibi afferret.ſi enim tu mihi inquit,dederis potum, ego cibum mihi ipſi inueniam. illa re cognita, ait, ſed ſi ego potum do tibi, tu & cibo me utê/ ris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum per ſimulationem inſidiantem.

Lepores. 107

LEpores olim belligerãtes cũ aquilis,ĩuocarũt in auxilium uulpes. hæ autem dixerunt, uo/ bis auxiliaremur,niſi ſciremus qui uos eſtis, & cũ quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, cos qui cũ præſtantiorib⁹ certãt, ſuam ſalutem contemnere.

Formica. 108

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν. καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις. ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιιὼν, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερὶς, καὶ γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ, φαμένης μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα. καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. τῆς δὲ, εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι. καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω συνέβη δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν. λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Οδοιπόροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. hic agriculturæ aſſidue incũbẽs, nõ erat ꝓprijs laboribus cõtẽtus, ſed & uicinorũ fructus ſurripiebat. Iupiter autẽ indignatus huius auaritia, tranſmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerũ cũ mutaſſet formã, nõ & affectum mutauit. nam uſq; nunc arua circumeundo, aliorum labores ſurripit, & ſibi recondit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, natura prauos, & ſi maxime ſpeciem tranſmutarint, mores non mutare.

Veſpertilio, & Muſtela. 109

VEſpertilio ĩ terrã cũ cecidiſſet, à muſtela capta eſt. & cũ occidenda foret, ꝓ ſalute rogabat. hac uero dicente, non poſſe ipſam dimittere, quod natura uolucribus oĩbus inimica foret, ait, nõ auẽ, ſed murẽ eſſe, & ſic dimiſſa eſt. poſtremo autem cũ iterum cecidiſſet, & ab alia capta muſtela, ne uoraretur orabat. hac autẽ dicente, cunctis inimicã eſſe murib⁹, hæc nõ mus, ſed ueſꝑtilio eſſe dicebat. & rurſus dimiſſa eſt. atq; ita euenit bis mutato nomine, ſalutem conſecutam fuiſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, neq; nos in ijſdem ſemꝑ eſſe oportere, cõſyderãtes eos, qui ad tẽpus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores. 110

Οδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπ᾽ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δ᾽ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν. ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

Ονος ἄγριος.

Ονος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη. ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ονοι.

Ονοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δ᾽ αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ὅτι τοῦτ᾽ ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς

ἀπαλλαγήσεσθαι

VIatores ſecũdũ litus quoddã iter faciẽtes, iuerunt in ſpeculã quandam,& illic cõſpicati ſarmenta procul natantia nauim eſſe magnam exiſtimarũt,quãobrẽ expectarũt,tanq̃ appulſura ea eſſet. cum uero à uento lata ſarmenta propiꝰ forẽt, nõ nauim ampliꝰ, ſed ſcaphã uidere uidebant̃.aduectis aũt illis,cũ ſarmẽta eẽ uidiſſẽt, inter ſe dixerunt, ut nos igitur fruſtra, quod nihil eſt, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,nõnullos hoĩes, qui ex improuiſo terribiles eſſe uidentur,cum periculum feceris,nullius eſſe precij, inueniri.

Aſinus ſylueſtris. 111

ASinus ſylueſtris aſino uiſo domeſtico in loco q̃dã aprico,ꝓfectꝰ ad ipm̃,beatũ dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cũ uidiſſet eum ferentẽ onera,& agaſonem retro ſequẽtẽ, & baculis ipſum percutientẽ, ait,aſt ego nõ ãplꝰ beatũ te exiſtimabo.uideo em̃ non ſine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,nõ eſſe æmulanda lucra,in quibꝰ inſunt pericula,& miſeriæ.

Aſini. 112

ASini oli ꝓpterea ꝙ aſſidue onera ferrẽt,& fatigarentur, legatos miſerunt ad Iouem, ſolutionẽ laborũ petẽtes.hic aũt oſtẽdere ipſis uolens,id non poſſe fieri,ait,tunc eos

ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ περιστάμενοι οὐροῦσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

Ονος, καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΟΣ ἐνδυσάμενος λεοντῆν, περιῄει τὰ ἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

Ονος. καὶ βάτραχοι.

ΟΝΟΣ ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῶν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ.

Επιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴθυμον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

Ονος,

liberatum iri laboribus, cũ mingendo fluuiũ fecerint. ac illi eum uerum dicere exiſtimantes, ex illo & nunc uſq;, ubi aliorum urinam uiderint aſinorũ, illic & ipſi circunſtando mingũt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, unicuiq; quod fatale eſt, incurabile eſſe.

Aſinus, & Vulpes. 113

ASinus indutus pelle leonis, uagabat̃ reliqua bruta perterrendo. cæterum uiſa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. hæc autẽ (caſu enim ipſius uocem audiuerat) ad ipſum ait. ſed bñ ſcias, quod & ego timuiſſem, niſi rudentem audiuiſſem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nõnullos indoctos, q ĳs, q extra ſunt, aliqui eſſe uidentur, ex ſua linguacitate redargui.

Aſinus & ranæ. 114

ASinus ligna ferens ptrãſibat paludẽ q̃ndã. lapſus autem, ut decidit, nec ſurgere poſſet, lamentabatur, ac ſuſpirabat. Ranæ aũt q̃ erãt ĩ palude auditis ſuſpirijs, heuſ tu dixerunt, & qd faceres, ſi tãto hic tẽpore, quãto nos fuiſſes, cũ quia ad breue tempus cecidiſti, ſic lamẽteris.

Affabulatio.

Hoc ſermone uti quiſpiam poterit in uirum ſegnẽ, q ob minimos quoſq; labores triſtat̃, cũ ipſe maioribus facile reſiſtat.

Aſinus

Ὄνος, καὶ κόραξ.

Ὄνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέ-
μετο. κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ
τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἥλατο. τοῦ δὲ
ὀνηλάτου πόῤῥωθεν ἱσταμένου καὶ γελῶντος, λύκος
παριὼν αὐτὸν εἶδε καὶ ἔφη. ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν μό-
νον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκώμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγ-
γελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, κἂν
μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

Ὄνος, καὶ ἀλώπηξ.

Ὄνος, καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς
ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λέοντος δ' αὐτοῖς
περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίν-
δυνον προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν
ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται.
τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦ-
σα τὸν ὄνον, εἴς τινα πάγιν ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε.
καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώ-
την τὴν ἀλώπεκα συνέχειν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐ-
τράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες,
λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολλοῦντες.

Ὄρνις, καὶ χελιδών.

Ὄρνις ὄφεως ᾠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνα-
σα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτήν,
ἔφη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα,
ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

Asinus,& Coruus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodã pasce
batur. coruo autem insidendo sibi, &
ulcus percutiendo,asinus rudebat,ac saltabat. sed
agasone procul stante,ac ridente, lupus
præteriẽs,ipm uidit,& dixit,miseri nos, quos si tã
tum uiderit,persequitur,huic autem & ar-
rident. Affabulatio.

Fabula significat maleficos homines,si
tantum appareant, dignosci.

Asinus, & Vulpes.

ASinus & Vulpes inita inter se societate, exi
uerunt ad uenationẽ. Leo uero cũ occurrif
set ipsis,uulpes imminens periculum uidens,pro-
fecta ad leonem,tradituram ei
asinum pollicita est, si sibi impunitatẽ promiserit.
qui cum dimissurum eam dixisset,illa addu-
cto asino,in casses quosdam ut incideret, fecit.
sed leo uidens illum fugere minime posse, pri-
mam uulpẽ cõprehendit.deinde sic ad asinũ uer-
sus est. Affabulatio.

Fabula significat eos,qui socijs insidiantur,
sæpe & se ipsos nescios perdere.

Gallina,& Hirundo.

GAllina serpẽtis ouis inuentis diligẽter calefa
cta excudit,hirundo aũt cum eam uidisset,
ait,o demẽs,quid hæc nutris? quæ cũ excreuerint
à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio,

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάῤῥησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ἀλλ᾽ εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν. καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Fabula ſignificat, implacabilē eſſe prauitatē, licet afficiatur maximis beneficȷ̃s.

Camelus. 118

CVm primū uiſa eſt Camelus, homines pteriti, & magnitudinem admirati, fugiebāt. ubi uero ꝓcedēte tp̄e cognouerūt ipſius māſuetudinē, cōſiſi ſūt eo uſq;, ut ad eā accederēt. at intellecto paulo poſt belluæ nō ineſſe bilem, eō contemptus iere, ut & frena ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula ſignificat terribiles res conſuetudine contemptiles fieri.

Serpens. 119

SErpens à multis hominibus peſſundatus Iouem poſtulauit. Iupiter autem ad eū dixit, ſed ſi qui prior conculcauit, pupugiſſes, nequaquā id facere ſecundus aggreſſus fuiſſet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui prius inuadentibus reſiſtunt, alȷ̃s formidoloſos fieri.

Columba. 120

COlumba ſiti correpta, ut uidit quodam in loco poculum aquæ depictum, uerum rata atq; multo elata ĭpetu inſcia in tabulā offēdit, ut & pennis ipſius perfractis in terram decideret, atq; a quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nō nullos hoīes ob uehemētes, alacritates

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερὰ, καὶ κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη. ἀλλ' ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Πλούσιος.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δ' ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵγε αὐταὶ ὧν ἐστὶ τὸ πένθος θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη. μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

Ποιμήν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῒ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα, ἐσθίοντα τοὺς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Επιμύθιον.

alacritates inconsulto res aggredienteis, inijcere sese in perniciem.

Columba, & Cornix. 121

COlumba in columbario quodam nutrita fœcunditate supbiebat. Cornix uero ea audita, ait, sed heus tu desine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q in seruitute multos filios faciũt.

Diues. 122

DIues duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. cum uero altera filia dixisset, ut nos miseræ, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero nõ necessariæ sic uehementer plangunt. mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur. nam numorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatib⁹ quæstũ facere.

Pastor. 123

PAstor actis in quercetum quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructũ decutiebat. oues uero inter edẽdũ glandes, nesciæ & uestes unà deuorarunt. at cum pastor descẽdisset, ut qđ erat actũ, uidit, o pessima ait aĩalia, uos cæteris uellera ac uestes pbetis, à me uero, qui uos nutrio, & uestem surripitis.

 Affabulatio.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διʼ ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Ἁλιεὺς, καὶ σμαρίς.

Ἁλιεὺς δὲ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλʼ ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλʼ ὅταν αὐξηθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν. ἀλλʼ ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ διʼ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

Ἵππος, καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος πρὸς ἵππω. ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν. τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ καὶ αὐτὴν τὴν ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ ἵππος ἐβόα. οἴμοι τῷ πανάθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ. μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἄνθρωπος, καὶ σάτυρος.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,pleroſq; homines ob/ dementiã eos,qui nihil attinẽt,bñficio afficere, in domeſticos mala operari.

Piſcator,& Cerrus. 124

PIſcator demiſſo reti in mare re/ tulit Cerrũ,qui paruus cũ eſſet,ſupplicabat ip ſum ne tunc ſe caperet, ſed dimitteret, quod par/ uus foret.at cum creuero,& magnus in/ quit euaſero,me capere poteris, quoniã & maio/ ri tibi ero utilitati.tum piſcator ait,ſed ego demẽs fueri,ſi q̃d ĩ manib⁹ ẽ,dimiſſo lucro,licet ſit paruum,expectando magnum ſpe/ rem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,incõſyderatum eſſe,qui ſpe ma/ ioris rei,quæ inter man⁹eſt,amittat,qa pua fuerit.

Equus,& Aſinus. 125

HOmo qdã hẽbat equũ,& aſinũ.cũ ãt iter fa/ cerẽt in uia ait aſinus equo.tolle a me oneris partẽ,ſi uis me eſſe ſaluũ.illo nõ pſuaſo, aſinus cecidit,atq; è labore mortuus eſt. ab he/ ro autem omnibus impoſitis ei,& ipſa aſini pelle,cõqrẽs equ⁹ clamabat.heu mihi miſerrimo, quid mihi obtigit afflicto?quia enim pa/ rum oneris nolui accipe,ecce omnia geſto,& pel/ lem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ſi magni cum paruis iun/ gantur,utroſq; ſeruari in uita.

Homo,& Satyrus. 126

Ἄνθρωπός τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι ἐπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε ἔφη ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ, καὶ δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ. ὃν καθικέτευε τὴν κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι. τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα ἔφη. ὦ οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ἤδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

HOmo quidam cum ſatyro inita ſocietate unà cũ eo comedebat. hyẽs uero, & frigꝰ cũ foret, homo manus ſuas admotas ori afflabat. rogante autem ſatyro, quam ob cauſam hoc faceret, ait, manus meas calfacio propter frigus. Sed paulo poſt edulio calido allato, homo admotum ori inſufflabat ipſum. conſulente rurſus, qua re id faceret, ait, ferculum frigefacio. ſuſcepto ſermone ſatyrus ſed ego ait, ex nunc renuntio tuam amicitiam. quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, fugere nos amicitias oportere, q̃rum anceps eſt affectio.

Vulpes & lignator.

VVlpes uenatores fugiens, & in deſerto multa decurſa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui ſupplicabat, ut ſe abſconderet, a quo ei oſtenſo ſuo tugurio, ingreſſa delituit in angulis. at uenatoribꝰ ꝓfectis, & uirũ rogãtibꝰ, hic uoce quidem negabat ſcire quicq̃, ſed manu ibi locũ oſtẽdebat. hi uero cũ id nõ egiſſẽt, ſtatim abiere. ut igitur uidit eos uulpes præteriiſſe, exiuit nihil allocuta. eo ipſam accuſante, quod ſeruata à ſe, gratias ſibi non ageret, uulpes conuerſa ait, heus tu, ego uero egiſſem tibi gratias, ſi uerbis ſimiles & manuum geſtus, & mores

εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λό-γοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρωπος, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τὸν ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἐξ-ῥύσεν ὅτι πλεῖστος. ὃν περ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρω-πος ἐβόα. στρεβλὸς ὑπάρχεις ὥς γε οἶμαι καὶ ἀγνώ-μων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστά με ὠφέλησας. τυπτήσαν-τα δέ σε, πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄν-θρωπον. τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ἄνθρωπος, καὶ κύων.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνη-σόν μοι. ὁ δὲ, προσελθὼν, χαίρων ἵστατο βλέπων τὸν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς τέ με αὔριον μηδαμῆ γε πεινᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦν-τος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρ-κον περιστρέφοντα, καταχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει

μεγάλως

habuisses. Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia ꝓmittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ. 128

HOmo qdã ligneũ cũ haberet deũ, supplicabat, ut sibi benefaceret. cũ igiť hæc faceret, & nihilo min⁹ in pauptate degeret, irat⁹ eleuatũ ipsum cruribus, proiecit in pauimentũ. illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quãplurimũ effluxit, quod iam ille dũ colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquã ꝓfuisti, uerberãti autem te, multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ profuturũ te tibi, honorãdo prauũ hoiem, sed uerberãdo ipm, ꝓfuturũ magis.

Homo, & Canis. 129

HOmo qdã pabat cœnã acceptur⁹ amicũ q̃n dam suum, & familiarem, canis item ipsius alium inuitando canẽ dicebat, o amice ueni cœna unà mecũ. is cũ accessisset, læt⁹ astabat magnã spectans cœnã secũ loquens. papæ, quanta mihi lætitia nuper derepẽte oblata est. nã & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriam. hæc secum dum diceret canis, simulq; moueret caudam, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc caudam circumagentẽ, arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris. at is cum decidisset, ibat

μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κωμῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος, ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ γὰρ πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον οἶδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς δὴ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

Αλιεύς.

Αλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ σὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν εὐφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον. καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διΐ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφο-

uehementer exclamando,sed canis quidam cũ il/
li i uia occurrisset,pcũtabať,ut belle cœnat⁹es ami
ce?is suscipiens ei dixit.multo po/
tu inebriat⁹ supra satietatẽ,ne ipsam q̃dẽ uiã, qua
egressus sum,noui.

Affabulatio.

Fabula significat,nõ oportere cõfidere ĳs, q ex ali
enis bene facere pollicentur.

Piscator. 130

PIscator piscandi rudis acceptis tibĳs,ac
retibus perrexit ad mare,& stans
sup petra q̃dã,primũ q̃dẽ sonabat tibĳs,existimãs
ad uocis suauitatem pisces assilire. ut uero mul/
tum contendens,nihil profecit,depositis tibi/
is,assumit rete,ac iacto in
aquam,multum piscium cepit, quibus euacuato
reti,ut salientes uidit,ait,o pes/
simi animãtes,cũ sonarẽ tibia,nõ saltabatis,cũ uero
cessaui,id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos,qui præter rationẽ,& inopportune
aliquid agunt.

Bubulcus. 131

BVbulcus armentũ taurorũ pascẽs, amisit ui/
tulũ,lustrãdo oẽm solitudinẽ idagãdo morã
traxit.ubi inuenire nihil potuit,precatus est Iouẽ
si furem,qui uitulum cepit, ostenderit, hedum in
sacrificiũ oblaturum.cæterum proficiscẽs in quer
cetũ quoddã,iuenit à leone deuorari uitulũ.trepi/

βος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν. ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω, νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵτινες ἀποροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν. εὑρόντες δὲ, ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρί, μῆτερ εὔχου τοῖς θεοῖς, καὶ μὴ θρήνει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει. τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

Ἀετός.

Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας. καὶ τὸ μὲν βέλος, ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τοῦτο μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ, καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ δὲ λιμώττων, ᾔτει αὐτοὺς

τροφὴν

dus igitur,& perterrefactus,eleuatis manibus suis in cœlum,ait,o domine Iupiter,promiserã tibi hedũ me daturũ esse, si fure inuenirẽ,nunc tantũ tibi recipio sacrificaturũ, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos,qui dum carent,ut inueniãt,precant̃,cũ inuenerint,quærũt effugere.

Coruus. 132

COruus ægrotans ait matri,mater p̃care deũ, nec lamẽtare.ea uero suscipiẽs ait,qs de⁹ o fili miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat,qui in uita multos inimicos habent,amicũ in necessitate inuenturos neminem.

Aquila. 133

SVper petra aquila sedebat,leporem captura, hanc autem quidã percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est.sed crena cum pennis ante oculos stabat, quã cũ uidisset,& hoc mihi altera mœstitia, ꝙ proprijs pennis interea m.

γλυφὶς, kerblin, oder, krinlin.

Affabulatio.

Fabula significat,durum esse,cum quis a suis periculum patiatur.

Cicada,& Formicæ. 134

HYemis tẽpore cũ triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt,cicada ãt esuriẽs petebat ab eis cibum

τροφήν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατὶ δὲ θέρος οὐ σύνηγες τροφήν. ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ᾽ ἦδον μουσικῶς. οἱ δὲ, γελάσαντες εἶπον. ἀλλ᾽ εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὄρχου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς παίων. καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκος.

Ορνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν. καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὕρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρητο ἐκείνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι᾽ ἐπινοίας τί πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγενόμενα οὖν τὰ

cibum,formicæ uero dixerũt ei,cur æſtate non colligebas alimẽtũ? hæc ait,nõ erã ocioſa,ſed canebã muſice.tũ hæ ridendo dixerũt,ſi æſtiuo tẽpore modulabaris,nunc ſalta.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,non oportere quenq̃ aliq̃ in re eſſe negligentẽ,ne mœreat,ac periclitetur.

Vermis & uulpes. 135

QVi ſub cœno cælabat̃ uermis ſup terrã egreſſus dicebat oib⁹ aĩalib⁹,medic⁹ ſum medicaminum doctus,qualis eſt Pæon deorũ medicus. & quomodo ait uulpes alios curãs,te ipſum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,niſi præſto experiẽtia fuerit,omẽ uerbum inane eſſe.

Gallina auripera. 136

GAllinam quis habens oua aurea parientẽ,ratus itra ipſã auri maſſã ineſſe,occiſã aliȷs gallinis ſimilẽ reperit.hic multũ ſperãs inuenire diuitiarum,& exiguis illis priuatus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,oportere cõtentũ eſſe p̃ntib⁹, & fugere inexplebilitatem.

Leo,& uulpes. 137

LEo ſenio confectus,cum ſuppeditare ,ſibi cibũ non poſſet, decreuit aſtu id facere: itaq; profectus in antrum quoddam,& deiectus ſimulabat ægrotare.Aduenıẽtes igitur

animantes

ζῶα ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν. καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι᾽ ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Λύκος, καὶ γραῦς.

Λύκος λιμώττων, περιῄει ζητῶν τροφήν. γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν. εἰ δὲ μή, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δ᾽ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵσατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ᾽ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν ὦ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφος, καὶ λύκος.

Εριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς, ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ οὗτος οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ᾽ ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

animãtes uiſitatiõis gratia,cõprehẽſas deuorabat, multis igitur abſumptis animãtibus uulpes ea arte cognita,acceſſit ad ipſum,& ſtans extra ſpeluncam rogitabat quõ ſe haberet. cum autem is dixiſſet,male,cauſamq́ʒ rogaret,quã ob rẽ nõ ingrederet̃,uulpes ait, qa me ueſtigia terrẽt oĩa ad itrorſum ſpectãtia, nulla retrorſum. Affabulatio.

Fabula ſignficat,prudentes homines coniecturis præuiſa pericula euitare.

Lupus,& Vetula. 138

LVpus eſuriens circuibat quærẽdo cibũ, ꝓfectus autẽ ad locum quendam,audiuit lugentem puerulũ,eiq́ʒ dicentẽ anũ,deſine plorare, ſin minus,hac hora tradam te lupo.ratus igit̃ lupꝰ ſerio loq̨ aniculã,expectabat ad multam horam,ſed cum aduenißet ueſpera,audit rurſus anum blandientem puerulo,ac dicentem, ſi uenerit lupus huc , interficiemus eum fili.his auditis,lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt. Affabulatio.

Fabula in homines,quorum facta uerbis non reſpondent.

Hedus,& Lupus. 139

HEdus ſup̨ domo quadã cũ ſtaret, uiſo lupo præctereũte,conuitiabat̃,& mordebat ip̃m, ſed lupus ait,heus tu,nõ tu mihi,ſed locus conuitiatur. Affabulatio.

Fabula

ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Ημίονος.

Ημίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος. κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καί ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γεμὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

Οφις, καὶ γεωργός.

Οφις ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν. οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ σοῦ τέκνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ᾽ ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι᾽ οὗ ἐλυπήθη.

Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπ᾽

Fabula significat, plerũq; & locum & tem/
pus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus. 140

MVlus ordeo piguefact⁹, lasciuiebat clamãs,
ac dicens, pater meus est equus cur/
sor, & ego ei totus sum similis. atq; aliqñ cũ neces/
se foret ei currere, ut a cursu cessa/
uit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, & si tẽpus ad gloriã ꝓmoueat ali
quẽ, non suæ tamẽ ipsius fortunæ obliuiscat̃. insta
bilis enim est uita hæc.

Serpens, & Agricola. 141

SErpẽs in agricolæ uestibulis delitescẽs, sustulit
eius infantẽ puerulũ. luctus autem paren/
tib⁹ fuit magn⁹. At pater præ mœrore accepta se-
curi egressum serpentem occisurus erat.
ut uero declinauit parũper, festinãdo agricola, ut
ipm̃ ꝑcuteret, errauit tantũ ꝑcusso foraminis orifi
cio. digresso autem serpente, agricola ratus ser/
pentem nõ amplius iniuriæ meminisse, acce/
pit panẽ, & salẽ, apposuitq; ĩ foramic. sed serpẽs te
nui sibilo ait, nõ erit nobis a mõ fides, amicitiá ue,
ꝙdiu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odij, aut uindictæ obli/
uisci quãdiu uidet monimentũ, quo tristatus est.

Tubicen. 142

TVbicen exercitum congregãs, ac superatus

ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα μὴ κτείνετέ με ὦ ἄνδρες εἰκῇ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν τὶ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἴρασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες, εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος, καὶ ἐλαία.

Α περὶ καρτερίας καὶ ἰσχύος καὶ ἡσυχίας κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις ῥᾳδίως, διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος, καὶ γέρανος.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὅς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς ἔφη τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. nõ em̃ uestrũ quẽq̃ occidi. nã præter æs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipm̃ dixere, ob id magis morieris, qui cum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat plus peccare, qui malos, ac graueis principes concitant ad male agendũ.

Arundo, & Oliua. 143

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo, & oliua cõtẽdebãt, cũ arũdini oliua cõuitiũ faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. ac parũper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui tempori, ac præstantioribus non resistunt, meliores esse ijs, qui cũ potẽtioribus contendunt.

Lupus, & Grus. 144

LVpus gutturi osse infixo mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. hæc autem eo extracto qppe q̃ ꝓcero esset collo, mercedẽ efflagitabat, q subridẽdo, dẽtesq́ exacuẽdo, sufficiat tibi ait illa sola merces, quod ex ore lupi, & dentibus saluum caput, & illesum exemeris.

 Affabulatio

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

Ἀλέκτορες.

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' εὐθὺς ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παριόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη. ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζωεῖ, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἔνι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, περιῄεσαν ζητοῦντες ποῦ καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρευθὺς κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros q a piculo seruati,bñ de se meritis eam gratiam referunt.

Galli. 145

DVob⁹ gallis pugnãtib⁹ de gallinis fœminis, alter alterum in fugam uertit.ac ui/ctus in locum obscurũ profectus,delituit. sed q uicit,in altum eleuatus,stansq; super alto pariete magna uoce clamauit,& statim aduolãs aquila eũ rapuit.at qui in tenebris delitescebat,ex illo intrepide gallinas conscendit. Affabulatio.

Fabula significat,dominũ superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex,& Mors. 146

SEnex olim incisa à se ligna cum ferret, mul/tam ibat uiam,ac ob multum laborem de/posito in loco quodam onere,mortem in/uocabat,sed mors cum adesset,causamq; peteret, propter quã se uocaret,perterrefactus senex ait, ut meũ onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat,oẽm hominẽ esse uitæ studiosũ, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranæ. 147

DVæ Ranæ siccata palude,ubi habita/bant,circuibant quærendo ubi manerẽt, ac pfectæ in ,pfundũ puteũ,& acclinatæ deorsum uisa aqua,altera consulebat,ut saltarent continuo deorsum,altera uero ait,si & hic aru/erit,quomodo poterimus ascendere?

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

Ἀρνὸς, καὶ λύκος.

Ἀρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε. καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε· οὐδὲ φοβοῦμαί σε οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μή, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις, ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοῦ ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο. ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τοῦ ἀράχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΩΝ.

Γαβρίου

Affabulatio.

Fabula significat ne quid inconsulto fiat.

Agnus,& Lupus. 148

AGnus in alto cum staret loco, Lupum inferius prætereuntẽ uiam, mordebat, & feram mala, & crudiuorã appellabat. sed lup⁹cõuersus ait ad ipsum, non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas, turris. Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De Culice,& Leone. 149

CVlex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. sin minus, quod tibi est robur? ꝙ laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & fœmina cum uiro pugnãs facit. ego uero longe sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cũ tuba cecinisset culex, inhæsit mordens circa nares ipsius leueis genas. leo aũt ꝓpriis unguibus dilaniauit se ipm. donec indignatus est. culex autem uicto leone cũ sonuisset tuba, & epiniciũ cecinisset, euolauit. araneæ uero uicto iplicit⁹cũ deuoraretᷓ, lamẽtabatᷓ ꝙ cũ maximis pugnãs, a uili animali aranea occideretur. Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & a paruis prosternuntur.

FINIS AESO
PI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ ἀνθρώπου, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ἀνδρός ποσὶν πατεῖτο πέτρινος λέων.
καί τις λέων, τί φησι τὴν ἰχὼν βλέπεις;
ἀλλ᾽ εἰ λέοντες εἶπεν ᾔδησαν γλύφειν,
πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ᾽ ἀρετῇ, οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Περὶ λέοντος κοιμωμένου, καὶ μυός.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
διέδραμεν μῦς, ὃς δ᾽ ἀνέστη συντόμως.
γελᾷ δ᾽ ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ᾽ ἀναξέπω.

Ἐπιμύθιον, Οτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποστρέφεσθαι.

Περὶ λέοντος καὶ κάπρου, καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτε κάπρῳ.
γύπες δ᾽ ἄνωθεν ἐσκόπουν τὴν ἔριν,
βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
φίλους δ᾽ ὁρῶντες ἠστόχουν τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον, Οτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
ὦ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη.
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος ἦν λέων,
πῶς νῦν μανεὶς οὐ μετὰ δακρύων δράσεις;

Ἐπιμύθιον, Οτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

Περὶ λέοντος. ὄνου. ἀλώπεκος.

GABRII GRAECI TETRASTICHA.

De Homine,& Leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo,quid robur inquit intueris?
At ſi Leones ait ſciuiſſent ſcalpere,
Multos uidiſſes eſſe homines lapides.

Affabulatio. Quod nõ oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente,& mure.

Leone dormiente,per mediam ceruicem
Percurrit mus.is autem ſurrexit ilico.
Ridet Vulpes.ac Leo reſpondit,
Non timeo,ſed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone,& Apro,& Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduerſus aprum.
Vultures uero deinſuper ſpeculabãtur litem,
Vt deuorarent ſtatim,qui uinceretur.
Sed amicis iiſdem uiſis,fruſtrati ſunt ſpe.

Affabulatio.Q d' nõ oporteat alienis malis lætari.

De Caprea,& Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum ait miſerrimum.
Si compos mentis intolerabilis es leo,
Quõ nũc furens nõ plena facies lachrymarũ?

Affab.ꝙ nõ opteat,eũ q ptãtẽ habet,excãdeſcere.

De Leone,Aſino,Vulpe.

Λέων, ὄνος, κερδώ, τε πρὸς θήραν ἴον.
ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,
λέων κατεσπάραξε, κερδὼ δὲ πλέον
ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ᾽ ἐξ ὄνου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

Περὶ ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον.

Ὤμοις ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας.
ὅπερ συναντῶν, πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει.
τύφῳ δ᾽ ἐπαρθείς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
ἤκουσεν οὐ θεὸς σύ, τὸν θεὸν δ᾽ ἄγεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

Περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
οἴμοι κέκληγ᾽ ὡς σπλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
ἡ δ᾽ αὖ γελῶσα μὴ φοβοῦ τέκνον ἔφη.
τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βάτου.

Φραγμοὺς ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλειν,
ὀλισθάνουσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
ἔξεσο πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
μέμφου σεαυτήν, μὴ μέ πρὸ κεῖνος φάρ.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος, καὶ ταύρου.

Κώνωψ καθῆστο πρὸς κέρας ταύρου πάλαι,
ὃν πρὸ κέλευεν εἴπερ ἐκπτῆναι θέλει,

ἤκουσε

L eo. Asinus. Vulpes ad prædam iere.
In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.
Affabul. Q d' ex ijs, q̃ alij patiunt̃, doceri opteat.
De Asino gestante simulacrum.
H umeris asinus gestabat simulacrum argenteũ,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.
Affabulatio. Quod oporteat eos, q in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere se esse hoies.
De puero comedente intestina.
B ouis puer festo die cum comedisset uiscera,
Hei mihi clamabat, ꝙ intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
Non eñ ex tuis quicꝗ, sed uomis ex alienis.
Affabulatio. Quod oporteat aliena restituere,
& non murmurare.
De Vulpe, & Rubo.
S epem Vulpes transilire ut uoluit,
Lapsa, ac rubo innixa
Percussa planta, conuitia dicebat Rubo.
Increpa te ipsam, non me ille ait.
Affabulatio. Aduersus eos qui sua tacẽt uitia, &
aliena reprehendunt.
De Culice, & Tauro.
C ulex olim in cornu tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se uolare uelit,
Audiuit,

ἤκουσε δ᾽ ὡς πρὸ οὐκ ἔγνω καθημένον,
οὕτω δὲ μὴ πιστήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

Περὶ ἐλάφου, καὶ ἀμπέλου

Ἔλαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων.
κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ὄφιν θέλων τὶς ἀντ᾽ ὀλέθρου παιδίου,
πλήτειν, πέτραν τ᾽ ἔσχισε, καὶ φιλεῖν θέλει.
ὄφις δ᾽ ἔφησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβον, τὸν δ᾽ ἐγὼ πέτρον βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι, ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

Περὶ παιδὸς, καὶ σκορπίου.

Ἀκρίδας θήρευε παῖς τις, σκορπίῳ
προύτεινε χεῖρας. ὃς δὲ, μὴ ψαύσῃς ἔφη.
ὡς εἴγε μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων ξένων,
καὶ τὰς ἀληθῶς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.

Περὶ συὸς, καὶ μυός.

Σῦς εἷλκέ τις μῦν ἔγγον ὄντ᾽ ἀσιτίας.
οὓς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
ὁ μῦς δ᾽ ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
ὡς οὐ δὲ σιῶν δύνασθε κἂν τρέφειν ἕνα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα
παραβλέποντας

Audiuit,quēadmodū non nouerat sedentem,
Ita neq; euolantem sentiret.
Affabulatio. Aduersus eos,qui uolūt esse docti,
potentés ue,aut prudentes,nec sunt.

De Cerua,& uite. 6

Ceruam persequebantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.
Affabulatio. Aduersus eos,qui malefaciunt benefactoribus suis.

De Serpente,& Agricola: 7

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus,petrāq; scidit,& amarē uolebat.
Sed ait serpens.quomodo fient cōuentiones?
Quādiu tu tumbā,hunc ego lapidem uideo?
Affabulatio.Magnas iimicitias,eē irrecōciliabiles

De Puero,& Scorpio. 8

Cum locustas cepisset puer quidam,scorpioni
Porrigebat manus.is autem,ne attigeris ait.
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies. Affabulatio.
Cum malis hominibus cōuersari non oportere.

De Sue,& Mure. 9

Sus quidam murē trahebat ad sedandam esuriē
Quos uidentes fabri ferrarij,riserunt.
Mus uero adhuc uiuēs ait lachrymarū plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem.
Affabulatio. Aduersus eos,qui suos casus
negligunt,

παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

περὶ ὄνου, καὶ λεοντῆς.

Ἔρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
ηὔχει λέων εἶναί τις, αἰπόλους βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον. ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ, τάχιστα λύονται.

περὶ τράγου, καὶ ἀμπέλου.

Τράγος προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας, εὑρήσω τάχα.
πρὸς θυσίαν σὴν, εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ἐπιμύθιον. ὅτι πολλάκις θέλων τίς ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

περὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγε.
παρῆν δὲ κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνως τάχει
δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

Ἐπιμύθιον. ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν, οὐ μεταστρέπεται.

περὶ δορκάδος τῆς τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὁρῶσα δορκὰς αὐτῆς τοιθέαν,
λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τούτους ἠγάπα.
κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Ἐπιμύθιον. ὅτι πολλάκις τίς ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

περὶ ἀλώπεκος, καὶ σταφυλῆς.

negligunt,alienos uero derident.

De Asino,& pelle leonis. 10

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam,uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinũ eum memorẽ turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat,immeritos honores quamprimum solui.

De Hirco & Vite. 11

Hircum uitis adlocuta est,offendis tu me
Tondendo folia.num nam non est herba?
Quam uis enim nocueris,Inueniam statim
Ad mactationẽ tui erga deos,uinũ ut scaturiat.

Affabulatio. Quod plerũq; uolens quis aliquẽ iniuria afficere,iuuet eum.

De Viro,& fele uxore. 12

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate.
Sponsa uero uiso mure,contenta celeritate
Eum persecuta est,non mutata natura.

Affabulatio. Q d' id,qd' a natura ẽ,nõ trãsmutet.

De Caprea reprehẽdente pedũ tenuitatẽ. 13

In fontibus suam imaginẽ uidens caprea,
Tenues carpebat pedes,sed gaudebat cornib⁹.
Cum uero leo psecutus est ipsam, eos amabat
Cornua reprehendens ut prædæ laqueum.

Affabulatio,Quod plerũq; quis iuuatur ex qbus uidetur lædi.

De Vulpe,& Vua. 14

Vulpes

Κερδὼ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψος ἦρτο. καὶ κάμουσα πολλάκις
ἑλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε, ῥᾶγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Περὶ κόρακος, καὶ ἀλώπεκος.

Τυρὸν κόραξ, ἔδακνε, κερδὼ δ' ἠπάτα.
εἰ γλῶσσαν εἶχες, ζηνὸς εἷς ὄρνις μέγας·
εὐθὺς δ' ὁ τοῦτον ῥῖψεν, ἡ δ' αὐτὸν φάγεν.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

Περὶ βατράχων, καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου,
καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.
εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε τεκνώσειε τοῦτον βαστάσει;

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ δι' ἀγνωσίας χαίροντας.

Περὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσοῦν τικτούσης καὶ φιλαργύρου.

Ἔτικτε χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ,
καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,
ἔκτεινε ταύτην χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὤλεσε τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀστεροσκόπου, καὶ ὁδοιπόρου.

Ἄστροις περισκοπῶν τις ἀστεροσκόπος,
πίπτει λεληθὼς πρὸς φρέαρ, τυχὼν δέ τις
ὁδοιπόρος, στένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

νοῦ

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur,cumq́; diu laboraſſet,
Vt caperet,defatigata eſt,ſed ſecũ hæc locuta eſt.
Ne labora. Acinj uuæ exacerbeſcunt admodũ.
Affabul. Ad eos q̄ de neceſſitate uolũtatẽ faciũt.

De Coruo & Vulpe. 15

Caſeum coruꝰ mordebat,ſed uulpes decipiebat,
Si linguam haberes,eſſes magna Iouis auis.
Continuo uero is eum abiecit.ea aũt comedit.
Habes corue omnia.mentem ſolam cõpara.
Affabulatio. Aduerſus eos,q̄ adulatõibꝰ delectãt.

De Ranis,& Sole. 16

Ob nuptias ſolis lætabantur ranæ,
Quædamq́; ad eas ait,o miſerum genus.
Nam ſi ſolos radios ſolis timemus,
Si genuerit filios,quis eum feret?
Affabulatio. Aduerſus eos,qui ſuo damno præ ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouũ pariente, & auaro. 17

Ouum aureum Gallina ſemel peperit.
Quidamq́; auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed ſpes perdidit maius fortunæ donum.
Affabulatio. In eos qui ſpe lucri,in damnum ex puſillanimitate incidunt.

De ſtellarum ſpeculatore,& uiatore. 18

Stellis intentus quidam ſtellarum ſpeculator
Cadit ĩprudẽter in puteũ, ſed qdã ſuꝑueniens
Viator ſuſpiranti hæc inquit dicendo,

νοῶν θεὶς ἄνω, βέλτιστε τὴν γῆν οὐ βλέπεις.
Ε πιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες,
τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Περὶ ἵππου, καὶ κάπρου.

Η ριζεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κάπρῳ.
ὁρμὴν δὲ θηρὸς ἵππος οὐ σθένων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
εὔπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρίου.
πιμύθιον, ὅτι δι᾽ ἔχθραν τινὲς, καὶ εἰς δουλείαν
ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.
Ε

Περὶ ἀνδρὸς μιξοθρικος, καὶ δυεῖν ἑταίραιν.

Ε ρωμένας δύ᾽ εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ.
χρόνῳ δ᾽ ἐνεωχῆαι πάντη καὶ τρόπῳ,
ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερον.
ἐξ ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὠράθη γέλως.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα
ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἀετοῦ τε, καὶ κολοιοῦ.

Α ρνὸν καταπτὰς ἀετὸς καθαρπάσας.
ἰδὼν κολοιὸς, ἐν κριῷ πράττει τάδε.
ὃν εἷλε ποιμὴν, παισὶ δ᾽ ἐφώνει τοῦτό τι
ἐμοὶ κολοιὸς, ἀετὸς δ᾽ αὐτῷ πέλει.
Ε πιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

Περὶ κολοιοῦ τε, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Α λλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος
ηὔχει κολοιὸς ὀρνέων ὑπερφέρειν.
πρῶτον δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἥρπακεν.
μεθ᾽ ἣν ἅπαντες. εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.
Ε πιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

Περὶ

Animũ applicãdo surſũ o optie terrã nõ uides,
Affabulatio. Quod pleriq; cum præſentia neſciant, futura cognoſcere gloriantur.

De Equo, & Apro. 19

Pugnabat Equus cum ferociſſimo Apro.
Impetũ uero feræ equ⁹ cũ penit⁹ nõ ſuſtineret,
Seſe dedidit, inuento ſocio
Viro iugulandæ feræ perito.
Affabulatio. Quod non nulli ob inimicitias in ſeruitutem ſeſe dedunt.

De uiro miſticapillo, & duabus amicis. 20

Amicas duas habebat uir miſticapillus.
Aetate autẽ & moribus omnino diſſimileis
Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.
Affabulatio. Aduerſus eos, qui in duas res contrarias ſeſe inijciunt.

De Aquila & Cornicula. 21

Agnum deuolans Aquila cum rapuiſſet,
Idq; uidiſſet monedula, in ariete facit eadem.
Quã paſtor cepit, filius autẽ clamabat tale qd,
Mihi monedula, aquila autem ſibi eſt.
Affabulatio. Qđ nõ oporteat imitari p̃ſtãtiores.

De Cornicula & cæteris auibus. 22

Alienis pennis induta
Gloriabatur cornicula præſtare auibus.
Primum donum hirundo rapuit.
Poſt eam, omnes. hinc nuda inuenta eſt.
Affabul. Q; ex collatione pulchritudo diſſoluat.

περὶ ἀετοῦ τε, καὶ ὀϊστοῦ.

Β έλει τὸ στῆθος ἀετὸς τρωθεὶς πάλαι.
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦσε πολλὰ δακρύων.
βλέπων δ' ὀϊστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.
βαβαί, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

περὶ θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ στρουθοῦ.

Π ᾶσι πέφυκε θηρσί, καὶ πτηνοῖς μάχη.
ἦλω λίβυσσα στρουθός, ἣ τούς δ' ἐπλάνα.
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον.
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

περὶ χελιδόνος, καὶ κριτηρίου.

Π ῆξε χελιδὼν, νοσσιὰν κριτηρίου
ὕπερθεν, ὥσπερ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
ἡ δ' αὐτὸ ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
ὅπου γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβην μόνη.

Επιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν, ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφρόνων, εἶτα ἀσυμφώνων. καὶ λέοντος.

Ο μόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόες.
οὓς οὐ δὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

περὶ γεωργοῦ, καὶ γεράνου.

Ε θνει γεράνων πῆξέ τις σπορεὺς πάγην.
μεθ' ὧν πελαργὸν εἶλεν, ὃς θρηνεῖ μέγα,

ἔφη

De Aquila,& Sagitta. 13

Sagitta pectus Aquila uulnerata eſt olim.
Dolens autẽ poſtea ſedebat admodũ plorans.
Videns autem ſagittam pennatam ait,
Papæ,penna me pennatam occidit.
Affabulatio,In eos,qui à ſuis mala patiuntur.

De pugna ferarum,ac uolucrũ,& ſtrutione. 24

Omnes inter ſe feræ,& uolucres concertabant.
Capta eſt ſtrutio libyca,quæ haſce decipiebat.
Eſſe quidam auis,ex parte uero fera,
Volucribus caput,feris pedes oſtendens.
Affabulatio,Aduerſus eos, qui duobus ſeruien-
do dominis,utroſq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio. 25

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit ſerpens.
Hæc autẽ dixit,o ingemiſcendam fortunam.
Vbi enim ultio eſt,ſola offenſa ſum.
Affabulatio,Ad eos,qui malũ à bonis patiuntur.

De tribꝰbobꝰ cõcordibꝰ,inde diſcordibꝰ,& leone.

Concordes paſcebantur tres ſimul boues,
Quos ne fera quidem lædebat Leo.
Cũ uero inimicitiarũ odio, & pugna diſſẽſiſſẽt
Singulos deuorauit nudos ut unum.
Affabulatio,Aduerſus eos,qui à ſuis diſſident, &
propterea mala patiuntur.

De Agricola,& Ciconia. 26

Gruibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cũ qbꝰ ciconiã cepit,quæ uehemẽter lugebat.

ἔφη δ' ἀροτρεὺς ὡς φίλος μοὶ εἶ σύ μοι.
ἀλλ' ἡ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλον τινὸς, ἐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Περὶ κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανὼν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ, οὗπερ ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

Περὶ ὄνου καὶ ἁλὸς, καὶ σπόγγων.

Περῶν ποταμὸν, φόρτον ἦγ' ἁλὸς ὄνος,
ἐμῷ τε καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρειν,
πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς ζημίαν καταντᾷ:

Περὶ καμήλου, καὶ Διός.

Κυρτὴ θεὸν κάμηλος ᾔτει κέρα.
ἣν ἐξεμυκτήρισε δι' ἀβουλίας.
ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν, ὦτα, καὶ κάραν,
ὡς ἄνγε παντάπασιν αἰσχίστη πέλη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ περὶ τοῦ θεοῦ, αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

Περὶ λύκου, καὶ ἀρνός.

Λύκος πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόσθεν σύ μοι
ὕδωρ τάραττες; ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν.
καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ, πότε.
θοίνη γοῦν μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἀδεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

Περὶ

Dixit autẽ agricola, ut amica quidẽ tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.
Affabulatio, In amicum cuiuſdam coniunctum cum inimicis amici ipſius.

De Cane, & imagine ipſius in aqua.

Canis ſecundum flumen carnes ferens,
Cum ſe acclinaſſet, alium in aqua uidet.
Hiſcens autẽ ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs eſt, quarum dominus erat.
Affabulatio, Qđ cupidus magis damno afficĩt.

De Aſino & ſale, & ſpongijs.

Tranſeundo fluuiũ onus ſalis portabat aſinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multũ ſpongiarũ ferret,
Cecidit ſponte, & infeliciter ſuffocatus eſt.
Affabulatio, Quod plerũq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua
Quam deriſit malo conſilio.
Minuit enim ei de cætero aures, & caput,
Vt ab omni parte foret turpiſſima.
Affabul. Qđ oporteat à deo conueniẽtia petere.

De Lupo, & Agno.

Lupus Agno inquit, nonne dudum tu mihi
Aquã pturbaſti? nuper ex uentre natus ſum.
Et quomodo aquã pturbarim neſcio quando.
Cœna fies mihi & iure, & iniuria.
Affabul. Aduerſus eos, q itrepide palã iniurij ſũt.

Περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ, καὶ ποιμένος.

Δειλὸς κυνηγὸς πρός τιν᾽ εἶπε ποιμένα,
εἴπου λέοντος ἴχνος εἶδες, μοὶ φράσον.
σὺ τοῦτον εἶπεν ἐθέλεις, δείξω, πέλας
ἴχνος. κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Επιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

Περὶ ἱππότου, καὶ ἀγροικοῦ.

Η᾽ιτει λαβεῖν ἄγροικον λαγὼν ἱππότης.
λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα πόσου;
καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν, ἀγροῖκος δ᾽ ἔφη.
μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης, παραιτουμένους τὰ ἴδια.

Περὶ λύκου, καὶ ὄνου.

Ο᾽δοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος.
αὐτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
λύκος δέ φησι πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ᾽ ἀναξίως;

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ λύκου, καὶ γεράνου.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγει τῷ λύκου.
μισθῷ δ᾽ ἑλὼν γέρανος, ἤτει τὴν χάριν.
σῶον δ᾽ ἄχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φέρων,
μὴ δ᾽ ἄλλο μηδὲν μισθὸν, ἢ τοῦτο σκόπει.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σώθημα ζητοῦντας μισθόν.

Περὶ ταύρου, καὶ τράγου.

Ηλαυνε ταῦρον ἐξ εὐνῆς κοίτης τράγος,

De Venatore timido,& paſtore.

Timidus uenator paſtori cuidam ait,
Sicubi Leonis ueſtigium noſti,dic mihi.
Tu hoc ait uis,oſtendam,propè
Veſtigium.Venator ait.nō quæro amplius.
Affabulatio, Aduerſus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus,rogabat,quanti?
Et equum admiſit,Agricola autem ait,
Ne feſtina.tibi donum hoc offero.
Affab.Aduerſus eos,q neceſſario recuſãt res ſuas.

De Lupo,& Aſino.

Ex Aſino clauum dentibus extraxit Lupus,
Petens mercedem,percutitur calcibus genam.
Lupus autem inquit,quō cocus cū eſſem olim
Medicinæ opera indigne exercui?
Affabulatio, In eos qui propriam artem derelinquunt,& aliam aggrediuntur incomode,

De Lupo,& Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede aūt cū extraxiſſet grus, petebat p̃tiū.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliā mercedē,q̃ hoc conſydera.
Affabulatio,In eos, q piculoſum negociū aggrediunt̃,& poſt cōuentionē quærūt mercedem.

De Tauro,& Hirco.

Expellebat taurum ex ſuo cubili hircus,

ὃν θὴρ λέων δίωκεν, εἶπε δὲ στένων,
εἰ πρὶν με μὴ λέοντος ἔπτοει φόβος,
ἔγνως ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου δέει.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

περὶ μύρμηκος, καὶ τέττιγος.

Η τα τροφὴν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους οὗτος ἔδρας;
ὡς ἐν θέρει εἴρηκεν ἦδον ὀξέως.
χειμῶνος ὀρχοῦ φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχοῦντας.

περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Θάλπει τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν,
ὥρα κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,
ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

περὶ χελιδόνος, καὶ ἀηδόνος.

Α γροῦ χελιδὼν μακρὰν διεπωτήθη,
εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον. ἡδ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Χ ἡ μοῦ χελιδὼν φησι φιλτάτη ζώοις,
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
ἀλλ' ἐλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.

Quem fera leo insectabatur, ait autẽ suspirans
Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.
Affabulatio, Ad eos, qui affici iniuria ferunt à paruis metu maiorum.

De Formica, & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.
Sed formica ait, quid æstate faciebas?
Quod acute æstate caneret dixit,
Hyeme salta inquit, ne ama cibum.
Affabulatio, Aduersus eos, q in iuuentute nolunt laborare, & ꝑpterea in senectute mendicant.

De Serpente & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,
Reperit autem in desertis sidentem syluis
Acute canentem Lusciniam, ea uero lugebat
Itym immaturum excessisse è uita.
Et Hirundo inquit, carissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam uideo,
Sed ueni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & cara habitabis,
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis.

οἶκος δέ μοι πᾶς, ἤτε μίξις ἀνθρώπων
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ἐπιμύθιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙ/
ΟΥ
ΜΥΘΩΝ
ΤΕ/
Λ
ΟΣ.

Nam domũs omnis, & consuetudo hominũ
Memoriã antiquarũ calamitatũ reaccendet.
Affabulatio, Fabula significat, pſtare sine dolore
uiuere i desertis, q̃ cũ malis habitare i ciuitatib⁹.

G A B R I

AE

F A B V L A R V M

F I

N

I S.

Ἐκ τῶν ἀφθονίου σοφιστοῦ προγυμνασμάτων.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι δὲ μῦθος λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ κίλιξ, καὶ κύπριος πρὸς τοὺς εὑρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον αἰσώπειος λέγεσθαι, διὰ τὸν αἴσωπον ἄριστα πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους. τοῦ δὲ μύθου τὸ μὲν ἐστὶ λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν. τὸ δὲ, μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ τί ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασαι. ἠθικὸν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον. μικτὸν δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ παραίνεσιν δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπενεγκών.

Μῦθος ὁ τῶν μυρμήκων, καὶ τῶν τεττίγων προτρέπων τοὺς νέους εἰς πόνους.

Θέρους ἦν ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέττιγες, μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῄει, καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

FAbula profecta quidẽ est a poetis, sed & rhetoribus cõmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus imagine quadam representans ueritatẽ. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicit̃, accepto ab inuẽtorib⁹ nomie Veũ qm̃ Aesopus egregie p̃ter cæteros cõscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceret̃. Ea uero est triplex Rationalis. Moralis. Mista. Rationalis, in qua aliqd ab hoie geri cõfingit̃. Moralis, q̃ eorũ imitat̃ mores, q̃ sunt ratiõis exptia. Mista uero, q̃ rõnale, irrõnaleq; cõplectit̃. Eã autẽ admonitionẽ, cui⁹ causa fabulã cõstitueris, Antefabulationẽ præpositã, postpositã uero Affabulationẽ dices.

Fabula, qua formicarũ, & cicadarũ exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

CIcadæ olim æstate assiduis cãtib⁹ idulgebãt. formicæ uero hyemis memores, laboribus, fructibusq; colligẽdis operã dabãt. Verũ cũ hyẽs aduenisset, formicæ ijs, q̃ collegerãt, pascebãt̃. Cicadas aũt delectatio illa, & canẽdi uoluptas, eò indigentiæ, miseriæq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. sic iuuentus laborũ fugitans, male habet in senectute.

Ἐκ τῶν φιλοστράτου εἰκόνων.

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθου, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα. πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδήσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τῆς γῆς ἑστῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περιίστησι χορὸν περὶ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία περὶ Δάῳ.

Ex Philostrati imaginibus.

Fabulæ.

FAbulæ se ad Aesopū,suam in eū beneuolentia conferunt,quod satagat sui.fabula quippe & Homero,& Hesiodo,nec non & Archilocho in Lycamben curæ fuit.sed ab Aesopo humana oia ad fabellas redacta sūt sermone brutis nō temere imptito.nam & cupiditatem tollit & libidinē īsectať,& fraudē.Atq; hæc ei leo qspiā agit,& Vulpes, & per Iouem equus. nec testudo muta.ex quibus pueri discunt,quæ in uita gerantur.habentur igiť in pretio fabulæ ,ppter Aesopū. Accedūt ad ianuā docti huius,uittis eū deuincturæ,coronáq; oleagina coronaturæ.hic ut puto fabulam aliquam texit.risus enim faciei,& oculi in terram defixi id præ se ferunt. pictorem fabularum curas remissiore anio indigere nō latuit. Philosophať aūt & fabularū corpora.Bruta enim cum hominib⁹ cōferens,cœtū circa Aesopū statuit ex illi⁹ scena confictum.Chori dux uulpes depicta est.Vtitur enim ea Aesopus ministra argumentorum plurium,ceu Dauo Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis Prisciano interprete.

FAbula est oratio ficta uerisimili dispositione imaginē exhibens ueritatis. Ideo autē hanc primam tradere pueris solent oratores, quia animos eorū adhuc molles ad meliores facile uias rite instituūt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius. Hesiodus quidem luscini æ, Archilochus autē uulpis, Horatius muris. Nominantur autem ab inuentoribus fabularū, aliæ Aesopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Lybicæ, aliæ Sybariticæ, omnes aūt cōmuniter Æsopiæ dicuntur, quoniam in conuentibus frequēter solebat Aesopus fabulis uti. Mēdacem quidē esse uolunt fabulam, sed ad uitam utilem, necnon & uerisimilem. Est autem uerisimilis, si res, quæ subiectis accidūt personis apte reddantur, utputa de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatᷓ hic. oportet alicui astutiā tribuere, uulpecula est subijcienda. imitatores aliquos hominū uolumus ostēdere, hic simijs est locus. Oportet igiᷓ modo breuiter, modo latius eas differere. quomodo autem hoc fiet? si nunc narratione simplici proferantur, nunc etiā sermo inductis fingatur personis. exempli causa. Simiæ conuenerunt, & consilium habuerunt de urbe condenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationem, sed uetus Simia prohibuit ab incepto, eas docens, quod facile capiantur,

piantur,si intra muros concludantur. sic breuiter dices,si uelis producere, sic. *Simiæ* conuenerunt, & consiliabantur de urbe condenda,quarum una in medium ueniens concionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim aie/bat,quod ciuitatem habēdo felices homines sint.do/mos etiam habent singuli & in concionem uni/uersi,& in theatrū ascendentes delectant animos spectationibus,& auditionibus uarijs.Et sic profe res orationem in orando dicens,quod & plebiscitum scriptum est,& finges etiam orationem ueteris si/miæ.Expositio autem fabularum uult circuitioni/bus carere,& iucundior esse.Sed oratio,qua utili/tas fabulæ retegitur,quā ἐπιμύθιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdā prima,à plerisq; rationabilius postrema ponitur. Sciendum uero,quod etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

Ex Auli

Ex Auli Gelij libro secundo, Capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memoratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud immerito sapiens existimatus est, cum quæ utilia monitu, suasuq; erant, non seuere, non imperiose præcepit, & censuit, ut philosophis mos est, sed festiuos, delectabilesq; apologos commētus, res salubriter, ac prospicienter, animaduersas in mentes animosq; hominū cū audiendi quadam illecebra induit. uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide, atq; iucunde præmonet, spem, fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso habendam. Auicula inquit est parua, nomen est Cassita. habitat, nidulaturq; in segetibus, id fermè temporis, ut appetat messis, pullis iam iam plumantibus. Ea Cassita in sementes forte cōcesserat tempestiuiores. propterea frumētis flauescētibus, pulli etiam tunc inuolucres erāt. Cum igitur ipsa iret cibum pullis quæsitum, monet eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur úe, animaduerterent, idq; sibi, ubi redisset, renunciarent. Dominus postea segetum illarum filiū adulescentem uocat. Et uides ne inquit hæc ematuruisse? & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, &

ro

roges,ueniant,operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent. hæc ille ubi dixit, discessit. at q; ubi redit cassita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locũ sese asportet. nam dñs inquiũt, misit q amicos rogaret, uti luce oriẽte ueniãt, & metãt. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus inquit messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neq; necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulũ uolat, dominus quos rogauerat, opperitur. sol feruit, & fit nihil; & amici nulli erãt. Tum ille rursum ad filium, amici isti inquit magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendum? Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint. cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse ait, ut ad laborem capescẽdum nihil cuntentur, & statim dicto obediant. uos modo inquit aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta auis in pastum profecta est. cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum igitur dominus filio, ualeãt inquit amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tẽpus inquit est cedendi, & abeundi. fict

di. fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuia est res, non in alio, unde petitur. Atque ita cassita nidum migrauit. & seges a domino demessa est. Hæc quidẽ est Aesopi fabula de amicorum, & propinquorũ leui plerunque, & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorum monent, quàm ut in nobis tantũ ipsis nitamur? Alia autem omnia quæ extra nos, extráque nostrum animum sunt, neque pro nostris, neque pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorũ duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ operæpretium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentũ semp in promptu sitũ,
Neqd expectes amicos, qđ tu possis p te agere.

APOLOGI AESOPICI DE CASSITA FINIS.

BASILEAE APVD
IO. FROBENIVM.
MENSE IANVA
RIO.
A N.
M D XVIII.

